

Van: www.trustingthelord.com

HET VISIOEN VAN PAULUS IN DE TEMPEL TE JERUZALEM

DEEL 1 tot en met 4

Alle teksten komen uit de Statenvertaling van 1977

Kort voorwoord: Dit artikel gaat NIET over twee lichamen van Christus maar over het ÉNE en ENIGE lichaam van Christus.

DEEL-1

In deze studie kijken we naar TWEE groepen mensen. Degenen die IN het verbond der beloften waren en verbonden zijn met Abraham en zijn nakomelingen, en degenen die vreemdelingen waren van de verbonden der belofte. We weten nu dat de belangrijkste verdeling in de Bijbel, voor een genade gelovige, de verdeling is, of het verschil, tussen Profetie, behorende tot het Koninkrijk, en de Verborgenheid behorende tot de Gemeente, het Lichaam van Christus.

Paulus was altijd gescheiden van Profetie. Paulus was nimmer betrokken bij het profetische programma van God voor Israël. Saulus van Tarsen had een Koninkrijks gelovige kunnen zijn, maar hij was het niet. Saulus van Tarsen kon de Messias hebben aanvaard, maar hij deed het niet. Saulus van Tarsen was een opstandeling. Hij was een afvallige. Hij was een overtreder. Hij was een godslasteraar. Hij vervolgde de gemeente van God, en, aldus de Bijbel, verwoestte hij de gemeente. (Hand.8:3).

Paulus had iets anders nodig om gered te worden. En dat “andere” verscheen vanuit de Hemel in een verblindend licht, helderder dan de zon op de middag, toen de opgestane, opgevaren, verheerlijkte Heere Jezus Christus aan hem verscheen.

“Gal.1:11: Maar ik maak u bekend, broeders, dat het Evangelie, hetwelk van mij verkondigd is, niet is naar den mens.

“Gal.1:12: Want ik heb ook hetzelfde niet van een mens ontvangen, noch geleerd, maar door de openbaring van Jezus Christus.

Paulus is geroepen en aan hem is een ander evangelie gegeven, dat was een ander evangelie als voorheen werd gepredikt in Mattheüs, Markus, Lukas en Johannes, en door Petrus in het boek Handelingen.

Paulus is door God geroepen en aan hem is een andere boodschap gegeven dan de boodschap die aan de twaalven is gegeven. Timotheüs, een half-Jood, want zijn vader is een Griek, leeft in Derbe, in de regio's van Galatië, waar Paulus, in Hand.14, predikte. In Hand.16 gaat Paulus terug naar Derbe en Lystre en vindt Timotheüs en Timotheüs gaat met hem mee, vermoedelijk nimmer ooit iets gehoord hebbende over hetgeen Petrus heeft gezegd of geschreven. Hij was tot op dat moment niet besneden.

Alles wat Timotheüs tot nu toe weet is het woord der waarheid, het evangelie uwer zaligheid, en Paulus vertelt Timotheüs, in 2Tim.2:15, om dat woord RECHT TE SNIJDEN. Wat moet er recht worden gesneden? Paulus maakt een verwijzing naar Jezus Christus in de brief aan de Efeziërs, en zegt:

“Ef.1:13: In Welken ook gij zijt, nadat gij het woord der waarheid, namelijk het Evangelie uwer zaligheid gehoord hebt; in Welken gij ook, nadat gij geloofd hebt, zijt verzegeld geworden met den Heiligen Geest der belofte;

Het Woord van God is alreeds recht gesneden. God heeft verschil gemaakt tussen Profetie en Verborgenschap en dat heeft Hij duidelijk gemaakt in Zijn Woord, namelijk Mattheüs, Markus, Lukas en Johannes betreffende profetie voor Israël, het boek Handelingen over Israël, en Romeinen tot en met Filemon: Verborgenschap. Hebreeën tot en met Openbaringen, Profetie. De verdeling is er alreeds. Het is ontwijfelbaar. Het Boek is zodanig samengesteld dat je het niet kunt missen.

In uw Bijbel is de gehele boodschap, aan het Lichaam van Christus, ingelast, keurig samengevoegd in 13 boeken, door Paulus geschreven, Romeinen tot en met Filemon. Deze boeken zijn geplaatst TUSSEN twee van elkaar gescheiden delen van de Schrift die het burgerschap van Israël behandelen. Iedereen kan duidelijk zien dat de dertien boeken van Paulus daar bijeen zijn, op één plaats, gescheiden van de anderen. En zo is het steeds geweest sinds er een complete Bijbel is.

Maar het Woord der waarheid, welke is het evangelie onzer behoudenis, wordt gevonden in Romeinen tot en met Filemon en Paulus zegt dat we die recht moeten snijden. Waarom? Omdat we in Rom.14:2-3 een zwakke broeder vinden die gekrenkt zou kunnen worden door iets dat iemand eet of iets dat iemand drinkt. Maar in Kolossenzen 2:16 gaat het niemand wat aan wat u eet of wat u drinkt of wanneer en waar u God aanbid.

In 1Kor.11:2 prijst Paulus de broeders voor het houden van de inzettingen die hij aan hun had overgegeven naar aanleiding van de vergadering te Jeruzalem in Handelingen15, maar in Kolossenzen 2:14 worden alle inzettingen uitgewist.

In 1Kor.10 waren al hun vaders gedoopt tot Mozes in de wolk en in de zee, maar in Efeziërs hoofdstuk 2 vinden we daar niets over. Deze mensen waren vervreemd van het burgerschap van Israël. (Ef.2:12).

In Rom.1:16 is het evangelie van Christus de kracht van God tot redding voor alle Joden en Grieken die geloven. In 1Kor.1:24 is Christus de kracht van God en de wijsheid van God voor alle Joden en alle Grieken die geroepen zijn, maar in Titus 2:11 is de genade van God, dat redding brengt, verschenen aan alle mensen. In 1Tim.2:4 wil God dat alle mensen gered worden en tot kennis der waarheid komen.

En zo gaat het maar door. Dingen die verschillen. Dingen die niet hetzelfde zijn. Recht snijden, niet de Bijbel, niet het Woord van God, maar het Woord der waarheid recht snijden, welks is het evangelie onzer redding.

Het evangelie onzer redding is niet in het boek Handelingen. Het boek Handelingen gaat over Israël. Het is het verslag van het handelen van God met mensen op basis van de verbonden der belofte, en de mensen waarmee Hij handelt gedurende die tijd behoren tot het burgerschap van Israël.

De mensen die leden werden van het Lichaam van Christus door de prediking van Paulus gedurende het boek Handelingen waren deel van het burgerschap van Israël. U en ik maken

daar geen deel van uit. U en ik zijn als de Efeziërs aan wie Paulus de Efeze brief schreef, deze waren “vervreemd van”, niet “verbonden met” Israël.

“Ef.2:12: Dat gij in dien tijd waart zonder Christus, vervreemd van het burgerschap Israels, en vreemdelingen van de verbonden der belofte, geen hoop hebbende, en zonder God in de wereld.

Met andere woorden, er is in uw Bijbel een periode, dat er mensen waren zoals de Efeziërs, aan wie Paulus de Efeze brief schreef, die vervreemd waren van Israël, ze waren niet verbonden met Israël. Ze waren niet in de verbonden der belofte. De Galaten waren in de verbonden der belofte. De Efeziërs en de Kolossenzen waren dat niet. Tussen het schrijven, door Paulus, van het boek aan de Galaten en het schrijven van het boek aan de Efeziërs werd Israël ter zijde gesteld, Lo-ammi, niet Gods volk.

In het boek aan de Galaten spreekt Paulus over verbonden. In het boek aan de Efeziërs zegt Paulus dat de Efeziërs vreemdelingen waren van deze verbonden. De Galaten waren, in plaats van vreemdelingen, IN de verbonden waar Paulus over spreekt.

“Gal.4:24: Hetwelk dingen zijn, die andere beduiding hebben; want deze zijn de twee verbonden; het ene van den berg Sina, tot dienstbaarheid barende, hetwelk is Agar;

Met andere woorden, Agar, verbondsvrouw, vertegenwoordigt degenen die door de wet tot God komen, door besnijdenis.

“Gal.4:25: Want dit, namelijk Agar, is Sina, een berg in Arabie, en komt overeen met Jeruzalem, dat nu is, en dienstbaar is met haar kinderen.

“Gal.4:26: Maar Jeruzalem, dat boven is, dat is vrij, hetwelk is ons aller moeder.

Dit zijn de twee verbonden. Agar vertegenwoordigt de besnijdenis. Sara, moet dan de vertegenwoordigster zijn van de onbesnedenen, dat heeft te maken met het kind van de belofte, het enkelvoudige ZAAD dat Paulus openbaart in Gal.3:16, welke is Christus.

Dus was het evangelie der onbesnedenen aan Paulus gegeven:

“Gal.2:7: Maar daarentegen, als zij zagen, dat aan mij het Evangelie der voorhuid toebetrouwd was, gelijk aan Petrus dat der besnijdenis;

De “priester van Jupiter”, in Handelingen 14, zou daar niets van hebben begrepen. Dat is niet het geval met deze man: In Hand.14, was er een zeker man te Lystre. Hij zat daar en was kreupel aan zijn voeten, hij was kreupel vanaf de schoot zijner moeder en had nog nimmer gelopen.

“Hand.14:9: Deze hoorde Paulus spreken; welke de ogen op hem houdende, en ziende, dat hij geloof had om gezond te worden,

“Hand.14:10 Zeide met grote stem: Sta recht op uw voeten! En hij sprong op en wandelde.

Paulus zag dat de man geloof had. Wat soort geloof had deze man. Had hij een charismatisch, Pinkster, Oral Roberts, Benny Hinn, geloof als geloof? Nee. Deze man had geloof in de God

van Abraham. Deze man was een Heiden, die een Griek was, die de God van Abraham vreesde, en Paulus genas hem.

Toen de afgodenaanbidders dat zagen wilden ze een offer brengen aan Paulus, en Paulus zei ze daarmee te stoppen en dat ze zich van die ijdelheden af moesten keren tot de levende God die de hemel en de aarde en de zee en alle dingen heeft gemaakt, en hij kon nauwelijks voorkomen dat ze hen, Paulus en Barnabas, zouden aanbidden. In deze passage, in Hand.14, hoorde niemand een boodschap tot redding.

In plaats van dat deze mensen een boodschap ter redding hoorden en gered konden worden, komen de Joden er aan en overreden de mensen waarna ze Paulus stenigden, en wij geloven dat Paulus toen werd opgetrokken tot in de derde hemel en blijkbaar de opname van de Gemeente heeft gezien waarover hij later schrijft. Hij zag ook nog andere dingen waarvan Paulus heeft gezegd in 2 Korinthiërs dat hij de waarheid zou zeggen, maar nu houd ik daarvan af. (2Kor.12:6 geschreven ten tijde van Handelingen 20).

Opmerking: “maar nu houd ik daarvan af” betekent dat Paulus niet alles zegt wat hij weet.

Wie, volgens de passage, wordt geroepen ten tijde van Hand.13 en Hand.14 en verder? Joden, Joodse proselieten, en Heidenen die Grieken zijn, die de God van Abraham vrezen, mensen die in de verbonden der belofte zijn.

In Hand.13 gaan Paulus en Barnabas in de synagoge van de Joden in Antiochië in Pisidië.

“Hand.13:15: En na het lezen der wet en der profeten, zonden de oversten der synagogen tot hen, zeggende: Mannen broeders, indien er enig woord van vertroosting tot het volk in u is, zo spreekt.

“Hand.13:16: En Paulus stond op, en wenkte met de hand, en zeide: Gij Israelietische mannen, en gij, die God vreest, hoort toe.

De priester van Jupiter en zijn afgoden aanbidders vreesden God niet, hun werd verteld zich tot God te keren. Teneinde dat te doen moesten ze zich keren naar waar het Woord van God was, en in die tijd was het Woord van God in de synagogen der Joden, omdat dat de plaats was waar Paulus was en waar hij heenging. Ten tijde van Hand.13 zijn er op zijn minst vijf, en vermoedelijke zijn het er veel meer, synagogen geïdentificeerd waar Paulus is geweest en waar hij predikte.

En dan, in de synagoge van de Joden in Antiochië in Pisidië, waar Paulus is, en waar hij predikte, deelt hij zijn toehoorders de geschiedenis van het volk Israël mede tot op David, koning van Israël, en dan zegt hij:

“Hand.13:23: Van het zaad dezès heeft God Israel, naar de belofte, verwekt den Zaligmaker Jezus;

Let nu op aan wie de boodschap der behoudenis wordt gezonden:

“Hand.13:26: Mannen broeders, kinderen van het geslacht Abrahams, en die onder u God vrezen, tot u is het woord dezer zaligheid gezonden.

Denk hier eens goed over na. Paulus is niet gezonden naar de afgoden aanbidders zoals de Efeziërs. Paulus, op dit ogenblik, wordt niet gezonden naar mensen die vervreemd zijn van het burgerschap Israëls, maar wordt veeleer gezonden NAAR mensen die behoren tot het burgerschap van Israël. Hij wordt gezonden naar mensen die God vrezen. Joden, Joodse proselieten en Heidenen, die Grieken genoemd worden, die de God van Abraham vrezen. Ga nu terug naar Galaten, hoofdstuk 3:

“Gal.3:26: Want gij zijt allen kinderen Gods door het geloof in Christus Jezus.

“Gal.3:27: Want zovelen als gij in Christus gedoopt zijt, hebt gij Christus aangedaan.

Tussen haakjes, merk alstublieft op dat deze mensen niet gedoopt zijn in de NAAM van Jezus Christus voor vergeving van zonden. Ze zijn IN CHRISTUS gedoopt.

“Gal.3:28: Daarin is noch Jood noch Griek; daarin is noch dienstbare noch vrije; daarin is geen man en vrouw; want gij allen zijt een in Christus Jezus.

Het feit is dat Paulus niet een “ver tot de Heidenen” visioen van de Heer kreeg in Handelingen 9. Paulus wordt in Handelingen 9 gered, hij gaat naar Arabië, en komt terug naar Damascus, en dan drie jaar later gaat hij terug naar Jeruzalem en ziet daar Petrus. Hij zegt in de brief aan de Galaten dat hij geen andere apostelen zag, maar dat hij Jacobus zag, de broeder van de Heer.

Denk hier eens goed over na. Als er een bepaalde Joodse heilige dag was, of een feestdag, of een speciale reden voor Paulus om in die tijd in de tempel te zijn, waarom zouden dan niet alle apostelen daar ook zijn geweest? Of op zijn minst in de stad waren gedurende die **tijd**. **Maar Paulus zegt, dat hij ten tijde van Handelingen 9 niemand van de apostelen heeft gezien.**

In Handelingen 21, wanneer Paulus terug is gekomen naar Jeruzalem, wordt hem door Jacobus verteld dat er vele duizenden Joden zijn die geloven en ijverden voor de wet, stemde hij er mee in om verantwoordelijk te zijn voor enige mannen die een gelofte hadden gedaan, en aldus gaat hij in de tempel, en enige Joden hadden hem gezien met Trofimus, een Griek, en zij beschuldigden hem er van dat hij een Griek in de tempel had gebracht.

“Hand.21:28; Roepende: Gij Israelietische mannen, komt te hulp! Deze is de mens, die tegen het volk, en de wet, en deze plaats allen man overal leert; en bovendien heeft hij ook Grieken in den tempel gebracht, en heeft deze heilige plaats ontheilgd.

Als gevolg van deze opstand wordt Paulus bijna vermoord. De Romeinse soldaten redden zijn leven, brengen hem enige treden omhoog waarna hij vraagt om het volk toe te spreken. Hij vertelt ze van zijn bekering op de weg naar Damascus, over de vrome man Ananias, en over het feit dat hij weer kon zien, en dan zegt hij:

“Hand.22:17: En het gebeurde mij, als ik te Jeruzalem wedergekeerd was, en in den tempel bad, dat ik in een vertrekking van zinnen was;

Wanneer Paulus zegt “en het gebeurde” dan heeft hij een bepaalde periode van zijn levensgeschiedenis overgeslagen. Dat komt overeen met het gebruik van de uitdrukking “en het gebeurde” (Ook wel: “en het geschiedde”) op vele plaatsen in uw Bijbel.

In Gen.4:3, in het voortgaan van de tijd “geschiedde het” dat Kain een offer aan de Heere bracht.

In Gen.6:1: En het geschiedde, als de mensen op den aardbodem begonnen te vermenigvuldigen, enzovoort.

In Gen.11: was de gehele aarde één van taal en spraak, en het geschiedde.

In Gen.14: geschiedde het in de dagen van een koning.

Merk op dat Paulus zegt dat hij aan het bidden was in de tempel “als ik wedergekeerd was”, niet gewoon gekomen was naar Jeruzalem, maar “wedgekeerd” naar Jeruzalem. Let op het verslag van Lukas over de reis van Paulus in Handelingen negen:

“Hand.9:26: Saulus nu, te Jeruzalem gekomen zijnde, poogde zich bij de discipelen te voegen; maar zij vreesden hem allen, niet gelovende, dat hij een discipel was.

Merk op dat Paulus naar Jeruzalem **was gekomen**, maar wanneer Paulus tot de Joden spreekt in Handelingen 22 zegt hij “**wedgekeerd** was naar Jeruzalem”, en dat hij in de tempel “in een vertrekking van zinnen” was. (Hand.22:17). In totaal maakte Paulus, volgens uw Bijbel, vijf reizen naar Jeruzalem. De eerste in Handelingen 9, de tweede in Handelingen 12, de derde ten tijde van Handelingen 15, de laatste hier in Handelingen 22, maar de vierde was ten tijde van Handelingen 18.

In Handelingen negen zijn er geen andere apostelen dan alleen Petrus en wordt de tempel niet genoemd. In Hand.11:39 gaan Paulus en Barnabas naar Jeruzalem om een bijdrage af te geven aan de heiligen. In Hand.12, misschien ten tijde dat Paulus in Jeruzalem was, wordt Jacobus de Apostel vermoord en Petrus wordt gearresteerd na het Paasfeest, gedurende de dagen der ongezuurde broden. (Dit laat zien dat de Statenvertaling het bewaarde boek van God is omdat het terecht het woord paasfeest gebruikt dat alleen omschreven kan worden als een heidense feestdag en dus niet het Pascha is maar na het Joodse Pascha komt).

Dus in Handelingen 12 was Paulus in Jeruzalem en maakte plannen die het mogelijk maakten dat hij daar ten tijde van het Pascha zou zijn. Maar er wordt niets gezegd over een “ver tot de heidenen” visioen, en als hij daar wel een “ver tot de heidenen” visioen heeft gekregen dan gehoorzaamde hij het zeker niet, want in Hand.13:5, op het eiland Cyprus, predikte hij het woord van God in de synagogen (meervoud) van de Joden. Dat is niet “ver tot de heidenen”. In Hand.13:14 is Paulus in de synagoge der Joden te Antiochië in Pisidië, daar luisterde hij naar het voorlezen van de wet en de profeten. Ook dat is niet “ver tot de heidenen”.

“Hand.14:1: En het geschiedde te Ikonium, dat zij te zamen gingen in de synagoge der Joden, en alzo spraken, dat een grote menigte, beiden van Joden en Grieken, geloofde.

Ook dit is niet “ver tot de Heidenen.

Nu vertelt Paulus aan Koning Agrippa, in Hand.26:16, dat de Heer hem had verteld dat Hij aan hem was verschenen om hem te stellen tot een dienaar en getuige, Paulus zegt:

“Hand.26:16:beide die gij gezien hebt en in welke Ik u nog zal verschijnen;”.

En dan zegt Paulus:

“Hand.26:19: Daarom, o koning Agrippa, ben ik dat Hemels gezicht niet ongehoorzaam geweest;

Als nu Paulus, in trance, in een visioen “ver tot de heidenen” werd gezonden in Handelingen 9, dan was hij ongehoorzaam. Als hij in Handelingen 12 was gezonden dan was hij ongehoorzaam. In Handelingen 15 is er heel iets anders gaande dan het door Paulus ingaan in de Tempel om te bidden. Maar als Paulus in Handelingen 15 in de Tempel was gegaan om te bidden en in trance een visioen had om “ver naar de heidenen” te gaan, dan zou hij daar ongehoorzaam aan zijn geweest omdat hij rechtstreeks terug keerde naar Antiochië en toen terug ging naar dezelfde plaatsen waar hij en Barnabas eerder waren geweest.

“Hand.15:40: Maar Paulus verkoos Silas, en reisde heen, der genade Gods van de broederen bevolen zijnde.

“Hand.15:41: En hij doorreisde Syrie en Cilicie, versterkende de Gemeenten.

“Hand.16:1: En hij kwam te Derbe en Lystre. En ziet, aldaar was een zeker discipel, met name Timotheus, zoon van een gelovige Joodse vrouw, maar van een Grieksen vader;

Dus bijna aan het einde van het boek Handelingen komt Paulus terug in Jeruzalem, en aan het einde van al zijn reizen kwamen er grote problemen, want in plaats van te VERTREKKEN uit Jeruzalem, eindigde hij, onder arrest, in de GEVANGENIS in Jeruzalem en te Cesaréa voor meer dan twee jaren.

Laat ons nu terug gaan en Paulus zijn “ver tot de heidenen” visioen opnieuw lezen. Paulus vertelt er over in zijn eigen woorden:

“Hand.22:17: En het gebeurde mij, als ik te Jeruzalem wedergekeerd was, en in den tempel bad, dat ik in een vertrekking van zinnen was;

“Hand.22:18: En dat ik Hem zag, en Hij tot mij zeide: Spoed u, en ga in der haast uit Jeruzalem; want zij zullen uw getuigenis van Mij niet aannemen.

Geloof me, Paulus weet het één en ander over zich haasten en snel wegwezen. In Damascus, nadat Paulus voor een periode de woestijn ingaat en terug komt, trachten de Joden hem te vermoorden. Waarschijnlijk om iets dat hij zegt nadat hij is terug gekomen uit de woestijn. Hij wordt in een mand over de muur gelaten en gaat er vandoor naar Jeruzalem. Hij maakte haast en maakte zich snel uit de voeten.

In Hand.13:50 wordt hij uitgedreven uit Antiochië in Pisidië. In Hand.14:8 vlucht hij uit Iconium en gaat naar Lystre en Derbe. In Hand.14 wordt hij te Lystre gestenigd, maar zo gauw hij weer kan lopen vertrekt hij en gaat naar Derbe. Paulus weet wat “haast maken” is.

In Handelingen 9 als hij gedurende 15 dagen tezamen is met Petrus en Jacobus maakt hij geen haast om vlug te vertrekken. Als Paulus van plan was om naar de tempel te gaan dan is het aannemelijk dat hij daar gegaan zou zijn toen hij aankwam te Jeruzalem en niet 15 dagen later nadat hij al die tijd had gependend met hen “ingående en uitgaande te Jeruzalem”, zoals dat staat in:

Hand.9:28: En hij was met hen ingaande en uitgaande te Jeruzalem;

In Handelingen 12 gaat er een periode voorbij en Paulus haast zich niet op de één of andere manier, zeker niet om “ver tot de heidenen” te gaan. In plaats daarvan gaat hij rechtstreeks terug naar Antiochië. In Handelingen 15 heeft Paulus een publieke vergadering met alle apostelen en ouderlingen. Maar als hij weg gaat maakt hij geen haast om “ver tot de heidenen” te gaan. Zelfs gaan er twee mannen, Judas en Silas, vanuit Jeruzalem, met Paulus terug naar Antiochië. Dat is niet “ver tot de heidenen” of zich haasten. In Handelingen 22, en verder, gaat Paulus nergens heen. Hij is in de gevangenis, opgesloten, voor meer dan twee jaren:

“Hand.24:27: Maar als twee jaren vervuld waren, kreeg Felix Porcius Festus in zijn plaats; en Felix, willende den Joden gunst bewijzen, liet Paulus gevangen.

Maar waarom was Paulus eigenlijk in de gevangenis? De Joden in de gemeente te Jeruzalem wisten wel degelijk dat er Joden onder de heidenen woonden. Ze wisten heel goed dat Heidenen, die Grieken waren, de synagogen der Joden bezochten, en dat zij de God van Abraham vreesden. Herinnert u zich het oordeel van Jacobus in de vergadering van Handelingen 15?

“Hand.15:18: Gode zijn al Zijn werken van eeuwigheid bekend.

*“Hand.15:19: Daarom oordeel ik, dat men degenen, die **uit** de heidenen zich tot God bekeren, niet beroere;*

Opmerking: Er staat “uit” de Heidenen en niet “van” de Heidenen.

Nu realiseerde ik me dat hetgeen Jacobus zei altijd is uitgelegd als “deze Heidenen vanuit de Heidenen die zich tot God hebben bekeerd”. Maar, wie nog meer, zou **UIT** de Heidenen, zich bekeren tot God? Joden. Zelfs zich aan de wet houdende, en zich van varkensvlees onthoudende Joden, die gered wilden worden, die onder de Heidenen waren, moesten zich **BEKEREN TOT GOD**. En dat zijn precies degenen waartegen Paulus predikte in het boek Handelingen: Joden, Jodengenoten (Proseliëten), en Heidenen die Grieken waren, die de God van Abraham vreesden. Hier is hetgeen Paulus schreef aan de Thessalonicenzen, degenen die hij vond in de synagoge van de Joden in Handelingen 17:

“1Thess.1:9: Want zijzelven verkondigen van ons, hoedanigen ingang wij tot u hebben, en hoe gij tot God bekeerd zijt van de afgoden, om den levenden en waarachtigen God te dienen;

Paulus zegt dat in een visioen, in de tempel te Jeruzalem, de Heer tegen hem heeft gezegd: “Spoed u” en “haast u” want zij zullen uw getuigenis van Mij niet aannemen Paulus, en wel speciaal dit zouden ze niet aannemen: Let nu op:

*“Hand.22:21: En Hij zeide tot mij: Ga heen; want Ik zal u **ver** tot de **heidene**n afzenden.*

“Hand.22:22: Zij hoorden hem nu tot dit woord toe; en zij verhieven hun stem, zeggende: Weg van de aarde met zulk een, want het is niet behoorlijk, dat hij leve.

“Hand.22:23: En als zij riepen, en de klederen van zich smeten, en stof in de lucht wierpen;

Welk woord? Het woord, in de Hebreeuwse taal, dat Paulus sprak (Hand.22:21) is Goyim.

Het woord is Heidenen, geen Grieken! De Joden waren bekend met de Grieken. Ze wisten dat Joden vanuit de Heidenen zich tot God bekeerden en dat Heidenen onder de Heidenen, Grieken genaamd, zich bekeerden tot God, maar niet deze. Geen Goyim. Geen Barbaren. Geen Scyten. DAT SOORT Heidenen niet. En zo eindigde de bediening van Paulus aan de degenen die behoorden tot het burgerschap van Israël.

In de brief aan de Romeinen zegt Paulus dat hij zich niet schaamt voor het evangelie:

“Rom.1:16: Want ik schaam mij des Evangelies van Christus niet; want het is een kracht Gods tot zaligheid een iegelijk, die gelooft, eerst den Jood, en ook den Griek.

In de brief aan de Romeinen is er geen verschil:

“Rom.10:12: Want er is geen onderscheid, noch van Jood noch van Griek; want eenzelfde is Heere van allen, rijk zijnde over allen, die Hem aanroepen.

In 1Korinthiërs worden **twee groepen** geroepen:

“1Kor.1:22: Overmits de Joden een teken begeren, en de Grieken wijsheid zoeken;

“1Kor.1:23: Doch wij prediken Christus, den Gekruisigde, den Joden wel een ergernis, en den Grieken een dwaasheid;

“1Kor.1:24: Maar hun, die geroepen zijn, beiden Joden en Grieken, prediken wij Christus, de kracht Gods, en de wijsheid Gods.

In de brief aan de Galaten zijn er **twee groepen** die Christus hebben aangedaan:

“Gal.3:26: Want gij zijt allen kinderen Gods door het geloof in Christus Jezus.

“Gal.3:27: Want zovelen als gij in Christus gedoopt zijt, hebt gij Christus aangedaan.

“Gal.3:28: Daarin is noch Jood noch Griek; daarin is noch dienstbare noch vrije; daarin is geen man en vrouw; want gij allen zijt een in Christus Jezus.

Gedurende de tijd van het boek Handelingen stond de Jood steeds op de voorgrond. Waarom?

“Rom.3:1: Welk is dan het voordeel van den Jood? Of welk is de nuttigheid der besnijdenis?

“Rom.3:2: Vele in alle manier; want dit is wel het eerste, dat hun de Woorden Gods zijn toebetrouwd.

De Woorden Gods. Het betekent ‘uitingen’. De Woorden van God. Dit moet een ieder er van overtuigen dat Lukas een Jood was. Niet een enkel woord in uw Bijbel werd geschreven door iemand anders dan een Jood: Omdat de Woorden Gods hun zijn toevertrouwd.

De Korinthiërs waren dus Joden en Grieken. De Galaten waren Joden en Grieken. De Thessalonicenzen waren Joden, en godvrezende Grieken volgens Hand.17:4. De Galaten waren in Christus gedoopt en hebben Christus aangedaan en zij waren Joden en Grieken. Ga nu naar 1Korinthiërs:

“1Kor.12:12: Want gelijk het lichaam een is, en vele leden heeft, en al de leden van dit ene lichaam, vele zijnde, maar een lichaam zijn, alzo ook Christus.

“1Kor.12:13: Want ook wij allen zijn door een Geest tot een lichaam gedoopt; hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij dienstknechten, hetzij vrijen; en wij zijn allen tot een Geest gedrenkt.

Dus het “overblijfsel”, Rom.11:5, en degenen die geen vreemdelingen waren van het burgerschap van Israël hoorden het evangelie van Christus gedurende deze periode. En het zijn Joden, Jodengenoten (proselieten), en Heidenen, die in uw Bijbel Grieken worden genoemd, die de God van Abraham vreesden. Er was een reden voor dat Paulus in de synagogen van de Joden was en dat staat in hoofdstuk 11 van de brief aan de Romeinen:

“Rom.11:1: Ik zeg dan: Heeft God Zijn volk verstoten? Dat zij verre; want ik ben ook een Israeliet, uit het zaad Abrahams, van den stam Benjamin.

Paulus zegt dat God Zijn volk niet heeft verstoten en hij noemt zichzelf als voorbeeld. Kijk alstublieft nu naar vers 5:

“Rom.11:5: Alzo is er dan ook in dezen tegenwoordigen tijd een overblijfsel geworden, naar de verkiezing der genade.

Paulus schreef de brief aan de Romeinen ten tijde van Handelingen 20. Het werd geschreven vanuit Korinthe terwijl Paulus daar was in Hand.20:3, en IN DIE TEGENWOORDIGE TIJD zegt hij dat er een overblijfsel was. Wanneer hij “overblijfsel” zegt kan hij alleen over Joden spreken. Paulus predikt dus genade aan mensen die gered zijn in het lichaam van Christus. Ze zijn daar in de synagogen en ze worden “overblijfsel” genoemd. Het zijn mensen waarvan God wist dat ze de boodschap van Paulus zouden geloven.

Als Paulus gedurende deze tijd naar de GOYIM was gegaan, naar “ver tot de heidenen”, naar de vervreemden van het burgerschap van Israël, zoals de mensen in het boek Efeziërs worden genoemd, Ef.2:12, dan was het absoluut niet mogelijk geweest om een “overblijfsel” te verkrijgen, God wilde dat de mensen, die hij tevoren gekend had, gered zouden worden.

Dus op dat ogenblik, achter in het boek Handelingen, is er een overblijfsel naar de verkiezing der genade. Maar tegelijkertijd zegt Paulus dat hij een SCHULDENAAR was aan anderen. Voor de eerste keer, in de brief aan de Romeinen, benoemt hij degen die “vervreemd” zijn; hij noemt ze Barbaren.

“Rom.1:13: Doch ik wil niet, dat u onbekend zij, broeders, dat ik menigmaal voorgenomen heb tot u te komen (en ben tot nog toe verhinderd geweest), opdat ik ook onder u enige vrucht zou hebben, gelijk als ook onder de andere heidenen.

“Rom.1:14: Beiden Grieken en Barbaren, beiden wijzen en onwijzen ben ik een schuldenaar.

Herinnert u zich dat de Grieken wijsheid zochten? Wie zijn dan die onwijzen? Een Barbaar. Hij is een Heiden, hij is niet een Griek, hij is een vreemdeling, hij is vervreemd van het burgerschap Israëls:

“Ef.2:12: Dat gij in dien tijd waart zonder Christus, vervreemd van het burgerschap Israels, en vreemdelingen van de verbonden der belofte, geen hoop hebbende, en zonder God in de wereld.

Paulus gebruikt een zinnebeeld in Galaten 4 om twee verbonden te verklaren. In Gal.2:7 leren we dat het evangelie van de onbesnedenen aan Paulus is toebetrouwd en het evangelie der besnedenen aan Petrus is toebetrouwd. De Galaten waren in de verbonden der belofte. De Efeziërs waren dat niet.

Tussen de brief aan de Galaten en de brief aan de Efeziërs is Israël Loammi geworden, zoals dat staat in Hosea 1:9, niet Gods volk. Maar ten tijde van Handelingen hoofdstuk 20, volgens Paulus, in de brief aan de Romeinen, was er een overblijfsel die het volk van God waren, en Paulus heeft naar hen uitgezien gedurende het gehele boek Handelingen. Sommigen van hen waren Heidenen. Heidenen die Grieken waren, die zichzelf Joden noemden en rusten op de wet:

“Rom.2:17: Zie, gij wordt een Jood genaamd en rust op de wet; en roemt op God,

Zij waren “geënt”, zegt Paulus, in de Olijfboom van Romeinen 11 en Paulus wist, dat, als zij niet zouden standhouden in de goedheid van God, ze zouden worden afgebroken. Paulus had een geestelijke gave voor hen, het evangelie.

Ze hadden een geloof waarover in de gehele wereld werd gesproken, maar ze waren niet bevestigd in hun geloof. Dat is de bedoeling van de brief aan de Romeinen. Paulus dankt God dat ze dat VOORBEELD van leer hadden gehoorzaamd dat aan hen WAS overgegeven, (Rom.6:17), maar Paulus weet dat dat niet genoeg is om hen te bevestigen. Paulus wilde dat ze bevestigd werden door ZIJN evangelie. Ze waren “geroepen heiligen” maar Paulus noemt ze geen heiligen. Ze kunnen alleen heiligen worden genoemd wanneer ze zijn bevestigd. Dat zegt Paulus in Rom.1:11 en in Rom.16:25:

*“Rom.16:25: Hem nu, Die machtig is u te **bevestigen, naar mijn Evangelie** en de prediking van Jezus Christus, naar de openbaring der verborgenheid, die van de tijden der eeuwen verzwegen is geweest;*

Wat de Olijfboom ook mag voorstellen, we weten dat iedereen in het boek Handelingen , in de bediening van Paulus, een deelgenoot was van de geestelijke dingen van Israël.

Rom.15:27: Want het heeft hun zo goed gedacht; ook zijn zij hun schuldenaars; want indien de heidenen hunner geestelijke goederen deelachtig zijn geworden, zo zijn zij ook schuldig hen van lichamelijke goederen te dienen.

Paulus verwijst hier naar de mensen te Korinthe en de mensen van Macedonië, Grieken. U bent geen deelgenoot van de geestelijke dingen van Israël. Er is vandaag geen Israël (van God). U bent deelgenoot van de beloften van God IN CHRISTUS, door het evangelie:

“Ef.3:6: Namelijk dat de heidenen zijn medeerfgenamen en van hetzelfde lichaam, en mededeelgenoten Zijner belofte in Christus, door het Evangelie;

Dit is niet de “verborgenheid van Christus”. Dat is alreeds geopenbaard in Rom.16:25. Dit is de VERBORGENHEID VAN HET EVANGELIE:

“Ef.6:18: Met alle bidding en smeking, biddende te allen tijd in den Geest, en tot hetzelfde wakende met alle gedurigheid en smeking voor al de heiligen;

“Ef.6:19: En voor mij, opdat mij het Woord gegeven worde in de opening mijns monds met vrijmoedigheid, om de verborgenheid van het Evangelie bekend te maken;

Het zal voor een ieder van ons van groot voordeel zijn om een kleine onafhankelijke bijbelstudie te doen. Niet een “boek en artikel” studie maar een biddende bijbelstudie. Wees ten volle overtuigd in uw eigen geest, door:

--Wat de Bijbel zegt.

--Zoals het wordt gezegd.

--Waar het gezegd wordt.

Dus wanneer had Paulus een visioen in de tempel waarin hem werd gezegd om te vertrekken, haast maken, vlug weg zijn, en dat hij ver zou worden weggezonden naar de Heidenen? Nu, we hebben vier van de vijf reizen, die Paulus in het boek Handelingen maakte naar Jeruzalem, geëlimineerd. De enige die is overgebleven is de reis die hij heeft gemaakt in Handelingen 18. Laten we kijken naar Handelingen hoofdstuk 18.

In Handelingen 18 heeft Paulus zojuist anderhalf jaar doorgebracht in Korinthe. Hij had, zoals gebruikelijk, eerst een rede gehouden in de synagoge, en sprak tegen de Joden en de Grieken. De Joden verzetten zich en lasterden en Paulus ging naar een naast de synagoge gelegen huis en predikte. Het eerste wat gebeurde was dat Crispus, de overste der synagoge, gered werd en vele Korinthiërs hoorden en geloofden. Tenslotte organiseerden de Joden een opstand tegen Paulus en Paulus wordt voor de stadhouder van Achaje gebracht. De stadhouder jaagt de Joden weg van de rechterstoel.

De Heer heeft Paulus in Hand.18:10 gezegd dat hij niet bang hoefde te zijn in Korinthe en dat niemand hem kwaad zou doen, omdat Hij veel volk had in deze stad. En aldus predikt Paulus daar anderhalf jaar, verlaat Korinthe, vaart naar Syrië, alwaar Antiochië is, en stopt in Efeze en gaat in de synagoge van de Joden en redeneerde met hen:

“Hand.18:20: En als zij baden, dat hij langer bij hen blijven zoude, bewilligde hij het niet.

“Hand.18:21: Maar hij nam afscheid van hen, zeggende: Ik moet ganselijk het toekomende feest te Jeruzalem houden; doch ik zal tot u wederkeren, zo God wil. En hij voer weg van Efeze.

Merk op dat Paulus zegt dat hij voorzeker het toekomende feest te Jeruzalem moest houden (Hand.18:21), en dus weten we dat hij op weg is naar de Tempel te Jeruzalem. Dat is de plaats waar de dingen gebeuren die bij de Joodse feestdagen horen, de Tempel in Jeruzalem. Maar zie naar de houding van de Joden in de synagoge te Efeze. Er wordt niet gezegd hoe lang Paulus daar was en met hen redeneerde, maar toen hij weg wil gaan wilden ze hem niet laten gaan (Hand.18:20).

Ze wilden dat hij langer zou blijven. Het blijkt dat Paulus goed was ontvangen en dat ze zeer ontvankelijk waren voor de dingen waarover hij met hen sprak. Maar Paulus blijft niet.

Er worden niet veel details gegeven over hetgeen Paulus heeft gedaan te Jeruzalem en het lijkt er op dat Lukas niet bij hem is want als Lukas bij hem was gebruikte hij de uitdrukking “wij

gingen”, of “wij voeren af” enz, maar hier zegt Lukas dat hij (Paulus) afvoer van Efeze en hij ging op naar Jeruzalem, groette de Gemeente en ging terug naar Antiochië. (Hand.18:22).

Er zijn dus helemaal geen details wat Paulus gedaan heeft in Jeruzalem. Paulus verlaat dus Antiochië en gaat terug naar Galatië, en Frygië, en bevestigde de Gemeenten. Dan komt hij terug naar Efeze. Wat ik u wil laten zien is de duidelijke verandering in de houding van de mensen in de synagoge te Efeze. Voorheen wilden ze dat hij bleef om met hen te redeneren: Ze waren zeer ontvankelijk voor hem. Maar kijk nu eens:

“Hand.19:8: En hij ging in de synagoge, en sprak vrijmoediglich, drie maanden lang met hen handelende, en hun aanradende de zaken van het Koninkrijk Gods.

“Hand.19:9; Maar als sommigen verhard werden, en ongehoorzaam waren, kwaadsprekende van den weg des Heeren voor de menigte, week hij van hen, en scheidde de discipelen af, dagelijks handelende in de school van zekeren Tyrannus.

Het zegt dat ze verhard werden en kwaad spraken van DE WEG des Heeren. Aangaande dit kunnen er hooguit één of twee antwoorden mogelijk zijn. Eén: de gehele bevolking van de synagoge van Handelingen 18 is vertrokken, dat zijn dus de mensen die met Paulus redeneerden en wilden dat hij langer bij hen zou blijven, of twee: Paulus zegt iets ANDERS in Handelingen 19 dan hij heeft gezegd in Handelingen 18, en ik geloof dat dat het geval is. Het bewijsmateriaal in de Bijbel is overweldigend. We hebben alle vier de andere reizen, van Paulus naar Jeruzalem, geëlimineerd behalve deze. In geen van de andere reizen maakte hij haast en vertrok snel om uit Jeruzalem te komen om “ver tot de heidenen” te gaan. Deze reis is de enige die past.

Toen Paulus voor het eerst trachtte te prediken in Azië werd hem dat door de Heilige Geest verboden. (Hand.16:9). Blijkbaar was dat vanwege het feit dat er iets gaande was in de bediening van Petrus en Johannes behorende bij de “zeven gemeenten in Azië”, in het boek Openbaring. Op deze reis naar Azië spendeert Paulus nogal wat tijd om daar te prediken, en de bijbel zegt:

Hand.19:10: En dit geschiedde twee jaren lang, alzo dat allen, die in Azie woonden, het Woord van den Heere Jezus hoorden, beiden Joden en Grieken.

Hierna is er een opstand van afgoden aanbeddende Heidenen, de opstand eindigde en Paulus gaat naar Europa, opnieuw naar Macedonië, en komt dan in Korinthe en in Korinthe schrijft hij de brief aan de Romeinen en daarin zegt hij dat hij het evangelie van Christus heeft vervuld.

“Rom.15:19: Door kracht van tekenen en wonderheden, en door de kracht van den Geest Gods, zodat ik, van Jeruzalem af, en rondom, tot Illyrikum toe, het Evangelie van Christus vervuld heb.

“Rom.15:29: En ik weet, dat ik, tot u komende, met vollen zegen des Evangelies van Christus komen zal.

Aan wie heeft Paulus het evangelie van Christus gepredikt? Rom.1:16;

“Rom.1:16:..... het is een kracht Gods tot zaligheid een iegelijk, die gelooft, eerst den Jood, en ook den Griek.

Wie wordt er geroepen?

*“1Kor.1:24: Maar hun, die geroepen zijn, **beiden Joden en Grieken**,.....”.*

Wie is er in Christus gedoopt in Gal.3:28? “Jood en Griek”.

Wie is door één Geest gedoopt in het lichaam van Christus in 1Kor.12:13? “Joden en Heidenen die Grieken worden genoemd”.

Maar wanneer Paulus later in Rome komt, als een gevangene, een gevangene van Jezus Christus voor u Heidenen, (Ef.3:1) vertelt hij de Joden dat de zaligheid Gods tot de Heidenen IS GEZONDEN:

“Hand.28:28: Het zij u dan bekend, dat de zaligheid Gods den heidenen(de Goyim) gezond is, en dezelve zullen horen.

Dus het ÉNE en ENIGE lichaam van Christus had zijn begin in Handelingen hoofdstuk negen. Hoe begon het? Paulus werd gered in Handelingen negen, daar werd hij het EERSTE lid en een VOORBEELD voor alle leden. (1Timotheüs 1:15-16).

Liet Paulus, direct nadat hij gered was, de Joden en de godvrezende Heidenen, die Grieken waren, in de steek en ging hij ver naar de Goyim Heidenen? Nee. Paulus ontving een overvloed aan visioenen en openbaringen. Niet slechts één, maar hij zegt: vele (2Kor.12:1 en 7). Paulus ging waar de Heer hem vertelde waar hij heen moest gaan, deed wat de Heer hem vertelde te doen, en zei wat de Heer hem zei dat hij moest zeggen, en zei geen dingen totdat de Heer hem zei dat het de tijd was om het te zeggen. Met andere woorden:

“2Kor.12:6:want ik zal de waarheid zeggen; maar ik houde daarvan af”.

Predikte Paulus op de laatste dag van zijn leven iets anders dan hij deed op de eerste dag dat hij de boodschap van redding predikte? Nee, hij wist alleen meer over de ENIGE BOODSCHAP die hij steeds predikte. De boodschap van redding uit genade, door geloof.

Wanneer kwam een persoon in het lichaam van Christus? Dat was het moment wanneer ze het woord der waarheid hoorden en alleen op Christus vertrouwden voor hun redding. Wanneer kwamen de Efeziërs in het lichaam van Christus? Toen ze het evangelie hoorden en het geloofden. Wanneer hoorden ze het evangelie? Toen de Heere Jezus Christus Paulus naar hen zond met zijn boodschap. Dat kan niet het moment geweest zijn terwijl Paulus te Efeze was in Handelingen 19, want wanneer Paulus de brief aan de Efeziërs schrijft zegt hij dat hij heeft “gehoord van hun geloof” (Ef.1:15), niet dat hij hen kende of hen tevoren had gekend.

In de gevangenis te Rome schreef Paulus aan Timotheüs en zei dat allen in Azië zich van hem hadden afgekeerd. Maar aan de andere kant schrijft hij aan de Filippenzen en zegt dat de dingen die hem overkomen zijn de bevordering van het evangelie tot gevolg hadden.

Ik denk dat dat te maken heeft met de gemeenschap met de Filippenzen:

“Fil.1:3: Ik dank mijn God, zo dikwijls als ik uwer gedenk.

“Fil.1:4: (Te allen tijd in al mijn gebed voor u allen met blijdschap het gebed doende)

“Fil.1:5: Over uw gemeenschap aan het Evangelie, van den eersten dag af tot nu toe;

De vraag is hier, wat bedoeld Paulus met “van de eerste dag af?”. We weten dat Paulus het eerst, in Hand.17, naar Macedonië ging. Maar let op:

“Fil.4:15: En ook gij, Filippensen, weet, dat in het begin des Evangelies, toen ik van Macedonie vertrokken ben, geen Gemeente mij iets medegedeeld heeft tot rekening van uitgaaf en ontvangst, dan gij alleen.

Paulus zegt hier dus iets, wat hij “het evangelie” noemt, dat zijn begin had, niet ten tijde dat Paulus naar Macedonië KWAM maar ten tijde dat Paulus VERTROK UIT Macedonië. Dat is hetgeen het vers zegt. Het evangelie van Christus, eerst aan de Jood en ook voor de Griek, begon niet op dat moment, want Paulus verwijst in de brief aan de Galaten naar het evangelie van Christus, en ook in de eerste brief aan de Thessalonicenzen en ook in de brief aan Korinthiërs en in de brief aan de Romeinen. Klaarblijkelijk is het evangelie van CHRISTUS niet “het begin des evangelies” waarnaar Paulus verwijst in de brief aan de Filippenzen.

Laten we daar eens over nadenken. Als Paulus naar Jeruzalem ging en in de Tempel in trance was, en in een visioen de Heer hem vertelde: het is nu de tijd Paulus. Nu is voor jou de tijd aangebroken om naar de Goyim te gaan, naar “ver tot de Heidenen”. En als dat gebeurde gedurende zijn reis naar Jeruzalem in Handelingen 18 dan past deze passage perfect. Paulus gaat naar Jeruzalem nadat hij Efeze, in Handelingen 18, heeft verlaten en daarna gaat hij terug naar Efeze en voleindigde hetgeen waarmee hij was begonnen in Handelingen 16, het woord prediken in Azië, en allen die in Azië woonden hoorden het woord, de bijbel zegt, beide, Joden en Grieken. Maar de Efeziërs waaraan Paulus de brief aan de Efeziërs schreef waren niet in die groep aanwezig. Ze waren op dat moment geen gelovigen. Hoe weten we dat? Omdat Paulus in Ef.1:15 zegt dat hij had “gehoord” van hun geloof.

Terwijl hij in Efeze is schrijft hij de eerste brief aan de Korinthiërs. In 1Kor. Zegt hij: “Christus heeft me niet gezonden om te dopen”. Paulus had nimmer de opdracht gehad om mensen te dopen maar tot aan dat moment had hij gewerkt onder Joden en Heidenen, die Grieken waren, die in het verbond der beloften waren. Hij heeft rechtvaardiging zonder besnijdenis gepredikt, met andere woorden, het evangelie van de onbesnedenen. Waterdoop is altijd verbonden met de Joden, en Paulus heeft sommigen met water gedoopt. Hij was niet gezonden om te dopen, maar nu zond Christus hem om **niet** te dopen. Vindt u het niet vreemd dat Paulus dit aan mensen in 1Korinthe schrijft terwijl sommigen van deze mensen, waaraan hij schrijft, gedoopt WAREN door Paulus ten tijde van Handelingen 18? En nu, ten tijde van Handelingen 19 zegt hij:

“1Kor.1:17: Want Christus heeft mij niet gezonden, om te dopen, maar om het Evangelie te verkondigen,.....”.

De enige conclusie die u kunt trekken is dat, toen Paulus mensen doopte in Handelingen 18, het was omdat Christus hem NOG NIET GEZONDEN had om “**niet te dopen**”.

Als, zoals de bijbel zegt: “het evangelie” is begonnen toen Paulus vertrok van, niet kwam te, Macedonië, dan maakt hij in Handelingen 20 een korte reis naar Korinthe en schrijft aan de

Romeinen dat hij: “het Evangelie van Christus heeft vervuld” (Rom.15:19) en dat hij naar Rome komt “met vollen zegen des Evangelies van Christus”. (Rom.15:29). Dit past eveneens.

Als “het evangelie” begon toen Paulus vertrok van Macedonië, dan past Hand.20:6 eveneens:

“Hand.20:6: Wij nu scheepten af van Filippi na de dagen der ongehevelde broden, en kwamen in vijf dagen bij hen te Troas, alwaar wij ons zeven dagen onthielden.

Van hier gaat Paulus op naar een kustplaats genoemd Milete en laat de oudsten van Efeze tot zich komen, dat waren degenen die later, zegt Paulus, zich van hem af zouden keren. En hier, voor de allereerste keer in uw bijbel vindt u een nieuwe uitdrukking dat nooit is genoemd in de brief aan de Romeinen, 1 en 2 Korinthiërs, Galaten, of 1 en 2 Thessalonicenzen, dat zijn alle boeken die Paulus heeft geschreven gedurende Handelingen periode.

“Hand.20:24: Maar ik acht op geen ding, noch houde mijn leven dierbaar voor mijzelf, opdat ik mijn loop met blijdschap mag volbrengen, en den dienst, welken ik, van den Heere Jezus ontvangen heb, om te betuigen het Evangelie der genade Gods.

Het “**evangelie van Christus**” is niet begonnen toen Paulus “naar” of “uit” Macedonië vertrok. Paulus gebruikt de uitdrukking “evangelie van Christus” in al zijn boeken die hij heeft geschreven in de Handelingen periode. De uitdrukking “evangelie van Christus” komt 11 keer voor in uw bijbel. Nadat Paulus is gearresteerd wordt de uitdrukking “evangelie van Christus” niet meer gevonden in zijn brieven, behalve de keer in de brief aan de Filippiëzen:

“Fil.1:27: Alleenlijk wandelt waardiglijk het Evangelie van Christus, opdat, hetzij ik kom en u zie, hetzij ik afwezig ben, ik van uw zaken moge horen, dat gij staat in een geest, met een gemoed gezamenlijk strijdende door het geloof des Evangelies;

Meent Paulus nu dat de Filippiërs er naar streven om te geloven, of streven voor geloof, of voor meer geloof? Nee! Ze hebben al geloof. Ze zijn al gered uit genade en door geloof. Paulus spreekt over de Filippiërs die deelgenoten zijn van ZIJN genade:

“Fil.1:7: Gelijk het bij mij recht is, dat ik van u allen dit gevoel, omdat ik in mijn hart houde, dat gij, beide in mijn banden, en in mijn verantwoording en bevestiging van het Evangelie, gij allen, zeg ik, mijner genade mede deelachtig zijt.

Deze Filippiërs zijn deelgenoten. Ze zijn de enigen die Paulus ondersteunen. Ze ondersteunen hem in het geven en ontvangen, na het “begin des evangelies” in Fil.4:15.

In Ef.3:1 vertelt Paulus ons de oorzaak waarom hij in de gevangenis zit te Rome:

“Ef.3:1: Om deze oorzaak ben ik Paulus de gevangene van Christus Jezus, voor u, die heidenen zijt.

“Ef.3:2: Indien gij maar gehoord hebt van de bedeling der genade Gods, die mij gegeven is aan u;

Deze Heidenen, aan wie Paulus de brief aan de Efeziërs schreef zijn geen Griekse Heidenen die Paulus vond in de synagogen van de Joden door het gehele boek Handelingen. Deze Heidenen zijn Goyim, de “ver tot de heidenen” Heidenen van Hand.22:21.

Denk terug aan Jeruzalem dat dit de reden was dat Paulus werd gearresteerd, en de reden is dat hij nu in de gevangenis zit in Rome, zoals hij zegt: “Om deze oorzaak”, “voor u, die Heidenen zijt”.

“Hand.22:22: Zij hoorden hem nu tot dit woord toe; en zij verhieven hun stem, zeggende: Weg van de aarde met zulk een, want het is niet behoorlijk, dat hij leve.

Dus het evangelie van de GENADE Gods, in de bedeling der genade Gods, had een begin en de Statenvertaling identificeert duidelijk dat dat begin was ten tijde dat Paulus VERTROK uit Macedonië. Het verschil tussen het “evangelie van Christus” en het “evangelie der genade Gods” IS ALLEEN dat het zich uitstrekt tot ALLE MENSEN. Er is geen indicatie dat Paulus een andere boodschap predikte. Het is de simpele waarheid van Titus 2:11 en 1Tim.2:4 dat nu geopenbaard wordt op een manier die niet duidelijk naar voren komt in zulke passages als Hand.13:26. De genade van God voor alle mensen en dat God wil dat alle mensen worden behouden, vergeleken met:

“Hand.13:26: Mannen broeders, kinderen van het geslacht Abrahams, en die onder u God vrezen, tot u is het woord dezer zaligheid gezonden.

Paulus geeft niet aan wanneer hij de omvang van zijn bediening leerde. Het zou geweest kunnen zijn in Handelingen 9, op de weg naar Damascus. Het zou geweest kunnen zijn toen hij naar Arabië ging. Het zou geweest kunnen zijn toen hij gestenigd werd in Handelingen 14. Ik geloof dat hij de “Opname” zag in Handelingen 14. Maar in 2Korinthiërs hoofdstuk 12 zegt Paulus:

*“2Kor.12:6;.....ik zal de waarheid zeggen; **maar ik houde daarvan af**,.....”.*

En dat is een heenwijzing naar visioenen en openbaringen van de Heer. Dus hij zegt dat hij, op dat moment, niet de dingen zegt die hij, op een bepaalde tijd, zal gaan zeggen. Ik geloof dat hij die dingen zegt in de gevangenisbrieven. Hij vervuld het woord van God zoals dat staat in Kol.1:25. Dus toen hij de verborgenheid kende, waarover u leest in de gevangenisbrieven, dan is dat niet noodzakelijkerwijs dezelfde tijd dat hij het zegt of opschreef.

Paulus zijn “ver tot de heidenen” visioen moet geweest zijn tijdens zijn reis in Handelingen 18. En dat verklaart ALLE kwesties die de meeste van onze recht snijders schijnen te hebben: “Midden-Handelingen”, “dispensationalisten”, “12 Apostelen niet in het Lichaam”, “Cornelius niet in het lichaam”, “Paulus de eerste in Handelingen 9”. Namelijk: Waterdoop, tekenen, wonderen, talen, engelen, gezinsredding, aardbevingen, aardse fysieke zegeningen, wonderbaarlijke genezingen, de Maaltijd des Heeren.

ALLES wat problemen geeft is hier totaal opgelost. Het antwoord is simpel. Abraham is niet uw vader en het hemelse Jeruzalem is niet uw moeder. Uw verhouding tot Abraham is dat u dezelfde gerechtigheid heeft die hij had door hetzelfde geloof dat u heeft.

De verborgenheid van Christus is één ding (Rom.16:25), De verborgenheid van HET EVANGELIE is iets geheel anders (Ef.6:19) Dat was verborgen in God, niet in de Schrift (Ef.3:9).

Waterdoop, tekenen, wonderen, tongen, engelen, zegeningen, genezingen, maaltijd des Heeren, dit alles was altijd in verbinding met het burgerschap Israëls, zo ook de Heidenen die

God vreesden. De “verbonden der beloften” waren voor de mensen die IN de verbonden der belofte waren. God maakte verbonden met die mensen, maar Hij maakte nimmer enig verbond met mensen als de Efeziërs, of met u en mij. (Ef.2:12).

Mensen zoals wij zijn NIMMER in beeld geweest om “de belofte des Vaders” te ontvangen, alhoewel er mensen waren, in de bediening van Paulus in het boek Handelingen, die dat wel waren. De belofte des Vaders waarnaar de Heer verwijst, in Hand.1:4, is de doop met de Heilige Geest in Handelingen 2:4.

*“Hand.1:4: En als Hij met hen vergaderd was, beval Hij hun, dat zij van Jeruzalem niet scheiden zouden, maar verwachten **de belofte des Vaders**, die gij, zeide Hij, van Mij gehoord hebt.*

“Hand.2:4: En zij werden allen vervuld met den Heiligen Geest, en begonnen te spreken met andere talen, zoals de Geest hun gaf uit te spreken.

U en ik, noch iemand die vandaag de dag leeft, waren nimmer in beeld voor die zalving, of die kracht. Niemand van ons was dat en niemand heeft het vandaag de dag. En u kunt behoorlijk teleurgesteld en enorm gedesillusioneerd worden als u bid voor uw dagelijks brood of lichamelijke zegeningen of genezingen. Vandaag de dag, als u bent gered, dan bent u gered door het evangelie der GENADE Gods in de bedeling der genade Gods. Zo is het geweest sinds “het begin des Evangelies (Fil.4:15)” toen Paulus vertrok uit Macedonië.

“2Tim.2:15: Benaarstig u, om uzelf Gode beproefd voor te stellen, een arbeider, die niet beschaamd wordt, die het Woord der waarheid recht snijdt.

HET VISIOEN VAN PAULUS IN DE TEMPEL TE JERUZALEM

DEEL-2

In deel één van deze studie hebben we uitgebreid gepraat over het “ver tot de heidenen” visioen van Paulus. We hebben laten zien dat, door het begrijpen van wat die “ver tot de heidenen” visie is, en het begrijpen wanneer Paulus dat visioen kreeg, dat het ALLE vragen beantwoord die de gelovigen hebben aangaande dingen die ze zien gebeuren in de Gemeente gedurende de tijd van het boek Handelingen. We bespraken ook het feit dat het boek Handelingen niet moet worden gezien als een “leer” boek omdat het enige constante betreffende het boek Handelingen is dat het constant veranderd.

Laat me nu eerst dit zeggen. Paulus is de eerste persoon in uw bijbel die is gered alleen uit genade en door het geloof en is de eerste persoon die gedoopt is in het lichaam van Christus. Hij is het eerste lid van het lichaam van Christus. Het lichaam van Christus is begonnen met Paulus en zijn bekering in Handelingen 9. Paulus maakt dat zeer duidelijk in 1Timotheüs hoofdstuk één, vers 15 en 16:

“1Tim.1:15: Dit is een getrouw woord, en alle aanneming waardig, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is, om de zondaren zalig te maken, van welke ik de voornaamste ben.

“1Tim.1:16: Maar daarom is mij barmhartigheid geschied, opdat Jezus Christus in mij, die de voornaamste ben, al Zijn lankmoedigheid zou betonen, tot een voorbeeld dergenen, die in Hem geloven zullen ten eeuwigen leven.

Op HET MOMENT dat iemand het evangelie, dat Paulus predikt, hoort en gelooft, op het moment dat die persoon zijn vertrouwen stelt op Jezus Christus als zijn Redder, op dat moment, wordt hij gedoopt door de Geest, 1Kor.12:13, in het ÉNE en ENIGE lichaam van Christus, samen met Paulus en Timotheüs en Titus welke eveneens in hetzelfde ÉNE en ENIGE lichaam van Christus zijn vanaf de dag, in Handelingen 9.

Als er enige passage is die zou bewijzen dat het lichaam van Christus **niet** is begonnen in hoofdstuk 2 van het boek Handelingen, dan zou dat de waarheid zijn van Galaten 2:7 welke de geopenbaarde waarheid is van hoofdstuk vier van de brief aan de Galaten. Die openbaring was een VERBORGENHEID en niemand wist het totdat Paulus het wist. Als er een passage is die zou bewijzen dat er GEEN twee “hemelse lichamen van Christus” zijn en dat het standpunt van de “gemeente van het nieuwe lichaam” of de “nieuwe mens” vanuit de positie van Handelingen 28 verkeerd is, dan zou dat de waarheid zijn van hoofdstuk 11 van de brief aan de Romeinen.

Het is voor een bijbelgelovige duidelijk dat Petrus het Koninkrijk aanbood, in Handelingen hoofdstuk twee en drie, aan de Joden te Jeruzalem, op een Joodse feestdag, genaamd: Pinksteren. Dat is zo helder als kristal door Hand.2:38 te vergelijken met Hand.3:18-24. Dat is duidelijk door Hand.2:38, Hand.3:19, 20 en 21, te vergelijken met 1Petrus 2:9.

Het is voor een bijbelgelovige eveneens duidelijk dat Petrus niet predikte dat Christus was gestorven voor zijn zonden, of die van u of van wie dan ook, en ook deed Stefanus dat niet, Filippus niet, de 12 Apostelen niet, en ook Petrus niet in hoofdstuk 10 van het boek Handelingen. Petrus predikte in het gehele boek Handelingen niet dat Christus voor zijn zonden was gestorven, of voor de uwe of voor wie zijn zonden dan ook. Petrus predikte de doop der bekering tot vergeving der zonden, vooruitziende naar een toekomstige dag van verzoening. Die boodschap is in de prediking van Filippus tot de man uit Ethiopië niet veranderd, ook was de boodschap ter redding niet veranderd toen Petrus predikte tot de Heiden Cornelius in Handelingen hoofdstuk tien.

Het is uit Gal.2:7 duidelijk dat Paulus een andere boodschap had als Petrus en het is eveneens duidelijk uit Galaten hoofdstuk twee dat Petrus daar NIETS van wist totdat Jezus Christus Paulus ZOND, Galaten 2:2, veertien jaar later, om Petrus er over te vertellen. Op die plaats in uw bijbel wordt het evangelie van Paulus geïdentificeerd als ‘het evangelie der onbesnedenen’.

De enige mensen in de WERELD waarvoor het woord “onbesnedenen” iets betekent zijn de Joden, want die zijn besneden. Ze zijn het enige volk in uw bijbel, voorzover ik dat zie, die dat woord gebruiken om mensen te identificeren die ANDERS waren dan zij. Bijvoorbeeld:

Ef.2:11: Daarom gedenkt, dat gij, die eertijds heidenen waart in het vlees, en die voorhuid genaamd werdt van degenen, die genaamd zijn besnijdenis in het vlees, die met handen geschiedt;

Dus het enige volk in uw bijbel dat het woord “onbesnedenen” gebruikt waren Joden die naar zichzelf verwezen als “de besnedenen”.

Een voorbeeld van het evangelie der besnijdenis, en volgens de bijbel in Gal.2:7 toebetrouwd aan Petrus, is te vinden in het tweede hoofdstuk van Jacobus, vers 20 tot en met 24. U ziet het daar in vijf verzen:

“Jac.2:20-24: 20 Maar wilt gij weten, o ijdel mens, dat het geloof zonder de werken dood is? 21 Abraham, onze vader, is hij niet uit de werken gerechtvaardigd, als hij Izak, zijn zoon, geofferd heeft op het altaar? 22 Ziet gij wel, dat het geloof mede gewrocht heeft met zijn werken, en het geloof volmaakt is geweest uit de werken? 23 En de Schrift is vervuld geworden, die daar zegt: En Abraham geloofde God, en het is hem tot rechtvaardigheid gerekend, en hij is een vriend van God genaamd geweest. 24 Ziet gij dan nu, dat een mens uit de werken gerechtvaardigd wordt, en niet alleenlijk uit het geloof?”

Een voorbeeld van het evangelie der onbesnedenen is te vinden in Romeinen hoofdstuk vier, vers 1 tot en met 5. U ziet het daar in vijf verzen:

“Rom.4:1-5: 1 Wat zullen wij dan zeggen, dat Abraham, onze vader, verkregen heeft naar het vlees? 2 Want indien Abraham uit de werken gerechtvaardigd is, zo heeft hij roem, maar niet bij God. 3 Want wat zegt de Schrift? En Abraham geloofde God, en het is hem gerekend tot rechtvaardigheid. 4 Nu dengene, die werkt, wordt het loon niet toegerekend naar genade, maar naar schuld. 5 Doch dengene, die niet werkt, maar gelooft in Hem, Die den goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot rechtvaardigheid.”

Beide evangelieën, die in Jacobus en die in Romeinen, zijn gebaseerd op de rechtvaardiging van één man, Abraham. In het evangelie van de besnijdenis, in het boek Jacobus, Jacobus de apostel die het boek Jacobus schreef VOORDAT hij werd gedood door het zwaard in Handelingen 12, zegt dat Abraham werd gerechtvaardigd door werken:

“Jac.2:21: Abraham, onze vader, is hij niet uit de werken gerechtvaardigd,.....”.

Jacobus verwijst naar iets dat gebeurde in hoofdstuk 22 van het boek Genesis en dat is zeer betekenisvol. Laat het ons lezen:

“Gen.22:6: En Abraham nam het hout des brandoffers, en legde het op Izak, zijn zoon; en hij nam het vuur en het mes in zijn hand, en zij beiden gingen samen.”

“Gen.22:7: Toen sprak Izak tot Abraham, zijn vader, en zeide: Mijn vader! En hij zeide: Zie, hier ben ik, mijn zoon! En hij zeide: Zie het vuur en het hout; maar waar is het lam tot het brandoffer?”

“Gen.22:8; En Abraham zeide: God zal Zichzelf een lam ten brandoffer voorzien, mijn zoon! Zo gingen zij beiden samen.”

Let op dat God in dit vers niet zegt dat God VOOR ZICHZELF zal voorzien in een lam.

Jacobus zegt dat Abraham werd gerechtvaardigd door werken en hij verwijst hiernaar als het werk dat Abraham deed. Ten tijde van Genesis 22 WAS Abraham reeds BESNEDEN. Het verbond der besnijdenis werd gegeven in Genesis hoofdstuk 17.

“Gen.17:10: Dit is Mijn verbond, dat gijlieden houden zult tussen Mij, en tussen u, en tussen uw zaad na u: dat al wat mannelijk is, u besneden worde.”

“Gen.17:14: En wat mannelijk is, de voorhuid hebbende, wiens voorhuids vlees niet zal besneden worden, dezelve ziel zal uit haar volken uitgeroeid worden; hij heeft Mijn verbond gebroken.

Terwijl Jacobus zegt dat Abraham gerechtvaardigd werd door werken, laat ons dan nu kijken wat Paulus zegt:

“Rom.4:1: Wat zullen wij dan zeggen, dat Abraham, onze vader, verkregen heeft naar het vlees?

“Rom.4:2: Want indien Abraham uit de werken gerechtvaardigd is, zo heeft hij roem, maar niet bij God.

“Rom.4:3: Want wat zegt de Schrift? En Abraham geloofde God, en het is hem gerekend tot rechtvaardigheid.

Wanneer zei de Schrift dat? Het was VOORDAT Abraham werd besneden.

“Gen.15:3: Voorts zeide Abram: Zie, mij hebt Gij geen zaad gegeven, en zie, de zoon van mijn huis zal mijn erfgenaam zijn!

“Gen.15:4: En ziet, het woord des HEEREN was tot hem, zeggende: Deze zal uw erfgenaam niet zijn; maar die uit uw lijf voortkomen zal, die zal uw erfgenaam zijn.

“Gen.15:5: Toen leidde Hij hem uit naar buiten, en zeide: Zie nu op naar den hemel, en tel de sterren, indien gij ze tellen kunt; en Hij zeide tot hem: Zo zal uw zaad zijn!

“Gen.15:6: En hij geloofde in den HEERE; en Hij rekende het hem tot gerechtigheid.

Dus reeds hier in Genesis, hoofdstuk vijftien, wordt Abraham een eigen kind beloofd, die erfgenaam zal zijn. Maar de belofte aan Abraham gaat verder terug dan dit:

“Gen12:1: De HEERE nu had tot Abram gezegd: Ga gij uit uw land, en uit uw maagschap, en uit uws vaders huis, naar het land, dat Ik u wijzen zal.

“Gen.12:2; En Ik zal u tot een groot volk maken, en u zegenen, en uw naam groot maken; en wees een zegen!

“Gen.12:3: En Ik zal zegenen, die u zegenen, en vervloeken, die u vloekt; en in u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden.

Dus vanaf hier, van hoofdstuk twaalf van Genesis en verder hebben we beloftes, beloftes en nog eens beloftes. Het gaat over het doel van God, en het gaat over de uitverkorenen van God. De lijn van het zaad, de beloften, de verbonden der belofte. Beloften aan Abraham, beloften bevestigd aan Izak, beloften opnieuw bevestigd aan Jacob die Israël werd genaamd, die kinderen had die de kinderen Israëls werden. De VERBONDEN (meervoud) der belofte welke werden gemaakt met de mensen tot wie de beloften behoorden.

Ga nu snel vooruit en laat ons vinden DE OPENBARING van EEN VERBORGENHEID welke geheim was gehouden sinds het begin van de wereld.

“Gal.3:15: Broeders, ik spreek naar den mens: zelfs eens mensen verbond, dat bevestigd is, doet niemand te niet, of niemand doet daartoe.

“Gal.3:16: Nu zo zijn de beloftenissen tot Abraham en zijn zaad gesproken. Hij zegt niet: En den zaden, als van velen; maar als van één: En uw zade; hetwelk is Christus.

“Gal.3:17: En dit zeg ik: Het verbond, dat te voren van God bevestigd is op Christus, wordt door de wet, die na vierhonderd en dertig jaren gekomen is, niet krachteloos gemaakt, om de belofenis te niet te doen.

Dit is geopenbaarde waarheid. Dit is informatie dat geheim was gehouden sinds de wereld begon. Niet alleen is het verbond, gemaakt met Abraham in zijn onbesneden staat, vervuld in het beloofde éne ZAAD, maar het verbond, gemaakt met Abraham in zijn besneden staat, is op dezelfde wijze vervuld. Het was een verborgenheid die in de Schrift was verborgen.

‘Hand.17:11: En dezen waren edeler, dan die te Thessalonica waren, als die het woord ontvingen met alle toegenegenheid, onderzoekende dagelijks de Schriften, of deze dingen alzo waren.

Paulus gebruikt een zinnebeeld in de brief aan de Galaten om de Galaten deze waarheid te laten zien. De waarheid aangaande de twee verbonden:

“Gal.4:22: Want er is geschreven, dat Abraham twee zonen had, een uit de dienstmaagd, en een uit de vrije.

“Gal.4:23: Maar gene, die uit de dienstmaagd was, is naar het vlees geboren geweest; doch deze, die uit de vrije was, door de belofenis;

“Gal.4:24: Hetwelk dingen zijn, die andere beduiding hebben; want deze zijn de twee verbonden; het ene van den berg Sina, tot dienstbaarheid barende, hetwelk is Agar;

“Gal.4:25: Want dit, namelijk Agar, is Sina, een berg in Arabie, en komt overeen met Jeruzalem, dat nu is, en dienstbaar is met haar kinderen.

“Gal.4:26: Maar Jeruzalem, dat boven is, dat is vrij, hetwelk is ons aller moeder.

Paulus zegt hier dat het Jeruzalem, dat boven is, de moeder is van ons allen. Al die Galaten, dat waren Joden en Heidenen, die Grieken werden genaamd, waren in de verbonden der belofte. Paulus vertelde hen dat het Jeruzalem dat boven is hun aller moeder is, en in Romeinen zegt hij dat Abraham hun vader is:

“Rom.4:16: Daarom is zij uit het geloof, opdat zij naar genade zij; ten einde de belofte vast zij al den zade, niet alleen dat uit de wet is, maar ook dat uit het geloof Abrahams is, welke een vader is van ons allen;

Dus van de Galaten tot de Romeinen waren er daar een aantal mensen die het zaad waren. En in de brief aan de Galaten heeft Jezus Christus een VERBORGENHEID geopenbaard welke was verborgen in de Schrift, behorende tot de redding van deze mensen. Met andere woorden, het lichaam van Christus was een verborgenheid geopenbaard aan Paulus en de redding van een aantal van deze mensen, die in het lichaam van Christus zijn, was verborgen in de Schrift.

“Gal.4:28: Maar wij, broeders, zijn kinderen der belofte, als Izak was.

Als Paulus zegt dat de Galaten kinderen der belofte zijn dan schrijft hij aan alle Gemeenten te Galatië.

“Gal.1:2: En al de broeders, die met mij zijn, aan de Gemeenten van Galatie:

Deze mensen zijn Joden, Joodse proselieten, en Heidenen die Grieken zijn, die in het verbond der belofte zijn en naar hen wordt verwezen als burgers van de staat Israël. Dat is in contrast met de mensen die vreemdelingen waren van het burgerschap Israëls en vreemdelingen van de verbonden, zoals dat staat in de brief aan de Efeziërs. (Ef.2:12). De boodschap van Paulus werd het evangelie der onbesnedenen genoemd, dat is, zoals we eerder zeiden, een woord dat alleen wordt gebruikt door mensen die besneden zijn en dat woord heeft alleen betekenis voor mensen die van het besneden zijn AF WISTEN.

De priester van Jupiter, in Hand.14:13, zou hier helemaal niets van begrijpen. Hij wist dat niet toen Paulus daar was, en hij wist het niet toen Paulus vertrok. De vreemdelingen van de verbonden van Israël, in Handelingen 14, hoorden geen boodschap van redding. Ze KONDEN het gehoord hebben als ze zich naar God hadden gekeerd om het WOORD van God te horen, en dat woord van God werd, IN DIE TIJD, in de synagogen van de Joden verkondigd aan Joden en aan Heidenen die de God van Abraham vreesden, behorende tot het burgerschap Israëls, mensen in de verbonden der belofte.

Het boek Handelingen behandelt een periode die, zo te zeggen, gelijk is aan één generatie. Maar die periode is een “tijd van belofte”, en heeft te maken met de “beloften gedaan aan de vaders”, zoals aan Abraham, Izak en Jacob, die de vaders van het volk Israël zijn.

Het ÉNE en ENIGE lichaam van Christus begon in Handelingen hoofdstuk negen met de redding van de Apostel Paulus en was honderd procent Joods totdat de eerste Heidenen werden gered. U kunt, in het begin van de bediening van Paulus, geen vers aanwijzen wanneer dat precies was, maar ik denk dat het veelbetekenend is dat Paulus, na zijn eerste reis, in Handelingen 13 en 14, zegt:

“Hand.14:27: En daar gekomen zijnde, en de Gemeente vergaderd hebbende, verhaalden zij, wat grote dingen God met hen gedaan had, en dat Hij den heidenen de deur des geloofs geopend had.

Als nu Paulus het woord “onbesneden” had gebruikt tot de priester van Jupiter, in Handelingen 14, zou het voor die priester geen betekenis hebben gehad. Hetzelfde is het geval met de Epikureische en Stoische mannen, de Griekse filosofen op de Areopagus in Handelingen 17, ook zij zouden niet bekend zijn geweest met het woord “onbesneden” omdat ze niet bekend waren met de God van Abraham.

Voor een Jood is een ieder die niet is besneden een onbesneden, en ze worden Heidenen genoemd. Een man die een Proseliet was, dat wil zeggen dat hij zich had bekeerd tot de Joodse religie, een man die de God van Abraham vreesde, in Galaten, Korinthiërs, Thessalonicenzen of Romeinen, was een Heiden die een Griek was. In uw bijbel is er ÉÉN uitzondering op het voorgaande.

Sergius Paulus, in Handelingen 13, is een Italiaan. Paulus gaat over het eiland en VINDT een Jood die bij de stadhouder van het land was. Deze man zou IN het verbond der belofte zijn (Gen.12:3: “Ik zal zegenen, die u zegenen”) omdat Hij het zaad van Abraham had gezegend. Deze Jood was een slecht zaad maar ondanks dat toch een zaad, en de Jood werd verblind en de Heiden werd gered.

Zijn redding is gelijk aan de redding van een andere Italiaan, Cornelius, in Handelingen tien. Cornelius zegende het zaad van Abraham en hij werd gezegend door het horen van de boodschap van Petrus. Cornelius hoorde EEN evangelie en Sergius Paulus hoorde een ANDER evangelie.

“Gal.2:7: Maar daarentegen, als zij zagen, dat aan mij het Evangelie der voorhuid toebetrouwd was, gelijk aan Petrus dat der besnijdenis;

Alle Heidenen die, in de brief aan de Galaten, in het ÉNE EN ENIGE lichaam van Christus zijn, zijn Grieken, zoals in:

“Gal.3:28: Daarin is noch Jood noch Griek; daarin is noch dienstbare noch vrije; daarin is geen man en vrouw; want gij allen zijt een in Christus Jezus.

Dus het ÉNE EN ENIGE lichaam van Christus, in Galatië, bestond uit Joden en Heidenen die Grieken werden genoemd. Zij zijn in de verbonden der belofte. Zij zijn geen vreemdelingen van de verbonden van Israël, ze waren verbonden met Israël. Zij zijn geen vreemdelingen van de verbonden der belofte, zij zijn IN de verbonden der belofte en Paulus gaat in de brief aan de Galaten, en ook in de brief aan de Romeinen, deze VERBONDEN der belofte uitleggen.

Al deze Heidenen in Galatië, Thessalonica, Korinthe en in Romeinen zijn Grieken. Alle Grieken zijn Heidenen. Iemand die geen Jood is, is een Heiden en alle Grieken zijn Heidenen. Maar NIET ALLE Heidenen zijn Grieken.

Het woord voor “Griek” in Gal.3:28 is het woord “Hellas” en dat betekent letterlijk: “iemand uit Griekenland”, een Grieks sprekende persoon die niet een Jood is. Het deel van uw bijbel, te beginnen met Mattheüs en verder, is geschreven in het Grieks. Grieks was in die tijd de taal van ontwikkeling, en handel, en cultuur. Het was een beschaafde, en het meest ontwikkelde taal van de wereld, op dezelfde manier is het Engels dat geworden ten tijde dat de King James bijbel werd vertaald, en voor het grootste deel is deze taal in tact gebleven.

Dus de Griekse taal was de taal van het onderwijs. Als iemand ontwikkeld was dan was hij opgeleid in het Grieks. Als hij lezen en schrijven kon, dan had hij dat in de Griekse taal geleerd.

Als u het zich herinnert had Nebucadnezar, Koning van Babylon, in hoofdstuk twee van Daniël, een droom, maar hij vergat de droom. Hem werd verteld dat Daniël, een Jood, hem niet alleen de droom kon vertellen maar ook de bedoeling er van uit kon leggen. Daniël, de profeet, vertelde de Koning wat de droom was en vertelde hem ook de bedoeling er van. In de droom had de Koning een kolossaal beeld gezien. En het vertegenwoordigde alle koninkrijken van de wereld, van de tijd van Babylon, waar het volk van Daniël, de Joden, gevangen zaten, tot op de komst van Jezus Christus en zijn eeuwigdurend koninkrijk. Maar ik wil me concentreren op het derde koninkrijk dat wordt genoemd in hoofdstuk twee van Daniël:

“Dan.2:39: En na u zal een ander koninkrijk opstaan, lager dan het uwe; daarna een ander, het derde koninkrijk van koper, hetwelk heersen zal over de gehele aarde.

Dat derde koninkrijk is het koninkrijk van Alexander de Grote. Alexander de Grote leefde van 356 voor Christus tot 323 voor Christus en hij was koning van Macedonië door erving, en door overwinning koning van het zuidwesten van Azië en Egypte, het Perzische rijk. Dit is het derde koninkrijk dat wordt bedoeld in dat vers in Daniël twee.

Hij overwon de wereld en het Grieks werd de taal van commercie, handel en ontwikkeling. Hij vestigde grote leerscholen. De meest bekende was die te Alexandrië, Egypte, een school voor literatuur, filosofie en kunst.

Maar wat ik hier wou zeggen is dat het Grieks DE taal was van de eerste eeuw, ondanks het feit dat de Romeinen in die tijd heersten. Het was de taal die werd gesproken door de geciviliseerde wereld.

In uw bijbel, gedurende de periode van het boek Handelingen, waren alle mensen in het lichaam van Christus, die geen Jood waren, Grieken. In Gal.3:28 zijn er Grieken. We praten hier over ‘in het vlees’ want in het lichaam van Christus is er geen verschil. De Thessalonicenzen zijn, volgens Hand.17:4, Joden en Grieken. De Korinthiërs in 1Kor.12:13, die in het lichaam van Christus zijn gedoopt, zijn Joden en Grieken. De Romeinen zijn eveneens Joden en Grieken en Paulus zegt dat hij zich niet schaamt voor het evangelie van Christus, omdat het DE kracht Gods is om ze te redden, Rom.1:16.

Maar in de tijd van het boek aan de Romeinen was Paulus, op een bepaalde tijd, in de tempel in trance en ontving een visioen van de Heer. De Heer had gezegd dat hij Paulus “ver tot de heidenen” zou zenden. Toen Paulus dus de brief aan de Romeinen schreef, wat ongeveer ten tijde is van Handelingen hoofdstuk twintig, zegt hij dat hij een SCHULDENAAR is (Rom.1:14) van andere Heidenen, andere dan de Grieken.

“Rom.1:13: Doch ik wil niet, dat u onbekend zij, broeders, dat ik menigmaal voorgenomen heb tot u te komen (en ben tot nog toe verhinderd geweest), opdat ik ook onder u enige vrucht zou hebben, gelijk als ook onder de andere heidenen.

“Rom.1:14: Beiden Grieken en Barbaren, beiden wijzen en onwijzen ben ik een schuldenaar.

Voor een Jood is een Griek geen Barbaar. Hij is een vreemdeling. De Grieken zoeken wijsheid zegt de bijbel, maar deze Barbaren zijn onwijzen zegt Paulus. Een Barbaar is een Heiden die een vreemdeling is. Hij is vervreemd van het burgerschap Israëls. Hij is niet verbonden met Israël. Hij heeft geen deel aan de verbonden der belofte:

“Ef.2:12: Dat gij in dien tijd waart zonder Christus, vervreemd van het burgerschap Israels, en vreemdelingen van de verbonden der belofte, geen hoop hebbende, en zonder God in de wereld.

Het punt waar het ons hier om gaat is WANNEER zond de Heer Paulus van Israël naar “ver tot de heidenen”? Als Paulus een schuldenaar is van de Barbaren, in Handelingen 9, hield hij zich er over stil toen hij in Jeruzalem was. Als hij een schuldenaar van de Barbaren was in Handelingen 12, hij zei er niets over. In handelingen 15 worden de Barbaren niet genoemd.

Deze onwijze Barbaren komen voor het eerst voor in de brief aan de Romeinen, welke werd geschreven ten tijde van Handelingen 20. Later, in Kol.3:11 vindt u eveneens enige Barbaren en Scyten die niet in het boek Handelingen zijn. Verder worden ze in geen enkele brief van Paulus gevonden die gedurende de periode van het boek Handelingen is geschreven en ze worden niet genoemd in de beschrijvingen van Paulus over het lichaam van Christus gedurende de tijd van het boek Handelingen.

Kol.3:11: Waarin niet is Griek en Jood, besnijdenis en voorhuid, barbaar en Scyth, dienstknecht en vrije; maar Christus is alles en in allen.

Dus op een bepaalde tijd was Paulus in de tempel te Jeruzalem in trance, en hij kreeg een visioen van de Heer om “ver tot de heidenen” te gaan. Ik denk dat het op dit punt zal helpen of we uit kunnen vinden wat “ver tot de heidenen” betekent.

De woorden “ver tot” in Hand.22:21 betekenen “op een afstand”. Het betekent ver weg, of ver weg van hier. En het kan zowel letterlijk als figuurlijk worden gebruikt. Zie bijvoorbeeld dit vers:

“Ef.2:13: Maar nu in Christus Jezus, zijt gij, die eertijds verre waart, nabij geworden door het bloed van Christus.

Als nu “ver tot” hier letterlijk moet worden genomen dan heeft het geen betekenis. Er was nauwelijks een tijd in de bediening van Paulus dat hij niet letterlijk “ver tot” was van Jeruzalem. Maar, als “ver tot” hier iets anders betekent, en dat doet het, dan zal het een goede aanwijzing zijn naar het moment dat Paulus dit visioen, waarover hij hier spreekt in Handeling 22, ontvangen heeft.

“Hand.22:18: En dat ik Hem zag, en Hij tot mij zeide: Spoed u, en ga in der haast uit Jeruzalem; want zij zullen uw getuigenis van Mij niet aannemen

De enige van de vijf reizen, die Paulus naar Jeruzalem heeft gemaakt tijdens het boek Handelingen, die aan deze instructies, van de Heer aan Paulus, voldoet en waaraan Paulus kon hebben gehoorzaamd is de reis van Handelingen hoofdstuk 18. Op geen andere tijd, in de reizen die Paulus maakte naar Jeruzalem in Hand.9, Hand.12 of Hand.15, maakte Paulus haast of moest hij snel Jeruzalem verlaten. (Spoed u, en ga in der haast uit Jeruzalem).

In Handelingen negen ging Paulus met hen “ingående en uitgaande te Jeruzalem”, vers 28, en “hij sprak vrijmoediglijk in de naam van de Heere Jezus” in vers 29.

“Hand.9:28: En hij was met hen ingaande en uitgaande te Jeruzalem;

“Hand.9:29; En vrijmoediglijk sprekende in den Naam van den Heere Jezus, sprak hij ook, en handelde tegen de Griekse Joden; maar deze trachtten hem te doden.

En daarnaast zegt Paulus in de brief aan de Galaten dat hij met Petrus was gedurende 15 dagen.

“Gal.1:18: Daarna kwam ik na drie jaren weder te Jeruzalem om Petrus te bezoeken, en ik bleef bij hem vijftien dagen.

In Handelingen twaalf, toen Barnabas en Paulus een collecte naar Jeruzalem brachten, vanwege een tekort aan voedsel, dat was voorgezegd door Agabus de profeet, bleven ze daar enige tijd. Gedurende die tijd doodde Koning Herodes Jacobus de apostel, Petrus wordt in de gevangenis gezet en een engel bevrijd hem daar uit. Eveneens gedurende die tijd sterft Agrippa te Cesaréa. Hand.12:24 zegt dat:

“Hand.12:24: En het Woord Gods wies, en vermenigvuldigde.

Dan gaan Barnabas en Paulus, vanuit Jeruzalem, terug naar Antiochië en nemen Johannes Markus met zich mee.

De reis van Hand.15, naar Jeruzalem, is de reis waar Paulus naar verwijst in Galaten 2, en op hun weg daarheen bracht Paulus grote blijdschap aan hen te Fenicië en Samarie toen ze vertelden dat de Heidenen, van Hand.13 en 14, de Grieken ter plekke, zich hadden bekeerd en in Jeruzalem vertelden ze, aan zowel de gemeente als de apostelen, de GROTE DINGEN die God met hen had gedaan. (Hand.15:3-4).

“Hand.15:3: Zij dan, van de Gemeente uitgeleid zijnde, reisden door Fenicie en Samarie, verhalende de bekering der heidenen; en deden al den broederen grote blijdschap aan.

“Hand.15:4: En te Jeruzalem gekomen zijnde, werden zij ontvangen van de Gemeente, en de apostelen, en de ouderlingen; en zij verkondigden, wat grote dingen God met hen gedaan had.

In Handelingen 22 en verder, zat Paulus meer dan twee jaar in de gevangenis te Jeruzalem en in Cesaréa. Dus de enig mogelijke tijd dat Paulus gehoorzaam geweest kon zijn aan dat hemelse visioen zou zijn ten tijde van de reis waarover Lukas schrijft in Hand.18:

“Hand.18:20: En als zij baden, dat hij langer bij hen blijven zoude, bewilligde hij het niet.

“Hand.18:21: Maar hij nam afscheid van hen, zeggende: Ik moet ganselijk het toekomstige feest te Jeruzalem houden; doch ik zal tot u wederkeren, zo God wil. En hij voer weg van Efeze.

*“Hand.18:22: En als hij te Cesarea was gekomen, **ging hij op naar Jeruzalem**, en de Gemeente gegroet hebbende, ging hij af naar Antiochie.*

Dit is de enige reis, van de vijf reizen van Paulus waarover is geschreven, dat hij haast gemaakt kon hebben en Jeruzalem vlug verlaten zonder te spreken over zijn getuigenis aangaande de Heer. In alle andere reizen sprak hij over de Heer en over zijn getuigenis, maar de instructies van de Heer zijn in dit visioen zeer specifiek:

*“Hand.22:17: En het gebeurde mij, als ik te Jeruzalem **wedergekeerd** was, en in den tempel bad, dat ik in een vertrekking van zinnen was;*

“Hand.22:18: En dat ik Hem zag, en Hij tot mij zeide: Spoed u, en ga in der haast uit Jeruzalem; want zij zullen uw getuigenis van Mij niet aannemen.

Als Paulus zegt “en het gebeurde” heeft hij vele details weggelaten van dingen die tot op dat moment zijn gebeurd. Het gebeurde na een bepaalde tijd, zoals in:

“Lukas 2:1: En het geschiedde in diezelfde dagen, dat er een gebod uitging van den Keizer Augustus, dat de gehele wereld beschreven zou worden.

Het getuigenis dat Paulus op dat moment had betreffende de Heer moet zijn dat, in plaats van het blijven doorgaan met het gaan naar degenen die met Israël waren verbonden, verbonden met het burgerschap Israëls, degenen die in de verbonden der belofte waren, hij nu werd gezonden naar vreemdelingen, mensen die niet in de verbonden der belofte zijn. Met andere woorden, hij werd “ver tot de heidenen” gezonden.

*“Ef.2:11: Daarom gedenkt, dat **gij**, die eertijds heidenen waart in het vlees, en die voorhuid genaamd werdt van degenen, die genaamd zijn besnijdenis in het vlees, die met handen geschiedt;*

*“Ef.2:12: Dat **gij** in dien tijd waart zonder Christus, vervreemd van het burgerschap Israëls, en vreemdelingen van de verbonden der belofte, geen hoop hebbende, en zonder God in de wereld.*

Deze Efeziërs, aan wie Paulus de brief aan de Efeziërs schrijft, waren vervreemd van het burgerschap Israëls en vreemdelingen van de verbonden der belofte. Dit MOETEN de Heidenen zijn, waarvan is gezegd in Hand.22:21: “want Ik zal u ver tot de heidenen afzenden”, en deze heidenen woonden in dezelfde stad als de heidenen die IN de verbonden der belofte waren, die de God van Abraham vreesden en Grieken werden genoemd.

In hoofdstuk één van de brief aan de Efeziërs, de verzen 12 en 13 kunt u de twee groepen mensen zien. De “**wij**” van vers twaalf is duidelijk een andere groep mensen dan de “**gij**” van vers 13:

*“Ef.1:12: Opdat **wij** zouden zijn tot prijs Zijner heerlijkheid, **wij**, die eerst in Christus gehoopt hebben.*

*“Ef.1:13: In Welken ook **gij** zijt, nadat **gij** het woord der waarheid, namelijk het Evangelie uwer zaligheid gehoord hebt; in Welken **gij** ook, nadat **gij** geloofd hebt, zijt verzegeled geworden met den Heiligen Geest der belofte;*

Het is uit deze passage duidelijk dat we in vers 12 (“wij”) met een andere groep mensen hebben te maken dan de “gij” van vers 13. Nergens in de brieven van Paulus, die eerder zijn geschreven dan de brief aan de Efeziërs, richt hij zich, op deze wijze, tot twee verschillende groepen mensen. Het schijnt dus dat de “wij” en de “gij” twee verschillende groepen mensen zijn. De “vreemdelingen” en die in de “verbonden” zijn.

Ten tijde nu dat Paulus Azië verliet, aan het einde van Handelingen 19, en hij naar Macedonië ging in Handelingen 20, hadden deze Efeziërs “het Woord der waarheid”, dat ze moesten geloven om gered te worden, nog niet gehoord. Ten tijde dat Paulus Azië verliet was hij daar in totaal drie jaar geweest. Zie wat er over wordt gezegd:

“Hand.20:20: Hoe ik niets achtergehouden heb van hetgeen nuttig was, dat ik u niet zou verkondigd en u geleerd hebben, in het openbaar en bij de huizen;

“Hand.20:21: Betuigende, beiden Joden en Grieken, de bekering tot God en het geloof in onzen Heere Jezus Christus.

“Hand.20:31: Daarom waakt, en gedenkt, dat ik drie jaren lang nacht en dag, niet opgehouden heb een iegelijk met tranen te vermanen.

Ga nu terug naar Handelingen 19 en zie naar het verslag van de bediening van Paulus te Efeze:

*“Hand.19:10: En dit geschiedde twee jaren lang, alzo dat allen, die in Azie woonden, het Woord van den Heere Jezus hoorden, **beiden Joden en Grieken.***

Het punt is dus dat hier wordt gezegd dat ALLEN het Woord hoorden, beiden, **Joden en Grieken**. Mensen die in de verbonden der belofte waren. Maar “VER WEG” van hen, maar wel in dezelfde stad, waren afgodendienaars die VREEMDELINGEN waren van het burgerschap Israëls; ten tijde dat Paulus in Azië was hoorden ze niet het woord der waarheid, het evangelie van hun redding. De reden dat we weten dat dit zo is, is vanwege hetgeen Paulus schrijft in de brief aan de Efeziërs:

“Ef.1:15: Daarom ook ik, gehoord hebbende het geloof in den Heere Jezus, dat onder u is, en de liefde tot al de heiligen,

Paulus verliet Efeze, ging naar Macedonië, kwam in Griekenland, en in Korinthe, en ten tijde van Hand.20:3 schreef hij de brief aan de Romeinen en daarin zegt hij:

“Rom.15:19: Door kracht van tekenen en wonderheden, en door de kracht van den Geest Gods, zodat ik, van Jeruzalem af, en rondom, tot Illyrikum toe, het Evangelie van Christus vervuld heb.

“Rom.15:29: En ik weet, dat ik, tot u komende, met vollen zegen des Evangelies van Christus komen zal.

De indicatie is hier duidelijk dat Paulus zijn dienst, de fase die wordt genoemd “het evangelie van Christus”, heeft volbracht. Later, vanuit de gevangenis te Rome, schrijft hij aan de Filippenzen die in Macedonië zijn, en dankt hij God voor hun gemeenschap in het evangelie vanaf de eerste dag:

“Fil.1:3: Ik dank mijn God, zo dikwijls als ik uwer gedenk.

“Fil.1:4: (Te allen tijd in al mijn gebed voor u allen met blijdschap het gebed doende)

“Fil.1:5: Over uw gemeenschap aan het Evangelie, van den eersten dag af tot nu toe;

Maar in Fil.4:15 zegt hij, let op: “in het begin des Evangelies”.

*“Fil.4:15: En ook gij, Filippensen, weet, dat **in het begin des Evangelies**, toen ik van Macedonie vertrokken ben, geen Gemeente mij iets medegedeeld heeft tot rekening van uitgaaf en ontvangst, dan gij alleen.*

Paulus zegt dat het “evangelie” begon. Ik geloof dat onder dit begin hetzelfde verstaan kan worden zoals ook Petrus datzelfde woord gebruikt:

“Hand.11:15: En als ik begon te spreken, viel de Heilige Geest op hen, gelijk ook op ons in het begin.

Ik geloof dat, toen Petrus het woord “beginnen” gebruikt, hij zijn reis naar het huis van Cornelius verdedigde voor de Joden in Handelingen 11, hij het woord gebruikt in de betekenis van de gehele context van Handelingen twee, “in het begin”.

Ik geloof dat, wanneer Paulus dat woord hier gebruikt, in Fil.4:15, hij het gebruikt in de context van de gebeurtenissen van Handelingen 19 en 20. Het is een begin. Dat is wat het woord letterlijk betekent.

Ik geloof dat het evangelie, waar Paulus het over heeft, is begonnen toen hij vertrok uit Macedonië, het “**evangelie der genade Gods**” is. (en dus niet het evangelie van Christus) waarvan hij voor de eerste keer melding maakt aan de oudsten van de gemeente te Efeze toen hij hen ontmoette op zijn weg naar Jeruzalem in Handelingen 20:24:

*“Hand.20:24: Maar ik acht op geen ding, noch houde mijn leven dierbaar voor mijzelf, opdat ik mijn loop met blijdschap mag volbrengen, en den dienst, welken ik, van den Heere Jezus ontvangen heb, om te betuigen **het Evangelie der genade Gods**.*

Tot op dit punt heeft u, in uw gehele bijbel, nog nimmer de uitdrukking “het evangelie der genade Gods” gezien. En dat verklaart hetgeen Paulus zegt in hoofdstuk drie van de brief aan de Efeziërs:

“Ef.3:1: Om deze oorzaak ben ik Paulus de gevangene van Christus Jezus, voor u, die heidenen zijt.

“Ef.3:2: Indien gij maar gehoord hebt van de bedeling der genade Gods, die mij gegeven is aan u;

Denkt u ook niet dat het vreemd is dat Paulus dit zegt vergeleken met het feit dat hij juist drie jaar heeft besteed aan het prediken van het woord in Azië en dat geheel Azië het woord hoorde, beide, Joden en Grieken? De duidelijke implicatie is dat deze Efeziërs, die van Ef.1:13, NIET GEHOORD HADDEN, of het op zijn minst niet hadden begrepen, en Paulus schrijft en vertelt hen dat het evangelie dat zij NU hebben een VERBORGENHEID betreft dat tot op heden niet bekend was:

“Ef.3:5: Welke in andere eeuwen den kinderen der mensen niet is bekend gemaakt, gelijk zij nu is geopenbaard aan Zijn heilige apostelen en profeten, door den Geest;

*“Ef.3:6: Namelijk dat de heidenen zijn **medeërfgenen**, en van hetzelfde lichaam, en mededeelgenoten Zijner belofte in Christus, door het Evangelie;*

Wanneer hij zegt “van hetzelfde lichaam” spreekt hij over een alreeds bestaand lichaam van Christus. Het lichaam van Christus, dat is begonnen met Paulus op de weg naar Damascus, omvat nu Paulus en Titus en Timotheüs en AL DE JODEN en AL DE HEIDENEN die Grieken worden genoemd, die het evangelie van Christus hebben gehoord en geloofd en hun vertrouwen in Christus hebben gesteld.

Met andere woorden, Paulus schrijft aan de Heidenen te Efeze, deze vervreemden van het burgerschap Israëls, deze vreemdelingen van de verbonden der belofte, om hun bekend te

maken wie ze zijn en wat ze zijn in Christus. En hun te laten verstaan wat de GEMEENSCHAP DER VERBORGENHEID is. De verborgenheid, niet die van Christus. Dat is alreeds verteld. Maar de verborgenheid van het evangelie. Een verborgenheid die verborgen was, niet in de Schrift, maar VERBORGEN IN GOD, van alle eeuwen. Maar het is nu geopenbaard in het “evangelie der genade Gods”, in de “bedeling der genade Gods”.

“Ef.6:18: Met alle bidding en smeking, biddende te allen tijd in den Geest, en tot hetzelfde wakende met alle gedurigheid en smeking voor al de heiligen;

“Ef.6:19: En voor mij, opdat mij het Woord gegeven worde in de opening mijns monds met vrijmoedigheid, om de verborgenheid van het Evangelie bekend te maken;

Paulus heeft veel tijd doorgebracht in Efeze, maar Timotheüs evenzo. Zie wat Paulus schrijft vanuit de gevangenis te Rome:

“1Tim.1:3: Gelijk ik u vermaand heb, dat gij te Efeze zoudt blijven, als ik naar Macedonie reisde, zo vermaan ik het u nog, opdat gij sommigen beveelt geen andere leer te leren;

De leer waarnaar Paulus verwijst is vanzelfsprekend de leer die Timotheüs van Paulus had geleerd. Zoals we hebben gezegd: het is mogelijk dat Timotheüs nimmer iets las of hoorde van hetgeen Petrus heeft gezegd of gesproken. Maar zie dit eens:

“1Tim.1:4: Noch zich te begeven tot fabelen en oneindelijke geslachtsrekeningen, welke meer twist vragen voortbrengen dan stichting Gods, die in het geloof is.

Paulus behandelde nooit fabelen, maar hij gebruikte wel een zinnebeeld in de brief aan de Galaten om duidelijk de TWEE verbonden der belofte te laten zien aan hen die tot het burgerschap van Israël behoorden. En hij spendeert veel tijd aan het prediken over geslachtsrekeningen. Hij schrijft in de brief aan de Galaten veel over geslachtsrekeningen, en ook in de brief aan de Romeinen, in het bijzonder over Abraham.

“Rom.4:9: Deze zaligspreking dan, is die alleen over de besnijdenis, of ook over de voorhuid? Want wij zeggen, dat Abraham het geloof gerekend is tot rechtvaardigheid.

Als nu Paulus de brief aan de Romeinen schrijft, ten tijde van Handelingen 20, weten we dat hij aan Heidenen schrijft. Dat zegt hij in Rom.1:13 en opnieuw in Rom.11:13. Maar deze Heidenen noemen zichzelf Joden, en ze rusten op de Wet, zoals in Romeinen hoofdstuk twee, vers 17. Dus opnieuw hier, evenals hij deed in de brief aan de Galaten, ontrafelt hij de VERBORGENHEID van de rechtvaardiging van Abraham:

“Rom.4:10: Hoe is het hem dan toegerekend? Als hij in de besnijdenis was, of in de voorhuid? Niet in de besnijdenis, maar in de voorhuid.

“Rom.4:11: En hij heeft het teken der besnijdenis ontvangen tot een zegel der rechtvaardigheid des geloofs, die hem in de voorhuid was toegerekend: opdat hij zou zijn een vader van allen, die geloven in de voorhuid zijnde, ten einde ook hun de rechtvaardigheid toegerekend worde;

“Rom.4:12: En een vader der besnijdenis, dengenen namelijk, die niet alleen uit de besnijdenis zijn, maar die ook wandelen in de voetstappen des geloofs van onzen vader Abraham, hetwelk in de voorhuid was.

Dus hier, door nog een keer de TWEE verbonden uit te leggen aan deze Heidenen te Rome, die Grieken zijn, (het evangelie van Christus, Rom.1:16 is een kracht Gods tot zaligheid een iegelijk, die gelooft, eerst den Jood, en ook den Griek) laat hij deze Heidenen te Rome zien, die zichzelf Joden noemen en roemen in de Wet, en die zijn geënt in de Olijfboom van Romeinen 11, dat de rechtvaardigheid van God, waar zij naar zoeken, door het geloof van Jezus Christus is tot allen, en aan allen die geloven.

Dit zegt me dat de bediening en boodschap van Petrus gedurende heel deze tijd niet in beeld is. Het blijkt dat de boodschap en bediening van Petrus is geëindigd ten tijde van Handelingen 16 en 17, de tijd dat Paulus door de Heilige Geest was verboden om het woord te prediken in Azië, of in Bithynië. In plaats daarvan predikte Paulus in die tijd in Europa.

Ik geloof dat de bediening van Petrus en Johannes is beëindigd met het schrijven van 1 en 2 Petrus en het boek Openbaring welke hoogstwaarschijnlijk veel eerder is geschreven dan de religieuze traditie denkt. Als dat niet zo is, zouden ze dan niet schuldig zijn aan het prediken van een “ander evangelie” zoals in Galaten 1:9? Paulus zegt dus tegen de Romeinen:

“Rom.15:20: En alzo zeer begerig geweest ben om het Evangelie te verkondigen, niet waar Christus genoemd was, opdat ik niet op eens anders fundament zou bouwen;

Maar Paulus zegt eveneens dat hij “het Evangelie van Christus vervuld heeft” en dat hij vrijmoedig (stoutelijker) heeft geschreven aan de Romeinen:

“Rom.15:15: Maar ik heb u eensdeels te stoutelijker geschreven, broeders, u als wederom dit indachtig makende, om de genade, die mij van God gegeven is;

Paulus verwijst nu naar het feit dat deze Romeinen: “nu van harte gehoorzaam geworden zijn aan HET VOORBEELD der leer, tot hetwelk gij overgegeven zijt” in Romeinen 6:17. Maar Paulus maakt zijn bediening heerlijk, zoals in Rom.11:13 en predikt aan deze mensen in de Olijfboom het evangelie van Christus.

De bediening van Petrus is nu voorbij en het enige wat voort gaat is het evangelie van Christus en de Gemeente, de Gemeente als het lichaam van Christus.

Maar in 1Timotheüs vertelt hij Timotheüs om sommigen te bevelen GEEN aandacht te schenken aan zulke dingen als geslachtskunde (genealogie). Waarom niet? Omdat we in Efeze met mensen te maken hebben die de Joodse genealogie wel kennen, maar nu zijn er ook deze vreemdelingen die daar niets van weten en hij zegt dat het eerder twistvragen zou voortbrengen dan stichting Gods, die in het geloof is. Abraham en de twee verbonden worden na de brief aan de Romeinen niet meer genoemd.

Met andere woorden, de naam van Jezus Christus is bevestigd. Het feit dat Hij de Zoon van God is, is bevestigd en ook is de opstanding uit de doden bevestigd. Kijk naar hetgeen hij zegt in 2 Korinthiërs:

“2Kor.5:16: Zo dan, wij kennen van nu aan niemand naar het vlees; en indien wij ook Christus naar het vlees gekend hebben, nochtans kennen wij Hem nu niet meer naar het vlees.

De verbonden der belofte die zo belangrijk zijn geweest en in de brief aan de Galaten zijn bevestigd zijn niet meer het onderwerp van beschouwing. We kennen Jezus Christus nu als onze opgestane, opgevaren en verheerlijkte Heer en Redder. We kennen hem nu niet meer naar het vlees, als een fysiek menselijk wezen, door terug te gaan via David naar Abraham.

Ten tijde nu dat Paulus 1Timotheüs schrijft, zegt hij:

*“1Tim.2:6: Die Zichzelven gegeven heeft tot een rantsoen **voor allen**, zijnde de getuigenis te zijner tijd;*

Waarom zegt Paulus dat deze waarheid een getuigenis is te zijner tijd? Als Paulus “ver tot de heidenen” ging in Handelingen hoofdstuk 9 en getuigt zou hebben van het evangelie der genade Gods aan alle mensen, zoals sommigen dat geloven, waarom zegt Paulus dan dat het moet worden getuigd te zijner tijd? Het moet zijn, omdat, voorafgaand aan Paulus zijn “begin van het evangelie”, in Fil.4:15, het feit dat Christus stierf op het kruis voor **ALLE MENSEN** nog **NIET** was getuigd. Niet dat Paulus het niet wist, maar hij had dat nog niet eerder gezegd.

Het is een feit dat er voorheen slechts twee groepen mensen bij betrokken waren, het waren Joden of mensen die verbonden waren met Israël, verbonden met het burgerschap Israëls. Mensen die in de verbonden der belofte waren:

“Rom.1:15: Alzo hetgeen in mij is, dat is volvaardig, om u ook, die te Rome zijt, het Evangelie te verkondigen.

*“Rom.1:16: Want ik schaam mij des Evangelies van Christus niet; want het is een kracht Gods tot zaligheid een iegelijk, die gelooft, eerst den **Jood**, en ook den **Griek**.*

*“1Kor.1:22: Overmits de **Joden** een teken begeren, en de **Grieken** wijsheid zoeken;*

*“1Kor.1:23: Doch wij prediken Christus, den Gekruisigde, den **Joden** wel een ergernis, en den **Grieken** een dwaasheid;*

*“1Kor.1:24: Maar hun, die geroepen zijn, beiden **Joden** en **Grieken**, prediken wij Christus, de kracht Gods, en de wijsheid Gods.*

“Gal.3:26: Want gij zijt allen kinderen Gods door het geloof in Christus Jezus.

“Gal.3:27: Want zovelen als gij in Christus gedoopt zijt, hebt gij Christus aangedaan.

*“Gal.3:28: Daarin is noch **Jood** noch **Griek**; daarin is noch dienstbare noch vrije; daarin is geen man en vrouw; want gij allen zijt een in Christus Jezus.*

Let op 1Kor.12:13:

*“1Kor.12:13: Want ook wij allen zijn door een Geest tot een lichaam gedoopt; hetzij **Joden**, hetzij **Grieken**, hetzij dienstknechten, hetzij vrijen; en wij zijn allen tot een Geest gedrenkt.*

Gedenk dat een ieder die geen Jood is een Heiden is. Alle Grieken zijn Heidenen. Maar niet alle Heidenen zijn Grieken.

In Handelingen 13, toen Paulus zei: “wij keren ons tot de heidenen”, tegen wie zegt hij dat dan? Nu, hij spreekt niet tot de gemeente, het lichaam van Christus, en hij is niet bevestigd in het “ver tot de heidenen” visioen hier. Hij spreekt tegen Joden. Hij spreekt tot besneden Joden:

“Hand.13:45: Doch de Joden, de scharen ziende, werden met nijdigheid vervuld, en wederspraken, hetgeen van Paulus gezegd werd, wedersprekende en lasterende.

“Hand.13:46: Maar Paulus en Barnabas, vrijmoedigheid gebruikende, zeiden: Het was nodig, dat eerst tot u het Woord Gods gesproken zou worden; doch nademaal gij hetzelfde verstoot, en uzelfen des eeuwigen levens niet waardig oordeelt, ziet, wij keren ons tot de heidenen.

Paulus verteld de besneden, zich van varkensvlees onthoudende Joden, dat hij zich tot de Heidenen keert. Voor de Jood is een ieder die NIET ÉÉN VAN HEN IS een Heiden. Wat Paulus werkelijk doet is het citeren van een gedeelte uit Jes.49:5-6, als hij zegt:

“Hand.13:47: Want also heeft ons de Heere geboden, zeggende: Ik heb u gesteld tot een licht der heidenen, opdat gij zoudt zijn tot zaligheid, tot aan het uiterste der aarde.

Hetgeen Paulus tegen de Joden zegt in Handelingen 13 is geen getuigenis van een “ver tot de heidenen” visioen. En hetzelfde is waar voor wat Paulus tegen de Joden te Korinthe zegt in Handelingen 18. Laat ons daar naar kijken:

“Hand.18:5: En als Silas en Timotheus van Macedonie afgekomen waren, werd Paulus door den Geest gedrongen, betuigende den Joden, dat Jezus is de Christus.

“Hand.18:6: Maar als zij wederstonden en lasterden, schudde hij zijn klederen af, en zeide tot hen: Uw bloed zij op uw hoofd; ik ben rein; en van nu voortaan zal ik tot de heidenen heengaan.

En opnieuw, als Paulus zegt dat hij naar de Heidenen gaat, spreekt hij tegen besneden Joden, en voor deze Joden is een ieder die niet besneden is, een Heiden en opnieuw daagt hij hen uit, zoals in het boek Romeinen, Rom.11:14, om hen tot jaloersheid te verwekken. Het woord betekent: om rivaliteit op te wekken of te bevorderen. Met andere woorden, Paulus wil dat ze worden gered. In plaats van dat er sprake is van een “ver tot de heidenen” visioen:

“Hand.18:7: En vandaar gegaan zijnde, kwam hij in het huis van een man, met name Justus, die God diende, wiens huis paalde aan de synagoge.

“Hand.18:8: En Crispus, de overste der synagoge, geloofde aan den Heere met geheel zijn huis; en velen van de Korinthiers, hem horende, geloofden, en werden gedoopt.

De eerste man die gered wordt is niet een “vervreemde” Heiden, het is Crispus, de overste der synagoge. Het uitlokken werkte en Crispus werd deel van het overblijfsel waarnaar Paulus verwijst in de brief aan de Romeinen:

“Rom.11:5: Alzo is er dan ook in dezen tegenwoordigen tijd een overblijfsel geworden, naar de verkiezing der genade.

Er zijn er die in de verbonden der belofte waren en er waren er die vervreemd waren van de verbonden der belofte. De Heidenen in de brief aan de Galaten waren in de verbonden der belofte. De Heidenen in de brief aan de Efeziërs, niet die in Efeze, waren vervreemd van Israël. Ze waren niet in de verbonden der belofte.

Israël was GEVALLEN ten tijde van het boek Handelingen maar ze waren nog niet AAN DE KANT GEZET. Het boek Handelingen is het verslag van het handelen van God met Israël. Het is, om zo te zeggen, een tijd van belofte. Er was een overblijfsel, die voorgekend waren bij God, die het evangelie van Paulus zouden horen, niet het evangelie van het koninkrijk, en gered zouden worden uit genade en door geloof en leden zijn geworden van het ENE en ENIGE lichaam van Christus. In die tijd was er een “overblijfsel, naar de verkiezing der genade”.

Rom.11:6: En indien het door genade is, zo is het niet meer uit de werken; anderszins is de genade geen genade meer; en indien het is uit de werken, zo is het geen genade meer; anderszins is het werk geen werk meer.

Het was de bedoeling van God om, door Paulus, de mensen te verzamelen waarvan Hij de voorkennis had dat ze gered zouden worden. Vandaar dat Paulus consequent predikte in de synagogen van de Joden. Vanaf Handelingen negen tot en met Handelingen 19, in plaats na plaats, wordt Paulus gevonden in de synagogen van de Joden. Daarin vond hij Joden en God vrezende Heidenen en hij predikte het evangelie van Christus.

Op een bepaalde tijd had hij de prediking van het evangelie van Christus vervuld, en werd hij “ver tot de heidenen” gezonden en de prediking van het evangelie der genade Gods begon. De bedeling der genade Gods was begonnen. Het evangelie der genade Gods is gewoon dezelfde boodschap van Paulus die hij overal predikte, het evangelie van Christus aan alle mensen. Niet langer eerst aan de Jood en ook aan de Griek maar de “te zijner tijd” (1Tim.2:6) boodschap, dat Christus zichzelf heeft gegeven als een rantsoen voor ALLEN en dat God wil dat alle mensen gered zullen worden en tot kennis der waarheid komen.

Het evangelie der genade Gods had een BEGIN ten tijde van Handelingen 19 en Handelingen 20. Paulus was duidelijk gezegd dat hij zich moest haasten en Jeruzalem vlug verlaten om “ver tot de heidenen” te gaan, dit is hem aangezegd toen hij in trance in de Tempel te Jeruzalem was ten tijde van zijn reis in Handelingen 18.

Het is duidelijk dat dat het geval was want wanneer Paulus terug gaat naar Jeruzalem en in de Tempel gaat zijn het de Joden uit AZIË die Paulus er van beschuldigen dat hij een Griek in de Tempel heeft gebracht en een aanvullend bewijs is het gedrag van de Joden wanneer Paulus dat éne woord zegt: Heidenen.

Hand.22:1: Mannen broeders en vaders, hoort mijn verantwoording, die ik tegenwoordig tot u doen zal.

“Hand.22:2: (Als zij nu hoorden, dat hij in de Hebreeuwse taal hen aansprak, hielden zij zich te meer stil. En hij zeide:)

“Hand.22:17: En het gebeurde mij, als ik te Jeruzalem wedergekeerd was, en in den tempel bad, dat ik in een vertrekking van zinnen was;

“Hand.22:18: En dat ik Hem zag, en Hij tot mij zeide: Spoed u, en ga in der haast uit Jeruzalem; want zij zullen uw getuigenis van Mij niet aannemen.

“Hand.22:21: En Hij zeide tot mij: Ga heen; want Ik zal u ver tot de heidenen afzenden.

“Hand.22:22: Zij hoorden hem nu tot dit woord toe; en zij verhieven hun stem, zeggende: Weg van de aarde met zulk één, want het is niet behoorlijk, dat hij leve.

Het woord was Heidenen. De Joden waren geheel bekend met de Grieken. Maar het idee dat “vervreemde” Heidenen gered konden worden was meer dan ze konden verdragen. Aldus werd Paulus, voor u Heidenen, de gevangene van Jezus Christus:

“Ef.3:1: Om deze oorzaak ben ik Paulus de gevangene van Christus Jezus, voor u, die heidenen zijt.

“Ef.3:2: Indien gij maar gehoord hebt van de bedeling der genade Gods, die mij gegeven is aan u;

We kennen allen het evangelie van onze redding:

“1Kor.15:1: Voorts, broeders, ik maak u bekend het Evangelie, dat ik u verkondigd heb, hetwelk gij ook aangenomen hebt, in hetwelk gij ook staat;

“1Kor.15:2: Door hetwelk gij ook zalig wordt, indien gij het behoudt op zodanige wijze, als ik het u verkondigd heb; tenzij dan dat gij tevergeefs geloofd hebt.

“1Kor.15:3: Want ik heb ulieden ten eerste overgegeven, hetgeen ik ook ontvangen heb, dat Christus gestorven is voor onze zonden, naar de Schriften;

“1Kor.15:4: En dat Hij is begraven, en dat Hij is opgewekt ten derden dage, naar de Schriften;

Toen Christus stierf aan het kruis, stierf Hij toen niet voor alle zonden van alle mensen? Jazeker, dat deed Hij. Maar dat kunt u niet eerder weten totdat u dat wordt verteld, en de Efeziërs, aan wie Paulus de brief aan de Efeziërs schreef, is dat niet eerder verteld dan na de tijd van Handelingen 20, tot NA het begin van het evangelie in Fil.4:15.

De bedeling van het evangelie, zoals in 1Kor.9:17, is begonnen op de weg naar Damascus en zal eindigen met de opname van de Gemeente. Binnen die periode is het evangelie van God, dat een ieder moest geloven voor ze het evangelie van Christus konden geloven, dat Christus, die uit de maagd is geboren, de opgestane Zoon van God is, en gestorven is voor onze zonden, Kor.15:1-4. Het evangelie van Christus werd gepredikt, eerst aan de Jood en ook aan de Griek totdat Paulus het evangelie van Christus had vervuld. Dus het evangelie der genade Gods, Handelingen 20:24, IS het evangelie van Christus aan alle mensen in de bedeling der genade Gods.

Het begin van de “verborgenheid van het evangelie” wordt geïdentificeerd in Fil.4:15. Paulus was een “jonge man” in Handelingen 7:58, en vanaf dat moment groeide Paulus op tot een oud man, zie in Filémon vers 9. En hij zei tot Timotheüs:

“2Tim.4:7: Ik heb den goeden strijd gestreden, ik heb den loop geeindigd (dat hij noemt in Hand.20:24), ik heb het geloof behouden;

Ik ben er zeker van dat zeer veel mensen in het lichaam van Christus zijn gekomen. We weten niet hoeveel het er zijn, maar ik geloof dat velen van die Heidenen, die zichzelf Joden noemden, in de Olijfboom in de brief aan de Romeinen, in het lichaam van Christus zijn gekomen. En ik geloof dat vele anderen dat ook deden toen Paulus naar Rome ging. Toen Paulus, als gevangene, te Rome arriveerde kijk dan wat hij ten eerste deed:

“Hand.28:17: En het geschiedde na drie dagen dat Paulus samenriep degenen, die de voornaamsten der Joden waren. En als zij samengekomen waren, zeide hij tot hen: Mannen broeders, ik, die niets gedaan heb tegen het volk of de vaderlijke gewoonten, ben gebonden uit Jeruzalem overgeleverd in de handen der Romeinen;

Dus, trouw aan hetgeen hij voorheen deed, gaat Paulus, zoals hij altijd deed, eerst naar de Jood. Let nu op en u zult, althans wat ik geloof, het laatste “overblijfsel” zien waarover Paulus heeft geschreven in de brief aan de Romeinen.

“Hand.28:22: Maar wij begeren wel van u te horen, wat gij gevoelt; want wat deze sekte aangaat, ons is bekend, dat zij overal tegengesproken wordt.

“Hand.28:23: En als zij hem een dag gesteld hadden, kwamen er velen in zijn woonplaats; denwelken hij het Koninkrijk Gods uitlegde, en betuigde, en poogde hen te bewegen tot het geloof in Jezus, beide uit de wet van Mozes en de profeten, van des morgens vroeg tot den avond toe.

“Hand.28:24: En sommigen geloofden wel, hetgeen gezegd werd, maar sommigen geloofden niet.

Dus opnieuw heeft Paulus de Schrift gebruikt om uit te leggen waar het evangelie van Christus, aan Israël, was verborgen in de Schrift. Door de geschriften van de profeten legde hij het aan de Joden uit en er wordt gezegd dat sommigen geloofden. Ik geloof dat dit de laatsten zijn die zijn toegevoegd aan het “overblijfsel”. Het gaat verder met:

“Hand.28: En tegen elkander oneens zijnde, scheidden zij; als Paulus dit ene woord gezegd had, namelijk: Wel heeft de Heilige Geest gesproken door Jesaja, den profeet, tot onze vaders,

“Hand.28:26: Zeggende: Ga heen tot dit volk, en zeg: Met het gehoor zult gij horen, en geenszins verstaan; en ziende zult gij zien, en geenszins bemerken.

“Hand.28:27: Want het hart dezes volks is dik geworden, en met de oren hebben zij zwaarlijk gehoord, en hun ogen hebben zij toegedaan; opdat zij niet te eniger tijd met de ogen zouden zien, en met de oren horen, en met het hart verstaan, en zij zich bekeren, en Ik hen geneze.

Paulus heeft geciteerd uit het boek Jesaja, hoofdstuk zes, de verzen 9 en 10. Dit is de uiteindelijke “terzijde stelling” van het volk Israël. Israël is “Lo-ammi” geworden of “niet Mijn volk”.

“Hosea 1:9: En Hij zeide: Noem zijn naam Lo-ammi; want gijlieden zijt Mijn volk niet, zo zal Ik ook de uwe niet zijn.

Gedurende de gehele periode, vanaf Handelingen negen en verder, werd het lichaam van Christus gevormd. Israël was gevallen maar nog niet ter zijde gezet. Er was een overblijfsel van Israël, en van mensen die IN de verbonden der belofte waren, en ze werden gered door het evangelie van Paulus en toegevoegd aan de ÉNE en ENIGE Gemeente, het lichaam van Christus.

Maar nu is de redding van God bekend gemaakt aan de “vervreemde” Heidenen. Mensen als de Efeziërs, mensen zoals u en ik, die vervreemd zijn van Israël. Mensen die vreemdelingen waren van de verbonden der belofte. Mensen die geen hoop hadden. Degenen in het boek Handelingen hadden hoop. Wij hadden geen hoop en waren zonder God in de wereld: Let op, Paulus noemt ze niet eens “mannen broeders”:

“Hand.28:28: Het zij u dan bekend, dat de zaligheid Gods den heidenen gezonden is, en dezelve zullen horen.

“Hand.28:29: En als hij dit gezegd had, gingen de Joden weg, veel twisting hebbenden onder elkander.

*“Hand.28:30: En Paulus bleef twee gehele jaren in zijn eigen gehuurde woning; **en ontving allen, die tot hem kwamen;***

“Hand.28:31: Predikende het Koninkrijk Gods, en lerende van den Heere Jezus Christus met alle vrijmoedigheid, onverhinderd.

Merk op dat hier staat dat Paulus “**allen, die tot hem kwamen**” ontving. Het evangelie der genade Gods is voor alle mensen. God wil dat alle mensen gered worden en tot kennis der waarheid komen.

“Titus 2:11: Want de zaligmakende genade Gods is verschenen aan alle mensen.

“Titus 2:12: En onderwijst ons, dat wij, de goddeloosheid en de wereldse begeerlijkheden verzakende, matig en rechtvaardig, en godzalig leven zouden in deze tegenwoordige wereld;

“Titus 2:13; Verwachtende de zalige hoop en verschijning der heerlijkheid van den groten God en onzen Zaligmaker Jezus Christus;

HET VISIOEN VAN PAULUS IN DE TEMPEL TE JERUZALEM

DEEL-3

“Rom.16:17: En ik bid u, broeders, neemt acht op degenen, die tweedracht en ergernissen aanrichten tegen de leer, die gij van ons geleerd hebt; en wijkt af van dezelve.

In de directe context van dit vers spreekt Paulus duidelijk over de leer die hij zojuist heeft geschreven aan de Heidenen te Rome, door middel van het boek Romeinen. Ik geloof dat Paulus, in een groter verband, in gedachten heeft “de dingen die jullie van mij hebben gehoord”. Hij noemt het “mijn evangelie”, van welks hij zegt dat het is: “de openbaring der verborgenheid, die van de tijden der eeuwen verzwegen is geweest” (Rom.16:25). Die verborgenheid omvat het feit dat Christus stierf voor onze zonden. Het omvat het feit dat redding, heden ten dage, is door de val van Israël en niet door hun wederoprichting. En het omvat het feit van een samengevoegd lichaam van gelovigen die de Gemeente wordt genoemd, het lichaam van Christus. Merk op:

“1Tim.1:16: Maar daarom is mij barmhartigheid geschied, opdat Jezus Christus in mij, die de voornaamste ben, al Zijn lankmoedigheid zou betonen, tot een voorbeeld dergenen, die in Hem geloven zullen ten eeuwigen leven.

In de context van deze passage maakt Paulus geen verwijzing naar het lichaam van Christus, maar in overweging nemende alles wat Paulus op andere plaatsen zegt, is de duidelijke conclusie dat dát het is waarnaar Paulus verwijst. Met andere woorden, Paulus is het eerste lid en het voorbeeld voor de redding van alle andere leden van de Gemeente, het lichaam van Christus. De redding van Paulus is dus alleen uit genade en door geloof in het volmaakte en volbrachte werk van Christus aan het kruis.

Paulus leert nergens dat hij werd gered door het werk van de bediening van Jezus Christus toen die op aarde leefde. Jezus Christus heeft gezegd:

“Joh.17:4: Ik heb U verheerlijkt op de aarde; Ik heb voleindigd het werk, dat Gij Mij gegeven hebt om te doen;

De Heer deed deze uitspraak vóór Zijn dood aan het kruis. Dat was ver voor zijn latere verschijning aan Saulus / Paulus op de weg naar Damascus in Handelingen negen. In eerste instantie weten we dus, door wat de Heer zei, en later door wat Paulus heeft gezegd, dat de aardse bediening van de Heer aan Israël was, en dat ging niet over het lichaam van Christus. De Heer heeft gezegd:

“Matth.15:24: Maar Hij, antwoordende, zeide: Ik ben niet gezonden, dan tot de verloren schapen van het huis Israels.

Later, in de brief aan de Romeinen, zegt Paulus:

“Rom.15:8: En ik zeg, dat Jezus Christus een dienaar geworden is der besnijdenis, vanwege de waarheid Gods, opdat Hij bevestigen zou de beloftenissen der vadersen;

Maar Paulus schrijft:

“1Tim.6:3: Indien iemand een andere leer leert, en niet overeenkomt met de gezonde woorden van onzen Heere Jezus Christus, en met de leer, die naar de godzaligheid is,

Paulus spreekt niet over “de gezonde woorden van onzen Heere Jezus Christus” welke gesproken zijn in Mattheüs, Markus, Lukas en Johannes, want die woorden kennen we. Van 1Tim.6:3 weten we dat met de “de gezonde woorden van onzen Heere Jezus Christus” Paulus

verwijst naar de woorden die tot Paulus werden gesproken door de opgevaren en verheerlijkte Heere Jezus Christus, zoals in:

“1Kor.14:37: Indien iemand meent een profeet te zijn, of geestelijke, die erkenne, dat, hetgeen ik u schrijf, des Heeren geboden zijn.

Hieruit zien we dus dat de woorden waarnaar Paulus verwijst in 1Tim.6:3 de woorden zijn van de Heere Jezus Christus aan de Apostel Paulus en niet de woorden van Mattheüs, Markus, Lukas en Johannes.

Paulus is de eerste en het voorbeeld voor de Gemeente, het lichaam van Christus. Paulus was het eerste lid van het lichaam van Christus. Omdat Paulus werd gered door een niet geprofeteerde verschijning van Jezus Christus in Handelingen negen, moet dat het enige logische begin zijn van het lichaam van Christus. Met andere woorden: het lichaam van Christus is begonnen in Handelingen hoofdstuk negen. De boodschap van Petrus verschilde van die van Paulus, Petrus leerde nimmer dezelfde dingen als dat Paulus leerde, daarom is Petrus, en een ieder die door Petrus is onderwezen door zijn prediking, niet in het lichaam van Christus.

Een ieder die ooit de boodschap heeft gehoord die Paulus predikte, die boodschap gelooft en alleen op Christus vertrouwt voor zijn redding, wordt gedoopt in het ÉNE en ENIGE lichaam van Christus. Er is slechts ÉÉN lichaam van Christus, niet meer dan één, en we zijn allen leden van datzelfde lichaam waarvan Paulus, Titus en Timotheüs en de Galaten, de Korinthiërs, de Thessalonicenzen en de Romeinen leden zijn:

*Ef.3:6: Namelijk dat de heidenen zijn **medeërfgenenamen**, en van hetzelfde lichaam, en **mededeelgenoten** Zijner belofte in Christus, door het Evangelie;*

Een zekere groep mensen hoorde het evangelie dat Paulus predikte omdat ze in de verbonden der beloften, van God in Christus, waren, en een andere groep mensen werden **medeërfgenenamen** van de beloften, van God in Christus, door het evangelie van Paulus.

Het komt er allemaal op neer dat we het verschil zien tussen “de Heidenen” van Efeziërs 3:6 in vergelijking tot de Grieken van Gal.3:28, de Grieken van Hand.17:4, de Grieken van 1Kor.1:24, en de Grieken in Rom.10:12.

Laten we al deze verzen lezen:

“Gal.3:28: Daarin is noch Jood noch Griek; daarin is noch dienstbare noch vrije; daarin is geen man en vrouw; want gij allen zijt een in Christus Jezus.

“Hand.17:4: En sommigen uit hen geloofden, en werden Paulus en Silas toegevoegd, en van de godsdienstige Grieken een grote menigte, en van de voornaamste vrouwen niet weinige.

“1Kor.1:24: Maar hun, die geroepen zijn, beiden Joden en Grieken, prediken wij Christus, de kracht Gods, en de wijsheid Gods.

“Rom.10:12: Want er is geen onderscheid, noch van Jood noch van Griek; want eenzelfde is Heere van allen, rijk zijnde over allen, die Hem aanroepen.

We weten nu dat het lichaam van Christus een geestelijk rijk is. Dat betekent dat het lichaam van Christus niet een fysiek lichaam is maar een geestelijk lichaam van gelovigen. Het is een geestelijk rijk, geen fysieke. We weten dát, om in het lichaam van Christus te komen, we IN CHRISTUS GEDOOPT moeten zijn, niet gedoopt in water in de naam van Jezus Christus.

De Galaten, in Gal.3:28, zijn “in Christus” gedoopt. Zoals veel van de Romeinen, in Rom.6:3, gedoopt zijn “in Christus”, gedoopt zijn in Zijn dood, en Paulus zegt dat “gelijkerwijs Christus uit de doden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alzo ook wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden” (Rom.6:4). De Korinthiërs, in 1Kor.12:13 zijn “door één Geest tot één lichaam gedoopt”.

Zo zijn dus allen in al die brieven, die het evangelie van Paulus hebben geloofd, gedoopt in het lichaam van Christus. Elke beschrijving, in elke zaak, in al deze verzen waar we naar hebben gekeken, die al de boeken vertegenwoordigen die geschreven zijn aan alle mensen waartegen Paulus heeft gepredikt vanaf de tijd van Handelingen hoofdstuk negen tot de tijd van Handelingen hoofdstuk twintig, is voor de Gemeente, het lichaam van Christus, zoals het op dat moment bestond. In ieder geval bestaat het lichaam van Christus uit fysieke menselijke wezens die in uw bijbel zijn geïdentificeerd als JODEN EN HEIDENEN.

Volgens mijn bijbel, en de uwe, zijn er Joden en zijn er Heidenen die lid zijn geworden van het lichaam van Christus. Volgens mijn bijbel en de uwe is iedere Heiden die lid is van het ÉNE EN ENIGE lichaam van Christus, en wel OP DAT MOMENT, dat is gedurende de PERIODE van het boek Handelingen, een Griek. Alle GRIEKEN zijn Heidenen maar niet alle HEIDENEN ZIJN GRIEKEN. De Heidenen in mijn bijbel, die lid zijn van het lichaam van Christus, ten tijde van het boek Handelingen, zijn GRIEKEN.

Wat zou u zeggen als ik iets zei als dit: “Wij, allen Grieken zijnde, waren in een bus op reis naar het Heilige Land op de achtentwintigste (denk aan Handelingen 28). Maar u, zijnde Scyten, kwamen niet eerder in de bus dan na de achtentwintigste” Sommigen stapten vroeg in en anderen stapten later in..... maar het is nog steeds dezelfde bus. Zo is het ook het geval met de mensen die IN de beloften waren, degenen die gered werden gedurende het boek Handelingen, vergeleken met degenen als de Efeziërs die niet in de verbonden waren maar vreemdelingen waren voor hen. De leer hangt af van het moment WANNEER Paulus in de tempel was en het visioen kreeg waarin de Heer hem VER TOT DE HEIDENEN zond, naar de vreemdelingen.

Onze bijbel zegt niets over het feit dat Paulus, in Handelingen negen, in trance was in de tempel en een visioen had.

WIJ ZEGGEN dat Paulus in trance was in de tempel, en een visioen had, in HANDELINGEN HOOFDSTUK ACHTTIEN en niet in Handelingen hoofdstuk negen. We zeggen dit niet om de leer van iemand tegen te spreken, en ook niet om verdeling te veroorzaken, en al HELEMAAL NIET om ergernis te veroorzaken tegen de leer van Paulus. We zeggen dit omdat het bewijs in onze bijbel overweldigend is dat Paulus GEEN visioen heeft gehad toen hij in trance was in de tempel in Handelingen 9. U zult nergens in uw bijbel een vermelding vinden die dat zegt.

Paulus vermeldt het visioen in Handelingen 22, maar hij zegt niet dat het in Handelingen 9 gebeurde, in plaats daarvan zegt hij dat het gebeurde: “als ik te Jeruzalem WEERGEKEERD was”. Paulus heeft, in het boek Handelingen, vijf reizen naar Jeruzalem gemaakt, en hij

vermeld dit ten tijde van zijn vijfde reis, maar hij zegt niet tijdens welke reis hij het visioen heeft gehad.

Zie eens naar het lichaam van Christus zoals dat bestond en zoals Paulus het beschrijft in de brief aan de Galaten:

“Gal.3:28: Daarin is noch Jood noch Griek; daarin is noch dienstbare noch vrije; daarin is geen man en vrouw; want gij allen zijt een in Christus Jezus.

Kijk nu eens naar hetzelfde ÉNE EN ENIGE lichaam van Christus zoals Paulus het beschrijft in de brief aan de Kolossenzen:

“Kol.3:11: Waarin niet is Griek en Jood, besnijdenis en voorhuid, barbaar en Scyth, dienstknecht en vrije; maar Christus is alles en in allen.

Ik zie geen Barbaren of Scyten in het lichaam van Christus zoals Paulus die beschrijft in de brief aan de Galaten, ziet u ze? Ik zie alleen Joden en Grieken, en de Joden worden het eerst genoemd. In de brief aan de Kolossenzen is de volgorde van Joden en Grieken omgekeerd naar Grieken en Joden en wordt de Griek het eerst genoemd en naast de Grieken zie ik nog andere Heidenen die Barbaren en Scyten genoemd worden. Het is dus duidelijk dat dezen geen Joden zijn en ook geen Grieken.

Waar u ook, in het boek Handelingen, een beschrijving vindt van het lichaam van Christus, altijd wordt de Jood het eerst genoemd. Waar u ook een beschrijving vindt van het lichaam van Christus tijdens de TIJDSPANNE van het boek Handelingen, het bestaat altijd uit twee groepen mensen: JODEN EN GRIEKEN. Alle Grieken zijn Heidenen maar NIET ALLE Heidenen zijn Grieken.

Er waren sommige mensen in leven gedurende de tijdspanne van het boek Handelingen die het voorrecht hadden om het evangelie te horen omdat ze in de BELOFTEN waren. De Efeziërs zijn **mede-**erfgenamen van de beloften van God in Christus door het evangelie en niet omdat ze in de beloften waren.

*“Ef.3:6: Namelijk dat de heidenen zijn **medeerfgenamen**, en van hetzelfde lichaam, en **mededeelgenoten** Zijner belofte in Christus, door het Evangelie;*

We geloven dus exact hetgeen onze Statenvertaling ons heeft te zeggen. Dat deze Heidenen, hier in dit vers, TOEGEVOEGD zijn aan een reeds bestaand lichaam van Christus toen ze het evangelie hoorden en geloofden. Wij geloven dat deze mensen niet de gelegenheid hebben gehad om het evangelie van Paulus te horen omdat Paulus niet eerder “ver tot de heidenen” werd gezonden dan na het visioen in Handelingen 18.

“Gal.1:15: Maar wanneer het Gode behaagd heeft, Die mij van mijner moeders lijf aan afgezonderd heeft, en geroepen door Zijn genade,

“Gal.1:16: Zijn Zoon in mij te openbaren, opdat ik Denzelven door het Evangelie onder de heidenen zou verkondigen, zo ben ik terstond niet te rade gegaan met vlees en bloed;

“Gal.1:17: En ben niet wederom gegaan naar Jeruzalem, tot degenen, die voor mij apostelen waren; maar ik ging henen naar Arabie, en keerde wederom naar Damaskus.

“Gal.1:18: Daarna kwam ik na drie jaren weder te Jeruzalem om Petrus te bezoeken, en ik bleef bij hem vijftien dagen.

Merk op dat Paulus zegt dat hij 15 dagen met Petrus verbleef. Er is niets in het bijbelse verslag, van de reis van Paulus in Handelingen 9, dat past bij de criteria van:

“gehoorzaam aan het hemelse gezicht” (Hand.26:19) of van het gaan naar de vervreemde Heidenen die ver weg waren, als Paulus zo’n gezicht heeft gehad in Handelingen 9.

“Hand.26:16: Maar richt u op, en sta op uw voeten; want hiertoe ben Ik u verschenen, om u te stellen tot een dienaar en getuige der dingen, beide die gij gezien hebt en in welke Ik u nog zal verschijnen;

Met andere woorden, in het verslag van Paulus, van de gebeurtenis op de weg naar Damascus, toen hij gered werd, zegt hij dat de Heer heeft gezegd: “der dingen die gij gezien hebt” en “in welke Ik u nog zal verschijnen”. Het punt is dat de Heer Paulus vertelde dat Hij later weer aan Paulus zou verschijnen. Dus zegt Paulus tot de koning:

“Hand.26:19: Daarom, o koning Agrippa, ben ik dat Hemels gezicht niet ongehoorzaam geweest;

Dus op een bepaalde tijd verscheen de Heer aan Paulus in een ander visioen. Paulus zegt dat hij in de tempel was toen hij in trance geraakte:

“Hand.22:18: En dat ik Hem zag, en Hij tot mij zeide: Spoed u, en ga in der haast uit Jeruzalem; want zij zullen uw getuigenis van Mij niet aannemen.

Dit is het visioen waarvan sommigen zeggen dat het is gebeurd in Handelingen negen omdat Paulus zijn bediening wou beginnen vanuit Jeruzalem. Maar Paulus zegt dat hij niet ongehoorzaam is geweest aan dat hemelse gezicht. Zou Paulus dan ongehoorzaam zijn geweest aan een ander hemels gezicht? Nee, dat was hij niet.

Kijk nu naar wat Paulus zegt. Hij zegt dat de Heer zei: “in der haast”. Het woord is een sterke vorm van hetgeen “spoed u” betekent. Met andere woorden, als uw huis in brand zou staan zou u “zich haasten” om er uit te komen en u zou “spoed maken” om iemand, die nog in dat huis aanwezig is, er uit te halen.

De Heer zegt: *“Spoed u, en ga in der haast uit Jeruzalem”*. Met andere woorden hoe dan ook, zorg dat je zo snel mogelijk uit Jeruzalem gaat. En de reden om dat te doen was: *“want zij zullen uw getuigenis van Mij niet aannemen”*. Het verslag nu van de activiteiten van Paulus tijdens zijn reis naar Jeruzalem, in Handelingen 9, is totaal tegengesteld aan deze instructies. Paulus zelf zegt dat hij 15 dagen bij Petrus was, en Lukas zegt:

“Hand.9:28: En hij was met hen ingaande en uitgaande te Jeruzalem;

Lukas zegt niet alleen dat hij bij hen was maar ook dat hij vrijmoedig sprak in de naam van de Heer:

“Hand.9:29: En vrijmoediglijk sprekende in den Naam van den Heere Jezus, sprak hij ook, en handelde tegen de Griekse Joden; maar deze trachtten hem te doden.

“Hand.9:30: Doch de broeders, dit verstaande geleidden hem tot Cesarea, en zonden hem af naar Tarsen.

U zou er nog op aan kunnen dringen en zeggen dat Paulus misschien naar de tempel ging om voor de Griekse Joden die hem wilden vermoorden, te bidden en dat het TOEN was dat hij het visioen had, maar dan heeft u nog steeds het probleem met de rest van de instructies:

“Hand.22:21:En Hij zeide tot mij: Ga heen; want Ik zal u ver tot de heidenen afzenden.

U heeft dus te maken met het feit dat, in plaats van het “ver tot de heidenen” gaan, Paulus door Syrië en Cilicië ging en predikte, niet tot de Goyim, niet “ver tot de heidenen”, vreemdelingen, maar tot Joden en Grieken:

“Gal.1:20: Hetgeen nu ik u schrijf, ziet, ik getuig voor God, dat ik niet lieg!

“Gal.1:21: Daarna ben ik gekomen in de gewesten van Syrie en van Cilicie.

Het is een bekend en onbetwistbaar feit dat er Heidenen zijn in de regio's van Syrië en Cilicië. Het is eveneens een bekend feit dat er Heidenen zijn in Galatië. Het is eveneens een bekend en onbetwistbaar feit dat iedere Heiden in het boek Galaten geïdentificeerd wordt als een Griek.

“Gal.3:28: Daarin is noch Jood noch Griek; daarin is noch dienstbare noch vrije; daarin is geen man en vrouw; want gij allen zijt een in Christus Jezus.

Let op dit vers:

“Gal.4:24: Hetwelk dingen zijn, die andere beduiding hebben; want deze zijn de twee verbonden; het ene van den berg Sina, tot dienstbaarheid barende, hetwelk is Agar;

Als u de gehele passage van Galaten hoofdstuk vier leest zult u zien dat Paulus een VERBORGEN WAARHEID uitlegt. Het was een verborgenheid die verborgen was in de Schrift. Het behoorde tot mensen van GELOOF. Waar hadden ze dan geloof in? Antwoord: De God van Abraham:

“Gal.3:8: En de Schrift, te voren ziende, dat God de heidenen uit het geloof zou rechtvaardigen, heeft te voren aan Abraham het Evangelie verkondigd, zeggende: In u zullen al de volken gezegend worden.

“Gal.3:9: Zo dan, die uit het geloof zijn, worden gezegend met den gelovigen Abraham.

Degenen in het boek Handelingen hoorden het evangelie omdat ze in de beloften van God waren, ze geloofden in de God van Abraham. Deze verborgen waarheid, die in de Schrift was verborgen, wordt door Paulus genoemd: “het evangelie der onbesnedenen”:

“Gal.2:7: Maar daarentegen, als zij zagen, dat aan mij het Evangelie der voorhuid toebetrouwd was, gelijk aan Petrus dat der besnijdenis;

Denk hier eens over na. Er was een Heidense vrouw in Mattheüs 15 en een Romeinse hoofdman in Lukas hoofdstuk zeven. Deze mensen, en mensen als hen, zijn in de “verbonden

der belofte”, gebaseerd op de beloften aan Abraham gedaan. De Heidenen, die Grieken werden genoemd, in al de synagogen van de Joden waarin Paulus predikte, waren eveneens in de verbonden der belofte op dezelfde basis.

Op basis van het evangelie van het koninkrijk, dat wordt gepredikt in Mattheüs, Markus, Lukas en Johannes, was de enige weg, waarlangs Heidenen konden worden gered, als Israël, als volk, werd gered en Israël zou niet eerder worden gered totdat de leiders van het volk zich zouden bekeren en de Messias zouden aannemen.

Petrus heeft op de Pinksterdag gepredikt: “bekeert u en een ieder van u late zich dopen”. Maar ze deden en wilden het niet. Dus op een bepaald moment, toen Stefanus dood werd gestenigd in Handelingen 7, werd het koninkrijk van Israël ingetrokken en Israël viel. De dingen daarna gingen niet zoals Petrus dat had begrepen. Dat is het waarom hij, in Handelingen 10, als hij uiteindelijk overtuigd is om naar het huis van een Heiden te gaan, zegt: “het is ongeoorloofd”. Op dat moment was dat zo. Petrus werd verondersteld om eerst Israël te bekeren. Ze weigerden.

Ze vielen. MAAR ZE WAREN NOG NIET AAN DE KANT GEZET:

“Rom.11:1: Ik zeg dan: Heeft God Zijn volk verstoten? Dat zij verre; want ik ben ook een Israëliet, uit het zaad Abrahams, van den stam Benjamin.

Het hele punt is dus dat de periode van het boek Handelingen een tijd van belofte was. Het behoorde tot een verborgenheid. Het was een geheim van God over hoe hij een overblijfsel, naar de verkiezing der genade, zou redden. Het overblijfsel zijn Joden, maar onder hen waren Heidenen, die Grieken worden genoemd, die de God van Abraham vreesden, en die in de verbonden der belofte waren. Paulus zegt tegen hen:

“1Kor.15:3: Want ik heb ulieden ten eerste overgegeven, hetgeen ik ook ontvangen heb, dat Christus gestorven is voor onze zonden, naar de Schriften;

Het ONZE in de context is een verwijzing naar het burgerschap van Israël en het OMVAT al die Joden en Heidenen, in 1Kor.12:13, die door de Geest gedoopt zijn in het lichaam van Christus. Het feit dat Christus stierf voor ONZE zonden, NAAR DE SCHRIFT, in 1Kor.15 is TOTAAL IN CONTRAST met de brief aan de Efeziërs hoofdstuk drie:

“Ef.3:8: Mij, den allerminste van al de heiligen, is deze genade gegeven, om onder de heidenen door het Evangelie te verkondigen den onnaspeurlijken rijkdom van Christus,

Als u dit zorgvuldig met Galaten 3:8 vergelijkt, waar de Schrift de redding van sommige mensen VOORZAG, dan is dat in contrast met het bovengenoemde vers welke ONNASPEURLIJK was in de Schrift.

“Ef.3:9: En allen te verlichten, dat zij mogen verstaan, welke de gemeenschap der verborgenheid zij, die van alle eeuwen verborgen is geweest in God, Welke alle dingen geschapen heeft door Jezus Christus;

De redding van de Joden en Grieken die Paulus in de synagogen van de Joden vond was een verborgenheid die VERBORGEN WAS IN DE SCHRIFT. De redding van de Efeziërs, en u en ik, was een verborgenheid die was VERBORGEN IN GOD. (Ef.3:9).

Toen de Heer eenmaal de verborgenheid aan Paulus had geopenbaard, waarover hij spreekt in hoofdstuk drie en vier van de brief aan de Galaten, van het evangelie der onbesnedenen, kon hij heengaan en rechtvaardiging prediken zonder de wet van Mozes, en dat is precies hetgeen hij deed, in synagoge na synagoge, in plaats na plaats, door het gehele boek Handelingen. Het was een verborgenheid die was verborgen in de Schrift:

“Hand.17:11: En dezen waren edeler, dan die te Thessalonica waren, als die het woord ontvingen met alle toegenegenheid, onderzoekende dagelijks de Schriften, of deze dingen alzo waren.

Toen Paulus, in Handelingen 13 en 14, uitging te prediken, waar ging hij toen heen? In de synagoge van de Joden. Wie vindt hij daar? Laat ons eens kijken:

“Hand.13:16: En Paulus stond op, en wenkte met de hand, en zeide: Gij Israelietische mannen, en gij, die God vreest, hoort toe.

Tegen wie spreekt Paulus? Mannen van Israël en gij die God vreest. Degenen die Paulus hoorden waren degenen die God vreesden. Deze verborgenheid behoorde aan hen die God vreesden. De Efeziërs vreesden de God van Abraham niet. Zij hadden hun eigen goden en godinnen. De Efeziërs waren niet in de synagoge om de wijsheid van God te zoeken zoals de Grieken dat wel waren:

“1Kor.1:22: Overmits de Joden een teken begeren, en de Grieken wijsheid zoeken;

“1Kor.1:23: Doch wij prediken Christus, den Gekruisigde, den Joden wel een ergernis, en den Grieken een dwaasheid;

“1Kor.1:24: Maar hun, die geroepen zijn, beiden Joden en Grieken, prediken wij Christus, de kracht Gods, en de wijsheid Gods.

Wie worden er hier in 1 Korinthiërs geroepen? Joden en Grieken. Waar vond Paulus ze? Ze waren IN de verbonden der belofte en ze waren IN de synagogen van de Joden. We gaan terug naar Handelingen 13.

“Hand.13:16: En Paulus stond op, en wenkte met de hand, en zeide: Gij Israelietische mannen, en gij, die God vreest, hoort toe.

‘Hand.13:17: De God van dit volk Israel heeft onze vaders uitverkoren, en het volk verhoogd, als zij vreemdelingen waren in het land Egypte, en heeft hen met een hogen arm daaruit geleid.

“Hand.13:18: En heeft omtrent den tijd van veertig jaren hun zeden verdragen in de woestijn.

“Hand.13:19: En zeven volken uitgeroeid hebbende in het land Kanaan, heeft Hij hun door het lot het land derzelve uitgedeeld.

“Hand.13:20: En daarna omtrent vierhonderd en vijftig jaren, gaf Hij hun rechters, tot op Samuel, den profeet.

“Hand.13:21: En van toen aan begeerden zij een koning; en God gaf hun Saul, den zoon van Kis, een man uit den stam van Benjamin, veertig jaren.

“Hand.13:22: En dezen afgezet hebbende, verwekte Hij hun David tot een koning; denwelken Hij ook getuigenis gaf, en zeide: Ik heb gevonden David, den zoon van Jesse; een man naar Mijn hart, die al Mijn wil zal doen.

“Hand.13:23: Van het zaad dezes heeft God Israel, naar de belofte, verwekt den Zaligmaker Jezus;

“Hand.13:24: Als Johannes eerst al den volke Israels voor Zijn aankomst, gepredikt had den doop der bekering.

“Hand.13:25: Doch als Johannes den loop vervulde, zeide hij: Wien meent gijlieden, dat ik ben? Ik ben de Christus niet; maar ziet, Hij komt na mij, Wien ik niet waardig ben de schoenen Zijner voeten te ontbinden.

“Hand.13:26: Mannen broeders, kinderen van het geslacht Abrahams, en die onder u God vrezen, tot u is het woord dezer zaligheid gezonden.

Aan wie is dit woord dezer zaligheid gezonden? Aan de kinderen van het geslacht Abraham en die onder u God vrezen. De Grieken in de synagogen waren God vrezende Heidenen. De Efeziërs waren dat niet. De Efeziërs waren ZONDER GOD. Ze hadden hun eigen goden. Niet de God van Abraham. Deze Grieken vreesden de God van Abraham en hun redding was een verborgenheid die verborgen was in de Schrift en door de Heer aan Paulus is geopenbaard.

Deze mensen, deze Joden en God vrezende Heidenen, die Grieken waren, konden niet gered worden door de komst van het koninkrijk omdat we weten dat het koninkrijk in die tijd niet is gekomen. Maar, desondanks, God had voorkennis van deze mensen en het was Zijn plan om ze te redden en het was Zijn plan dat Paulus aan hen het evangelie van Christus zou prediken. Paulus ging dus naar degenen die behoorden tot het burgerschap van Israël en predikte het evangelie van Christus, eerst aan de Jood en ook tot de Griek.

Op basis van al deze feiten in de bijbel, hoe kon dan aan Paulus gezegd zijn dat hij “ver tot de heidenen” moest gaan voordat het volk van God, het overblijfsel, gered zou zijn? Nadat het overblijfsel was bijeen vergaderd werd Paulus “ver tot de heidenen” gezonden. De meest aannemelijke plaats waar Paulus het “ver weg” visioen heeft gehad is niet in Handelingen negen maar in Handelingen hoofdstuk 18.

Het verslag in de bijbel is duidelijk. Paulus ging niet “ver tot de heidenen” in Handelingen 9, ook niet in Handelingen 12 of in Handelingen 15. De enige logische plaats voor het “ver tot de heidenen” visioen is in Handelingen 18 omdat in Handelingen 22, en verder, Paulus de gevangene is van Jezus Christus voor u, die Heidenen zijt, zoals dat staat in Ef.3:1. In alle drie de gevallen, in het boek Handelingen, wanneer Paulus het gaan naar de Heidenen noemt, spreekt hij ALTIJD tot zich aan de wet houdende, zich van het eten van varkensvlees onthoudende, besneden Joden. In alle drie gevallen, Hand.13:46; Hand.18:6 en in Hand.28:28.

Hand.13:46: Maar Paulus en Barnabas, vrijmoedigheid gebruikende, zeiden: Het was nodig, dat eerst tot u het Woord Gods gesproken zou worden; doch nademaal gij hetzelfde verstoot, en uzelf des eeuwigen levens niet waardig oordeelt, ziet, wij keren ons tot de heidenen.

Merk op dat het vers zegt dat het NODIG was dat het Woord Gods EERST tot DE JODEN moest worden gesproken.

“Hand.13:48: Als nu de heidenen dit hoorden, verblijdden zij zich, en prezen het Woord des Heeren; en er geloofden zovelen, als er geordineerd waren tot het eeuwige leven.

“Hand.13:49: En het Woord des Heeren werd door het gehele land uitgebreid.

Wat betekent het dat ze geordineerd waren tot het eeuwige leven?

Het betekent gewoon dat God van tevoren wist dat deze God vrezende Heidenen, tot wie Paulus predikte, Paulus zijn evangelie zouden geloven en gered zouden worden. In Handelingen 14 werd de man, die vanaf de schoot zijner moeder kreupel was, genezen omdat hij in de God van Abraham geloofde. Toen Paulus enige afgoden aanbidders ontmoette hoorden ze de boodschap ter redding NIET en in feite kunnen ze hebben deelgenomen aan het stenigen van Paulus omdat gezegd wordt dat de Joden kwamen en de schare overreden. Als u het verslag in uw bijbel leest, van hetgeen Paulus doet in Handelingen 13 en 14, dan gaat hij verder met het prediken tot de Heidenen die Grieken zijn. Let op wat er in Korinthe gebeurt als de Joden Paulus zijn boodschap dwarsbomen:

“Hand.18:6: Maar als zij wederstonden en lasterden, schudde hij zijn klederen af, en zeide tot hen: Uw bloed zij op uw hoofd; ik ben rein; en van nu voortaan zal ik tot de heidenen heengaan.

“Hand.18:7: En vandaar gegaan zijnde, kwam hij in het huis van een man, met name Justus, die God diende, wiens huis paalde aan de synagoge.

“Hand.18:8: En Crispus, de overste der synagoge, geloofde aan den Heere met geheel zijn huis; en velen van de Korinthiers, hem horende, geloofden, en werden gedoopt.

Dus hier in Korinthe verlaat Paulus de synagoge en gaat in een huis dat paalde aan de synagoge en de eerstvolgende persoon die gered wordt is Crispus, de overste der synagoge. Iedere keer als Paulus iets zegt over heengaan, ‘voortaan gaan’, of zegt dat de redding tot de Heidenen zal worden gezonden, richt hij zich eerst tot de besneden, wet houdende, geen varkensvlees etende Joden, en het idee is om ze tot jaloersheid te verwekken om zo nog enigen te redden:

“Rom.11:13: Want ik spreek tot u, heidenen, voor zoveel ik der heidenen apostel ben; ik maak mijn bediening heerlijk;

“Rom.11:14: Of ik enigszins mijn vlees tot jaloersheid verwekken, en enigen uit hen behouden mocht.

Het punt is dat er een overblijfsel was tijdens het boek Handelingen. De wet was hun tuchtmeester om ze tot Christus te brengen. De wet was nimmer uw tuchtmeester omdat de Heidenen geen wet hebben, Israël wel.

De redding van Abraham, buiten de wet om, was voor een groot deel de boodschap door het gehele boek Handelingen. Iedereen in het boek Handelingen was bekend met de besnijdenis.

Hun kon deze VERBORGENHEID worden getoond vanuit Abraham, dat ze gerechtvaardigd konden worden buiten de wet om, en zonder besneden te zijn:

“Hand.13:38: Zo zij u dan bekend, mannen broeders, dat door Dezen u vergeving der zonden verkondigd wordt;

“Hand.13:39; En dat van alles, waarvan gij niet kondet gerechtvaardigd worden door de wet van Mozes, door Dezen een iegelijk, die gelooft, gerechtvaardigd wordt.

Voor wat betreft de priester van Jupiter in Handelingen 14: Wat zou hij weten van de wet van Mozes, over de besnijdenis van Abraham, of over de Messias van Israël die stierf voor zijn zonden? Wat was de reactie van de Griekse filosofen die afgodenaanbidders waren te Athene?

“Hand.17:18: En sommigen van de Epikureische en Stoische wijsgeren streden met hem; en sommigen zeiden: Wat wil toch deze klapper zeggen? Maar anderen zeiden: Hij schijnt een verkondiger te zijn van vreemde goden; omdat hij hun Jezus en de opstanding verkondigde.

Er is dus een onderscheid tussen het evangelie van God, het evangelie van Christus en het evangelie der genade Gods. De priester van Jupiter was niet in een positie om de boodschap ter redding te horen totdat hij eerst af wist van de God van Abraham, en van de Zoon van God, die gekruisigd is en uit de doden is opgestaan. Toen Paulus naar Europa ging vond hij in de synagoge der Joden, in Thessalonica, afgodenaanbidders, Joden en Grieken die met hen waren. Hoe weten we dat? Omdat Paulus in 1Thess.1: 9 zegt: “hoe gij tot God bekeerd zijt van de afgoden”

“Hand.17:1: En door Amfipolis en Apollonia hun weg genomen hebbende, kwamen zij te Thessalonica, alwaar een synagoge der Joden was.

“Hand.17:2: En Paulus, gelijk hij gewoon was, ging tot hen in, en drie sabbatten lang handelde hij met hen uit de Schriften,

“Hand.17:3: Dezelve openende, en voor ogen stellende, dat de Christus moest lijden en opstaan uit de doden, en dat deze Jezus is de Christus, Dien ik, zeide hij, ulieden verkondige.

“Hand.17:4; En sommigen uit hen geloofden, en werden Paulus en Silas toegevoegd, en van de godsdienstige Grieken een grote menigte, en van de voornaamste vrouwen niet weinige.

Dus welke boodschap hebben ze daar op dat moment hier gehoord? Paulus noemt het het evangelie van God in Rom.1:1-4. Het is de identiteit van Christus. Het omvat de opstanding uit de doden. Iemand moet eerst het evangelie van God weten en geloven alvorens hij mogelijk overtuigd kan worden van de leer in Romeinen hoofdstuk 3 tot en met hoofdstuk 8.

Vers vier zegt dat sommigen van hen geloofden. Het enige wat we hier zien is het feit dat ze hebben geloofd in het evangelie van God. Ze geloven dat Jezus de Christus IS van de profetie, dat Hij volgens de profetie moest lijden en uit de doden opstaan. Dit is niet de complete boodschap, ter redding, van het evangelie van Christus. Paulus moet vertrekken, nadat hij drie Sabbatten met hen had gesproken, omdat de Joden probeerden hem te vermoorden.

Let nu op de bezorgdheid van Paulus aangaande degenen te Thessalonica:

“1Thess.3:1: Daarom, deze begeerte niet langer kunnende verdragen, hebben wij gaarne willen te Athene alleen gelaten worden;

“1Thess.3:2: En hebben gezonden Timotheus, onzen broeder, en Gods dienaar, en onzen medearbeider in het Evangelie van Christus, om u te versterken, en u te vermanen van uw geloof;

Paulus verliet inderhaast de stad en de Thessalonicenzen waren niet versterkt in hun geloof. Uit hetgeen waarover Lukas schrijft in het boek Handelingen en wat Paulus er over schrijft wanneer hij schrijft aan de Thessalonicenzen, waren ze slechts op het punt gekomen alwaar ze het evangelie van God konden begrijpen en geloven, totdat Timotheüs, EEN KORTE TIJD LATER, terug ging en ze versterkte in het evangelie van Christus, welks is “een kracht Gods tot zaligheid”.

Nergens staat er in uw bijbel dat het evangelie van God een kracht Gods is tot zaligheid. De bijbel zegt dat het evangelie van Christus dat is. Het evangelie van God, zoals Paulus het definieert in Rom.1:1-4, is het getuigenis van God aangaande Zijn Zoon Jezus Christus, en dat kan worden gevonden in de Schrift en het omvat tevens het feit dat Hij is opgestaan uit de doden:

“Rom.1:1: Paulus, een dienstknecht van Jezus Christus, een geroepen apostel, afgezonderd tot het Evangelie van God,

“Rom.1:2: (Hetwelk Hij te voren beloofd had door Zijn profeten, in de heilige Schriften).

“Rom.11:3: Van Zijn Zoon, Die geworden is uit het zaad van David, naar het vlees;

“Rom.1:4: Die krachtelijk bewezen is te zijn de Zoon van God, naar den Geest der heiligmaking, uit de opstanding der doden) namelijk Jezus Christus, onzen Heere:

Nu begrijpt u ook waarom Paulus drie Sabbatten nodig had om ze deze waarheid te laten begrijpen. Ik kan me voorstellen hoe Paulus steeds maar weer opnieuw er met hen over moest redeneren vanuit de Schrift, want dat is waar het evangelie van God wordt gevonden.

Ik kan begrijpen hoe deze Thessalonicenzen tot op dit punt zijn gekomen, maar op dat moment nog niet zover waren dat ze konden GELOVEN dat Christus voor HUN zonden was gestorven, om vervolgens te worden verzegeld door de Heilige Geest der belofte.

We begrijpen dus ten volle waarom Paulus Timotheüs zo spoedig mogelijk terug heeft gezonden zodat hij ze kon VERSTERKEN met het evangelie van CHRISTUS. De Bijbel zegt niet dat ze “niet gered” waren maar zegt dat ze niet waren “versterkt”. En de bijbel zegt eveneens dat Paulus Timotheüs heeft gezonden om HEN TE VERSTERKEN.

Met dit alles kunnen we het volgende zeggen:

--Het evangelie van God is een reeks feiten.

--Het evangelie van Christus bevat deze feiten plus nog enige feiten.

--Het evangelie der genade Gods bevat al de reeds genoemde feiten plus nog één feit meer.

Petrus predikte het evangelie van God:

“1Petr.4:17: Want het is de tijd, dat het oordeel beginne van het huis Gods; en indien het eerst van ons begint, welk zal het einde zijn dergenen, die het Evangelie van God ongehoorzaam zijn?”

Er is een verschil tussen de boodschap die Petrus predikte en de boodschap, het evangelie van Christus, dat Paulus predikte. Beide zijn gebaseerd op de feiten van de dood, begrafenis en opstanding van Christus. Dat wordt het evangelie van God genoemd. Maar er is een verschil tussen het evangelie van God en het evangelie van Christus.

Dus beide, Petrus en Paulus, predikten het evangelie van God. Het evangelie van Christus, de boodschap van Paulus, werd gepredikt ten tijde van het boek Handelingen, eerst tot de Jood en ook tot de Griek. Dit waren mensen die IN de beloften waren. Het evangelie der genade Gods is aan ALLE mensen zonder onderscheid en zonder uitzondering.

Dingen die verschillen ZIJN niet hetzelfde

HET VISIOEN VAN PAULUS IN DE TEMPEL TE JERUZALEM

DEEL - 4

We zien allen en stemmen er mee in dat de apostel Paulus een bediening en boodschap heeft die duidelijk verschilt van dat van de twaalven. We zien, vanuit de Schrift, dat Paulus het eerste lid was en het voorbeeld voor alle andere leden van de Gemeente, het lichaam van Christus. Sinds Paulus werd gered op de weg naar Damascus, in Handelingen 9, en sinds hij het voorbeeld is van redding voor de Gemeente, stemmen we er allen mee in dat Paulus het eerste lid is van de Gemeente, het lichaam van Christus. En aldus wordt de boodschap voor de Gemeente, het lichaam van Christus, uitsluitend gevonden in de brieven van Paulus, Romeinen tot en met Filemon.

Sommigen van ons veronderstellen dat Paulus in Handelingen 9 in de tempel in trance was, en een visioen kreeg. Als deze veronderstelling onjuist is dan verandert er niets dan alleen onze veronderstelling. Het ÉNE en ENIGE lichaam van Christus verandert niet. Het begin van het lichaam van Christus verandert niet. De boodschap ten behoeve van het lichaam van Christus, om gered te worden, verandert niet. De eeuwige zekerheid van het lichaam van Christus verandert niet. Het lidmaatschap van de Gemeente, het lichaam van Christus, verandert niet. De één doop verandert niet. Leerstellig gesproken, met betrekking tot de éne Gemeente, het lichaam van Christus, verandert er niets. Het enige dat verandert, als we er achter komen dat onze veronderstelling onjuist is, is onze veronderstelling.

De veronderstelling is deze: Dat Paulus zijn bediening wilde “beginnen” vanuit Jeruzalem. Drie jaar nadat Paulus was gered, op de weg naar Damascus, ging hij terug naar Jeruzalem zodat hij zijn bediening kon “lanceren” vanuit Jeruzalem. Toen hij terug kwam in Jeruzalem, drie jaar nadat hij gered was, in Handelingen 9, was Paulus in de tempel te Jeruzalem en was in trance en hoorde de Heer tot hem zeggen:

“Hand.22:21:En Hij zeide tot mij: Ga heen; want Ik zal u ver tot de heidenen afzenden.

De reden waarom we zeggen dat dit een veronderstelling is dat dit visioen gebeurde in Handelingen 9 is eenvoudig vanwege het feit dat onze bijbel niet zegt dat dát gebeurde in Handelingen 9.

Als u leest over het visioen dan leest u daar over in Handelingen 22, en in Handelingen 22 vertelde Paulus aan een boze menigte, in Jeruzalem, over het visioen dat hij had gehad. Hij zegt niet dat hij het visioen heeft gehad ten tijde van Handelingen 9. Wat hij wel zegt is dit:

“Hand.22:17: En het gebeurde mij, als ik te Jeruzalem wedergekeerd was, en in den tempel bad, dat ik in een vertrekking van zinnen was;

Nergens in onze bijbel staat dat dit visioen gebeurde toen Paulus naar Jeruzalem kwam ten tijde van Handelingen 9. Nu dan, in alle billijkheid naar degenen die geloven dat Paulus het visioen WEL had in Handelingen 9, laat me dan dit zeggen: De Bijbel zegt niet dat het visioen plaats vond in Handelingen 9. MAAR, de bijbel zegt eveneens niet dat het visioen plaats vond op een ander tijdstip ten tijde van het boek Handelingen. Dus vond het plaats tijdens één van de andere reizen, welke zijn vastgelegd in het boek Handelingen, die Paulus naar Jeruzalem maakte. De bijbel zegt niet WELKE REIS het was waarin Paulus het visioen heeft gehad.

Het blijkt dat een ieder het er over eens is dat er enige moeilijke passages zijn in het boek Handelingen, en ook in de boeken die Paulus heeft geschreven gedurende de tijdspanne van het boek Handelingen. De enige vraag die hier moet worden beantwoord is deze: Als het visioen van Paulus op een andere tijd plaats heeft gevonden, anders dan in Handelingen hoofdstuk negen, en als we er achter komen dat dat het geval is, gebaseerd op het getuigenis in onze bijbel, zal dat dan helpen of zal dat ons begrijpen van de bijbel beschadigen?

Paulus kreeg niet eerder de instructie om “ver tot de heidenen” te gaan dan ten tijde van Handelingen 18, en er was een reden voor. Wij denken dat er een zeer belangrijke reden voor was. Het is OM die reden dat er dingen zijn in het boek Handelingen, en in de brieven van Paulus die in die tijd geschreven zijn, die moeilijk zijn, en lastig om uit te leggen als we aannemen dat hij “ver tot de heidenen” is gezonden in Handelingen 9. Laat ons nu naar de brief aan de Efeziërs gaan en lees samen met mij:

“Ef.2:11: Daarom gedenkt, dat gij, die eertijds heidenen waart in het vlees, en die voorhuid genaamd werdt van degenen, die genaamd zijn besnijdenis in het vlees, die met handen geschiedt;

“Ef.2:12: Dat gij in dien tijd waart zonder Christus, vervreemd van het burgerschap Israels, en vreemdelingen van de verbonden der belofte, geen hoop hebbende, en zonder God in de wereld.

“Ef.2:13: Maar nu in Christus Jezus, zijt gij, die eertijds verre waart, nabij geworden door het bloed van Christus.

Er zijn hier verscheidene dingen waar we nota van moeten nemen. Ten eerste vraagt Paulus aandacht voor het feit dat bepaalde mensen iets GENOEMD worden door andere mensen die anders GENOEMD worden. In dit geval wordt een IEDER die niet een zich aan de wet houdende, geen varkensvlees etende, besneden Jood is ONBESNEDEN genoemd. Ze worden zo genoemd door mensen die besneden zijn.

Ik heb niemand in de bijbel kunnen vinden, die NIET een besneden Jood was, en zichzelf “onbesneden” noemde. Mensen die andere mensen zo noemden waren besneden Joden. In de Bijbel verwijzen Heidenen nimmer naar zichzelf, voor zover ik dat zie, als “de onbesnedenen”. Dus de terminologie, het gebruik van de woorden, is altijd in een bepaalde context.

In Ef.2:12 zegt Paulus dat de mensen aan wie hij schrijft “vervreemd van het burgerschap Israëls” waren. Nu, opdat dat steek houdt, moet het betekenen dat er ergens mensen waren die NIET vervreemd waren van het burgerschap Israëls. Anders heeft het geen zin dat Paulus deze woorden gebruikt. Dus van hetgeen Paulus zegt in dit vers kan ik begrijpen dat er EERTIJDSD mensen waren, en die ik in mijn bijbel zou moeten kunnen vinden, die NIET vervreemd waren van het burgerschap Israëls maar in plaats daarvan VERBONDEN waren MET het burgerschap van Israël, en om verbonden te zijn met het burgerschap Israëls moet er iets zijn geweest dat HET BURGERSCHAP ISRAËLS werd genoemd.

Merk op dat hij eveneens zegt in vers 13, van Ef.2, dat gij eertijds “verre waart”. Op één plaats in het boek Handelingen, spreekt Paulus tot enige Grieken, en hij zegt dat God “niet ver” van een iegelijk van ons is:

“Hand.17:27: Opdat zij den Heere zouden zoeken, of zij Hem immers tasten en vinden mochten; hoewel Hij niet verre is van een iegelijk van ons.

In hoofdstuk 2 van de brief aan de Galaten geeft Paulus verslag van een vergadering die plaats vond ten tijde van Handelingen hoofdstuk vijftien. Die vergadering werd gehouden naar aanleiding van het feit dat er sommige mensen waren gekomen, van Jeruzalem naar Antiochië, die geprobeerd hadden om enigen over te halen om zich te laten besnijden en de wet van Mozes te onderhouden, daarbij vertelden ze hen dat ze, als ze dat niet deden, ze niet gered konden worden. Dus gaat Paulus naar Jeruzalem door een openbaring van de Heer:

“Gal.2:1: Daarna ben ik, na veertien jaren, wederom naar Jeruzalem opgegaan met Barnabas, ook Titus medegenomen hebbende.

“Gal.2:2: En ik ging op door een openbaring, en stelde hun het Evangelie voor, dat ik predik onder de heidenen; en in het bijzonder aan degenen, die in achting waren, opdat ik niet enigszins tevergeefs zou lopen of gelopen hebben.

Het evangelie, waarnaar Paulus verwijst in dit vers, wordt genoemd: het evangelie van de onbesnedenen.

“Gal.2:7: Maar daarentegen, als zij zagen, dat aan mij het Evangelie der voorhuid toebetrouwd was, gelijk aan Petrus dat der besnijdenis;

De woorden in uw bijbel geven duidelijk aan dat Paulus iets anders predikte dan Petrus. Er zijn blijkbaar nieuwe vertalingen (Zie bijvoorbeeld Galaten 2:7 in de groot nieuws Bijbel) die dat niet duidelijk aangeven, veel van deze nieuwe vertalingen veroorzaken veel probleem en ze verdoezelen, of ze elimineren dat feit zodat u niet in staat bent om te zien dat de boodschap van Paulus verschilt van de boodschap van Petrus.

Maar het punt dat ik hier maak is, dat er, op dat ogenblik, iets is dat “het burgerschap Israëls” wordt genoemd. Als er niet zoiets is als “het burgerschap Israëls” waarom vertelde de Heer dan aan Paulus om naar Jeruzalem te gaan? Jeruzalem is duidelijk het hoofdkwartier van de van het burgerschap van Israël. Het Webster woordenboek van 1828 zegt dat een burgerschap “een gevestigde vorm van overheid” is, en eveneens een “representatieve vorm van overheid”. het is geen heerschappij, omdat een heerschappij, volgens Webster, een “soeverein of opperst gezag is”.

We weten dat we niet hebben te maken met een koninkrijk want de Koning is afwezig, hij is op dat moment in de Hemel, wat we dan dus hebben is een gevestigde vorm van overheid, door, om het zo te zeggen, de oversten van het volk, van het burgerschap van Israël. Ten tijde van het boek Handelingen is Israël gevallen maar ze zijn nog niet terzijde gesteld. Dus gebruikt Paulus de woorden “het burgerschap Israëls” om iets te beschrijven dat een tijdlang bestond, we kunnen zeggen ÉÉN generatie gedurende het boek Handelingen.

Lees nu opnieuw:

“Ef.2:12: Dat gij in dien tijd waart zonder Christus, vervreemd van het burgerschap Israels, en vreemdelingen van de verbonden der belofte, geen hoop hebbende, en zonder God in de wereld.

Als nu de Efeziërs, aan wie Paulus de brief aan de Efeziërs schreef, “vreemdelingen zijn van de verbonden der belofte” dan moeten er ergens in uw bijbel mensen zijn die geen “vreemdelingen van de verbonden der belofte” waren, maar in plaats daarvan IN de verbonden der belofte.

Laat ons dan nu kijken of we in de bijbel mensen kunnen vinden die er mee VERBONDEN waren, en geen vreemdelingen waren van “het burgerschap Israëls”, en dat ze in plaats van “vreemdelingen van de verbonden der belofte” vertrouwd waren met de verbonden der belofte en IN de verbonden der belofte waren.

Lees het oordeel dat Jacobus geeft ten tijde van Handelingen 15, dat is hetgeen waarover Paulus schrijft in het verslag van deze vergadering, in hoofdstuk 2 van de brief aan de Galaten:

“Hand.15:18: Gode zijn al Zijn werken van eeuwigheid bekend.

“Hand.15:19; Daarom oordeel ik, dat men degenen, die uit de heidenen zich tot God bekeren, niet beroere;

Maar, zijn er Heidenen ten tijde van deze door Jacobus gedane verklaring, waartegen Paulus, tot nu toe, heeft gepredikt die: “de God van Abraham vrezen”? Ja, die zijn er, en laat me u er een voorbeeld van geven:

“Hand.13:26: Mannen broeders, kinderen van het geslacht Abrahams, en die onder u God vrezen, tot u is het woord dezer zaligheid gezonden.

Merk op dat Jacobus zegt dat iets, Zijn werken, bij Hem bekend zijn. Dit is een verwijzing naar het feit dat Paulus, zoals hij zelf zegt, opgegaan is door een openbaring van Jezus Christus, en, zo te zeggen heeft hij met hen gedeeld, of hen aangereikt, het evangelie dat hij

onder de Heidenen predikte en zij zagen dat de boodschap, die Paulus noemde “het evangelie der onbesnedenen” aan hem was toebetrouwd:

“Gal.2:7: Maar daarentegen, als zij zagen, dat aan mij het Evangelie der voorhuid toebetrouwd was, gelijk aan Petrus dat der besnijdenis;

Paulus zegt dus dat hij deze informatie heeft meegedeeld aan hen te Jeruzalem en dat zij het hebben gezien. Jacobus zegt:

“Hand.15:19: Daarom oordeel ik, dat men degenen, die uit de heidenen zich tot God bekeren, niet beroere;

Als nu Jacobus spreekt over degenen “die uit de heidenen zich tot God bekeren” dan houdt dat het idee in van terugkeren of bekeren. Zoals we zullen zien dat degenen die dat hebben gedaan Joden en Grieken blijken te zijn die gered zijn door de prediking van Paulus voorafgaande aan deze vergadering. Een voorbeeld hier van is:

“Hand.14:1: En het geschiedde te Ikonium, dat zij te zamen gingen in de synagoge der Joden, en alzo spraken, dat een grote menigte, beiden van Joden en Grieken, geloofde.

Voorafgaand aan de tijd van Handelingen 15 heeft Paulus gepredikt op het eiland Cyprus, in de synagogen, meervoud, en in Antiochië in Pisidië, in Iconium, Lystre, en in Derbe welks de geboortestad van Timotheüs is. Dit alles gebeurde in de synagogen der Joden. En veel mensen, beide, Joden en Grieken, zijn gered door de prediking van Paulus. Dus zegt Jacobus:

“Hand.15:20: Maar hun zal aanschrijven, dat zij zich onthouden van de dingen, die door de afgoden besmet zijn, en van hoererij, en van het verstikte, en van bloed.

“Hand.15:21: Want Mozes heeft er van oude tijden in elke stad, die hem prediken, en hij wordt op elken sabbat in de synagogen gelezen.

Deze voorschriften die Paulus “inzettingen” noemt bracht Paulus over toen hij weg ging en predikte ze aan mensen die geen VREEMDELINGEN waren maar aan mensen die VERBONDEN waren met Israël, en aan mensen die geen VREEMDELINGEN waren van de verbonden der belofte maar IN de verbonden der belofte waren, en ze waren in de synagogen van de Joden.

In alle plaatsen, waar Paulus heen gaat in het boek Handelingen, gaat hij in de synagogen van de Joden en in de synagogen van de Joden vindt hij mensen die geen VREEMDELINGEN zijn, maar bondgenoten, geen vreemdelingen van de verbonden der belofte maar mensen die IN de verbonden der belofte zijn en die deel zijn van het BURGERSCHAP van Israël. Als dat niet zo is dan zijn de inzettingen zonder enige waarde, dan hebben ze geen effect, ze zijn dan onwettig. Maar hier, in Handelingen 16, na deze vergadering, gaan Paulus en Silas TERUG naar alle plaatsen waar ze voorheen waren geweest, en kijk wat ze deden:

“Hand.16:4: En alzo zij de steden doorreisden, gaven zij hun de verordeningen over, die van de apostelen en de ouderlingen te Jeruzalem goed gevonden waren, om die te onderhouden.

Hier, in Handelingen 16 is Paulus in het gebied van Derbe en Lystre en Iconium, welke plaatsen zijn waar hij voorheen, in Handelingen 13 en 14, is geweest. Daar heeft hij Timotheüs gevonden die een half-Jood was. Zijn vader was een Griek, Paulus heeft

Timotheüs, ter wille van de Joden ter plaatse, besneden en hier gaf hij hen de verordeningen die uit de vergadering van Handelingen 15 kwamen.

Hoe in de wereld zou het redelijk zijn om te veronderstellen dat Paulus, hieraan voorafgaand, zich gewend zou hebben “ver tot de heidenen”, toen hij in Hand.13:46 zei “wij keren ons tot de Heidenen”, om vervolgens enige jaren later TERUG TE KOMEN om aan vreemdelingen, “ver tot de heidenen”, te vertellen dat zij de inzettingen moesten onderhouden?

Het punt hier is dat de Heidenen, waar Paulus zich tot keerde in Handelingen 13, niet de “ver tot de heidenen” waren waarnaar Paulus later werd gezonden. De Heidenen waar Paulus zich tot keert in Handelingen 13 zijn dezelfde Heidenen die Paulus vond in de synagogen van de Joden, dezen vreesden de God van Abraham, en ze worden, in de brief aan de Galaten, geïdentificeerd als Grieken. Zie eerst aan wie het boek Galaten is geschreven en bedenk dat het is geschreven NA de vergadering van Handelingen 15, en zie hoe Paulus het lichaam van Christus OP DAT MOMENT beschrijft:

“Gal.3:27: Want zovelen als gij in Christus gedoopt zijt, hebt gij Christus aangedaan.

“Gal.3:28: Daarin is noch Jood noch Griek; daarin is noch dienstbare noch vrije; daarin is geen man en vrouw; want gij allen zijt een in Christus Jezus.

Houdt in gedachten dat in uw bijbel alle Grieken Heidenen zijn, maar niet alle Heidenen zijn Grieken. Dus is Paulus ten tijde van Handelingen 15 naar Jeruzalem gegaan. Hij ging omdat de Heer hem had geopenbaard dat hij moest gaan. In die vergadering worden regels opgesteld en twee mensen uit Jeruzalem, Judas en Silas, gaan met Paulus terug naar Antiochië om hetgeen besloten is, met betrekking tot de Wet, te bevestigen. Kijk wat de reactie is in de Thuisgemeente van Paulus in Antiochië:

“Hand.15:30: Dezen dan, hun afscheid ontvangen hebbende, kwamen te Antiochie; en de menigte vergaderd hebbende, gaven zij den brief over.

“Hand.15:31: En zij, dien gelezen hebbende, verblijdden zich over de vertroosting.

Met andere woorden, de brief met deze weinige voorschriften was een vertroosting, een troost. Zo heeft Paulus in Handelingen 13 en 14 tot deze mensen gepredikt, en toen hij predikte heeft hij gezegd:

“Hand.13:26: Mannen broeders, kinderen van het geslacht Abrahams, en die onder u God vrezen, tot u is het woord dezer zaligheid gezonden.

Dus werd de redding van God, ten tijde van Handelingen 13 en 14, gezonden aan de mannen van Israël en aan Heidenen waar in uw bijbel naar wordt verwezen als Grieken, aan Heidenen die de God van Abraham vreesden. Deze inzettingen zijn een VERZACHTING van de wet van Mozes, niet iets dat Paulus, **terug gekomen zijnde heeft toegevoegd** aan vreemdelingen die in de eerste plaats nimmer onder de wet van Mozes waren geweest. Het was een vertroosting voor hen om ten volle te begrijpen dat ze de wettische mensen niet hoefden te vrezen.

De boodschap van Paulus werd in die tijd gezonden aan mensen die God vreesden, niet aan mensen die nog nimmer hadden gehoord van de God van Abraham. De boodschap werd gezonden aan mensen die IN de verbonden der belofte waren en IN het burgerschap van Israël

waren en geen vreemden hiervan. Ten tijde van Handelingen 18, toen Paulus naar Korinthe ging, vond hij in Korinthe hetzelfde soort mensen en hij gaf dezelfde inzettingen die een verlichting van de wet van Mozes gaven, niet iets dat wordt TOEGEVOEGD aan Heidenen die vreemdelingen waren.

“1Kor.11:2: En ik prijs u, broeders, dat gij in alles mijner gedachtig zijt, en de inzettingen behoudt, gelijk ik die u overgegeven heb.

Laat ons nu even teruggaan naar de vergadering van Handelingen 15 en laat ons opnieuw kijken WAAROM deze inzettingen, in de eerste plaats, werden gegeven. Jacobus zegt:

“Hand.15:19: Daarom oordeel ik, dat men degenen, die uit de heidenen zich tot God bekeren, niet beroere;

“Hand.15:20: Maar hun zal aanschrijven, dat zij zich onthouden van de dingen, die door de afgoden besmet zijn, en van hoererij, en van het verstikte, en van bloed.

“Hand.15:21: Want Mozes heeft er van oude tijden in elke stad, die hem prediken, en hij wordt op elken sabbat in de synagogen gelezen.

Het was omdat Mozes werd gepredikt in IEDERE STAD. Dat zijn al de steden waar Paulus is geweest:

“Hand.13:14: En zij, van Perge het land doorgaande, kwamen te Antiochie, een stad in Pisidie; en gegaan zijnde in de synagoge op den dag des sabbats, zaten zij neder.

“Hand.13:15: En na het lezen der wet en der profeten, zonden de oversten der synagogen tot hen, zeggende: Mannen broeders, indien er enig woord van vertroosting tot het volk in u is, zo spreekt.

Toen Paulus dus predikte ten tijde van Handelingen 13 en 14, in tegenstelling tot de veronderstelling, predikte hij niet “ver tot de heidenen” die vreemdelingen waren van de verbonden der belofte, maar in plaats daarvan predikte hij tot Joden en Grieken die bekend waren met de wet van Mozes:

“Hand.13:38: Zo zij u dan bekend, mannen broeders, dat door Dezen u vergeving der zonden verkondigd wordt;

“Hand.13:39: En dat van alles, waarvan gij niet kondet gerechtvaardigd worden door de wet van Mozes, door Dezen een iegelijk, die gelooft, gerechtvaardigd wordt.

Hij predikt hier tot mensen die bekend waren met de wet van Mozes. Ze zijn onderwezen in de wet van Mozes. Het is gemakkelijk te zien dat, in plaats van dat Paulus iets TOEVOEGD aan enige vervreemde Heidenen die nog nimmer te maken hebben gehad met de wet van Mozes, dat deze inzettingen een verzachting zijn VAN de wet van Mozes. Paulus zegt zelfs tot de Galaten:

“Gal.3:24: Zo dan, de wet is onze tuchtmeester geweest tot Christus, opdat wij uit het geloof zouden gerechtvaardigd worden.

“Gal.3:25: Maar als het geloof gekomen is, zo zijn wij niet meer onder den tuchtmeester.

Als Paulus zegt “onze tuchtmeester” sluit hij zichzelf in bij deze verklaring, en zie aan wie deze verklaring is gericht:

“Gal.1:2: En al de broeders, die met mij zijn, aan de Gemeenten van Galatie:

Nu moeten we bij dit alles begrijpen dat deze mensen, tot wie Paulus te Galatië predikte, bekend waren met de wet van Mozes omdat hij in iedere stad en op elken sabbat in de synagogen werd gelezen.

We kunnen eveneens zien dat deze mensen niet dezelfde mensen kunnen zijn als de Efeziërs waar Paulus aan schrijft omdat die Efeziërs “vervreemd en vreemdelingen” zijn. De wet van Mozes was niet HUN tuchtmeester om hen tot Christus te brengen. Niemand van die Efeziërs kwam tot Christus want ze hadden de wet van Mozes niet als tuchtmeester. De “vervreemde” Heidenen hadden de wet van Mozes niet, Paulus zegt:

“Rom.2:14: Want wanneer de heidenen, die de wet niet hebben, van nature de dingen doen, die der wet zijn, deze, de wet niet hebbende, zijn zichzelf een wet;

Het wordt dus duidelijk dat er een verschil is tussen de Galaten en de Efeziërs:

“Ef.2:12: Dat gij in dien tijd waart zonder Christus, vervreemd van het burgerschap Israels, en vreemdelingen van de verbonden der belofte, geen hoop hebbende, en zonder God in de wereld.

De Efeziërs waren zonder God en zonder hoop. De Heidenen, die in de bijbel Grieken worden genoemd, tot wie Paulus predikte in Galatië, waren niet zonder God en zonder hoop. Deze mensen vreesden God en hadden hoop. Hun hoop was ‘door’ het volk Israël.

Maar er was ook een probleem. Ze konden niet gered worden, ze konden de “belofte” niet eerder ontvangen dan nadat Israël zich had bekeerd. Maar Israël is gevallen. Welke hoop hadden deze God vrezende Heidenen, Grieken genaamd, nu? Het antwoord is: De verbonden der belofte. Dat betekent dat er meer dan één verbond was en de belofte heeft te maken met het ENKELVOUDIGE ZAAD van Abraham, niet zaden, maar zaad, welks is Christus.

“Gal.3:16: Nu zo zijn de beloftenissen tot Abraham en zijn zaad gesproken. Hij zegt niet: En den zaden, als van velen; maar als van een: En uw zade; hetwelk is Christus.

We weten nu dus dat de belofte in Christus is en weten ook dat er twee verbonden mee zijn gemoeid:

“Gal.4:21: Zegt mij, gij, die onder de wet wilt zijn, hoort gij de wet niet?

“Gal.4:22: Want er is geschreven, dat Abraham twee zonen had, een uit de dienstmaagd, en een uit de vrije.

“Gal.4:23: Maar gene, die uit de dienstmaagd was, is naar het vlees geboren geweest; doch deze, die uit de vrije was, door de beloftenis;

“Gal.4:24: Hetwelk dingen zijn, die andere beduiding hebben; want deze zijn de twee verbonden; het ene van den berg Sina, tot dienstbaarheid barende, hetwelk is Agar; “Gal.4:25: Want dit, namelijk Agar, is Sina, een berg in Arabie, en komt overeen met Jeruzalem, dat nu is, en dienstbaar is met haar kinderen.

“Gal.4:26: Maar Jeruzalem, dat boven is, dat is vrij, hetwelk is ons aller moeder.

Paulus gebruikt dus een zinnebeeld met Agar, de dienstmaagd, die degenen vertegenwoordigde die tot God wilden komen door de wet, en Sara, die degenen vertegenwoordigde die tot God zouden komen door HETZELFDE geloof en in DEZELFDE God die Abraham had, GESCHEIDEN van de wet. Met andere woorden, het evangelie van de besnijdenis en het evangelie der onbesnedenen.

“Gal.2:7: Maar daarentegen, als zij zagen, dat aan mij het Evangelie der voorhuid toebetrouwd was, gelijk aan Petrus dat der besnijdenis;

Het punt is hier dus dat de Gemeente, het lichaam van Christus, een VERBORGENHEID was die alleen bekend was bij God totdat Hij het openbaarde aan Paulus, maar de redding van sommigen IN het lichaam van Christus was verborgen in de Schrift, zoals in:

“Gal.3:6: Gelijkerwijs Abraham Gode geloofd heeft, en het is hem tot rechtvaardigheid gerekend;

“Gal.3:7: Zo verstaat gij dan, dat degenen, die uit het geloof zijn, Abrahams kinderen zijn.

“Gal.3:8: En de Schrift, te voren ziende, dat God de heidenen uit het geloof zou rechtvaardigen, heeft te voren aan Abraham het Evangelie verkondigd, zeggende: In u zullen al de volken gezegend worden.

“Gal.3:9: Zo dan, die uit het geloof zijn, worden gezegend met den gelovigen Abraham.

Omdat deze mensen geloof hebben, geloof in de God van Abraham, worden ze gezegend met het horen van het evangelie, het feit dat Christus stierf voor hun zonden, naar de Schriften, werd begraven, en opstond op de derde dag, naar de Schriften. Deze mensen, die in de beloften zijn, horen het evangelie. Aan de andere kant werden de Efeziërs, die het evangelie hoorden en geloofden, mededeelgenoten van de belofte van God in Christus.....niet in de beloften van Israël.

De mensen waarover Paulus hier spreekt zijn de mensen die geloofden in de God van Abraham. Zij vreesden de God van Abraham en Paulus zegt: “die uit het geloof zijn, zijn Abrahams kinderen”. Paulus zegt dat de SCHRIFT voorzag dat God deze mensen zou rechtvaardigen door geloof.

In contrast hiermee, er is NIETS in de Schrift over dat God de vijanden van God rechtvaardigt, zoals de Efeziërs, of u en ik. Deze mensen hebben geloof, geloof in de God van Abraham. Paulus vond ze in de synagogen van de Joden, en in uw bijbel wordt naar hen verwezen als Grieken:

“1Kor.1:22: Overmits de Joden een teken begeren, en de Grieken wijsheid zoeken;

“1Kor.1:23: Doch wij prediken Christus, den Gekruisigde, den Joden wel een ergernis, en den Grieken een dwaasheid;

“1Kor.1:24: Maar hun, die geroepen zijn, beiden Joden en Grieken, prediken wij Christus, de kracht Gods, en de wijsheid Gods.

Eén plus één: TWEE groepen mensen zijn geroepen, Joden en Grieken. Het punt is dat God op dat moment mensen riep die geen VREEMDELINGEN waren. De bijbel zegt dat Hij twee groepen mensen riep en het zijn Joden en Grieken. De Joden verlangden een teken en Paulus had de tekenen voor de Joden, maar er wordt gezegd dat de Grieken wijsheid zoeken. Paulus zei wij spreken de wijsheid van God in VERBORGENHEID.

“Hand.17:10: En de broeders zonden terstond des nachts Paulus en Silas weg naar Berea; welke, daar gekomen zijnde, gingen heen naar de synagoge der Joden;

“Hand.17:11: En dezen waren edeler, dan die te Thessalonica waren, als die het woord ontvingen met alle toegenegenheid, onderzoekende dagelijks de Schriften, of deze dingen alzo waren.

We zien dan, dat, alhoewel het lichaam van Christus een verborgenheid was die verborgen was in God, de redding van SOMMIGEN van de mensen die in het lichaam van Christus zijn door de prediking van Paulus, verborgen was in de Schrift. Dat is waarom Paulus zegt:

“1Kor.15: Want ik heb ulieden ten eerste overgegeven, hetgeen ik ook ontvangen heb, dat Christus gestorven is voor onze zonden, naar de Schriften;

“1Kor.15:4: En dat Hij is begraven, en dat Hij is opgewekt ten derden dage, naar de Schriften;

Paulus kon tegen de Korinthiërs zeggen dat Christus stierf voor ONZE zonden, naar de Schriften, maar dat kon hij in geen geval zeggen tegen de Efeziërs. Want de Efeziërs waren “zonder God en zonder hoop in de wereld”. De VERBORGENHEID van hun redding was niet verborgen in de Schrift:

“Ef.3:8: Mij, den allerminste van al de heiligen, is deze genade gegeven, om onder de heidenen door het Evangelie te verkondigen den onnaspeurlijken rijkdom van Christus,

“Ef.3:9: En allen te verlichten, dat zij mogen verstaan, welke de gemeenschap der verborgenheid zij, die van alle eeuwen verborgen is geweest in God, Welke alle dingen geschapen heeft door Jezus Christus;

De samenvatting van dit alles is eenvoudig zo dat er sommige mensen waren die het voorrecht hadden om het evangelie te horen van Paulus omdat ze IN de verbonden waren, en mensen als de Efeziërs mededeelgenoten werden van de belofte van God in Christus door het horen van het evangelie:

“Ef.3:6: Namelijk dat de heidenen zijn medeerfgenamen, en van hetzelfde lichaam, en mededeelgenoten Zijner belofte in Christus, door het Evangelie;

De belofte in het vers is een heenwijzing naar het feit dat God de Vader aan God de Zoon eeuwig leven heeft beloofd, voor de grondlegging der wereld. Het is geen heenwijzing naar de beloften van Israël.

Het zelfde lichaam is een heenwijzing naar hetzelfde ÉNE EN ENIGE lichaam van Christus dat is begonnen op de weg naar Damascus. Paulus is het eerste lid van het lichaam, en dat lichaam omvat een ieder die het evangelie van Paulus heeft gehoord en geloofd en zijn vertrouwen op Christus heeft gesteld met als resultaat verzegeld te worden in het lichaam door de Geest:

*“Ef.1:12: Opdat **wij** zouden zijn tot prijs Zijner heerlijkheid, **wij**, die eerst in Christus gehoopt hebben.*

*“Ef.1:13: In Welken ook **gij** zijt, nadat **gij** het woord der waarheid, namelijk het Evangelie uwer zaligheid gehoord hebt; in Welken **gij** ook, nadat **gij** geloofd hebt, zijt verzegeld geworden met den Heiligen Geest der belofte;*

We hebben reeds eerder gesproken over het feit dat Alexander de Grote, zo'n driehonderd jaar voor Christus, de wereld overwon, en, ten gevolge van dat feit Grieks de taal van cultuur en handel werd, en in de tijd van Christus werd de Griekse taal gesproken door “de volken” waar u ook vind “het burgerschap Israëls”. Het is dus niet moeilijk om te zien dat een ieder die kon lezen en schrijven onderwezen was om Grieks te lezen en te schrijven. Bedenk, dat ondanks het feit dat de Joden verstrooid waren onder de volken, ze nimmer geteld werden met de volken en hun “burgerschap”, in de ogen van God, en in de bijbel, was altijd gescheiden. Dat was het geval totdat Israël ter zijde werd gesteld en Lo-ammi werd....zoals dat in Hosea 1:9 staat.

Als het nu slechts een geïsoleerd incident was in de bediening van Paulus, gedurende het boek Handelingen, dan kon je er over heen stappen. Maar het is een feit dat het niet geïsoleerd is, het is een REGEL. Steeds opnieuw zegt de bijbel dat in die tijd TWEE groepen mensen werden geroepen in de bijbel, en ze zijn geroepen, Joden en Grieken. Alle Grieken zijn Heidenen, en soms worden de woorden door elkaar gebruikt, speciaal door Joden of wanneer de Schrift rechtstreeks spreekt tot de Joden, omdat voor de Joden een ieder die niet een Jood is, een Heiden is. Alle Grieken zijn Heidenen maar NIET ALLE Heidenen zijn Grieken.

Er waren volken bij betrokken en het “burgerschap van Israël” werd verspreid onder die volken. De gemeenschappelijke taal was Grieks. Het Nieuwe Testament is in het Grieks geschreven, omdat de Grieken wijsheid zoeken. Er zijn teveel gevallen in de bediening van Paulus om het te ontkennen. Laat ons kijken naar enige verzen, en let op “Joden en Grieken”:

*“Rom.1:16: Want ik schaam mij des Evangelies van Christus niet; want het is een kracht Gods tot zaligheid een iegelijk, die gelooft, eerst den **Jood**, en ook den **Griek**.*

*“Hand.19:10: En dit geschiedde twee jaren lang, alzo dat allen, die in Azie woonden, het Woord van den Heere Jezus hoorden, beiden **Joden** en **Grieken**.*

*“1Kor.1:24: Maar hun, die geroepen zijn, beiden **Joden** en **Grieken**, prediken wij Christus, de kracht Gods, en de wijsheid Gods.*

*“Hand.14:1: En het geschiedde te Ikonium, dat zij te zamen gingen in de synagoge der Joden, en alzo spraken, dat een grote menigte, beiden van **Joden en Grieken**, geloofde.*

*“Hand.17:4: En sommigen uit hen geloofden, en werden Paulus en Silas toegevoegd, en van de godsdienstige **Grieken** een grote menigte, en van de voornaamste vrouwen niet weinige.*

*“Hand.18:4: En hij handelde op elken sabbat in de synagoge, en bewoog tot het geloof **Joden en Grieken**.*

*“Hand.20:21: Betuigende, beiden **Joden en Grieken**, de bekering tot God en het geloof in onzen Heere Jezus Christus.*

*“Rom.10:12: Want er is geen onderscheid, noch van **Jood** noch van **Griek**; want eenzelfde is Heere van allen, rijk zijnde over allen, die Hem aanroepen.*

*“Gal.3:28: Daarin is noch **Jood** noch **Griek**; daarin is noch dienstbare noch vrije; daarin is geen man en vrouw; want gij allen zijt een in Christus Jezus.*

Het punt is dus dat onder alle volken, waarnaar Paulus reisde ten tijde van het boek Handelingen, hij eerst naar de synagogen der Joden ging. In al die synagoges vond hij mensen die werden geïdentificeerd als Joden en Grieken. Deze mensen vreesden de God van Abraham en waren IN DE beloften.

De situatie is nu de volgende. Als Paulus, in Handelingen 9, was gezegd dat hij “ver tot de heidenen” moest gaan, vreemdelingen van het burgerschap van Israël, en had hij al deze mensen in de synagogen genegeerd, of zelfs zou hebben geprobeerd om met allen tegelijk om te gaan, en daardoor hen, uit de synagogen, te vermengen met de afgoden aanbidder, en met de varkensvlees, garnalen en meerval eters, en met de priester van Jupiter en met degenen die Diana aanbaden, de koningin van de hemel, enzovoort, wat voor soort situatie zou hij dan hebben gehad?

Het feit is dat hij dat niet kon hebben gedaan! Want de Joden, in al die synagogen waar al die God vrezende Heidenen waren, zouden hem ter plaatse hebben gedood. Niemand van hen zou ooit naar hem hebben geluisterd. Zie wat er gebeurde toen Paulus hen WEL vertelde over zijn visioen, die hij had gehad in Jeruzalem:

“Hand.22:21: En Hij zeide tot mij: Ga heen; want Ik zal u ver tot de heidenen afzenden.

“Hand.22:22: Zij hoorden hem nu tot dit woord toe; en zij verhieven hun stem, zeggende: Weg van de aarde met zulk een, want het is niet behoorlijk, dat hij leve.

Overdenk dit getuigenis. Het was een algemeen bekend feit dat Paulus predikte tot beide, Joden en Heidenen. Het was een bekend feit dat Grieken de synagogen van de Joden bezochten en dat deze Grieken de God van Abraham vreesden. Velen van hen waren proselieten en de Joden maakten er werk van om hen tot proselieten te maken. Eigenlijk had de Heer zelfs gezegd:

“Matth.23:15: Wee u, gij Schriftgeleerden en Farizeen, gij geveinsden, want gij omreist zee en land, om een Jodengenoot te maken, en als hij het geworden is, zo maakt gij hem een kind der helle, tweemaal meer dan gij zijt.

Ten tijde van Handelingen 15 zijn er Joden naar Antiochië gekomen, ze poogden de Heidenen te overreden zich te laten besnijden en zich te onderwerpen aan de wet van Mozes. Dat was de reden voor de vergadering van Handelingen 15. De Grieken waren dus bekend bij de Joden maar niet dezen. (van Hand.22:21).

Ze gaven hem gehoor “tot dit woord” en dat woord was HEIDENEN, geen Grieken. Alle Grieken zijn Heidenen maar niet alle Heidenen zijn Grieken. Er is een verschil, en dat verschil is in onze bijbel duidelijk. Het is onmiskenbaar en er is een reden voor. Het is vanwege de verbonden der belofte dat de Heidenen, in de brief aan de Efeziërs, er vervreemd van waren. Het is vanwege de mensen waarvan God voorkennis had. Zijn volk, waarvan Paulus zegt dat God ze NIET HAD verstoten. Paulus zocht naar het overblijfsel en toen het overblijfsel bijeen was vergaderd werd ongelovig Israël ter zijde gesteld en hij werd “ver tot de heidenen” gezonden. Dat kan niet geweest zijn in Handelingen 9.

“Rom.11:1: Ik zeg dan: Heeft God Zijn volk verstoten? Dat zij verre; want ik ben ook een Israëliet, uit het zaad Abrahams, van den stam Benjamin.

“Rom.11:5: Alzo is er dan ook in dezen tegenwoordigen tijd een overblijfsel geworden, naar de verkiezing der genade.

Het boek Romeinen is geschreven ten tijde van Handelingen 20 en Paulus zegt dat er zelfs toen een overblijfsel naar de verkiezing der genade was. Paulus lokte de Joden uit als hij redding predikte tegen beiden, Jood en Griek, totdat het overblijfsel was vergaderd.

“Rom.11:13: Want ik spreek tot u, heidenen, voor zoveel ik der heidenen apostel ben; ik maak mijn bediening heerlijk;

“Rom.11:14: Of ik enigszins mijn vlees tot jaloersheid verwekken, en enigen uit hen behouden mocht.

De vraag waarmee we begonnen (blz. 51) is deze, wat als onze **veronderstelling** onjuist is? De **veronderstelling** is dat Paulus werd verteld om “ver tot de heidenen te gaan” in Handelingen 9. Zoals we reeds eerder hebben gezegd, als onze veronderstelling niet juist is, en Paulus geen visioen heeft gehad in de tempel in Handelingen 9, dan is het enige wat verandert ons inzicht. Het ÉNE EN ENIGE lichaam van Christus verandert niet. Het begin van het lichaam van Christus met Paulus in Handelingen 9 verandert niet. De leer van de Gemeente, Romeinen tot en met Filemon, verandert niet. Het enige dat ZAL veranderen, als onze **veronderstelling** (Hand.9) niet juist is, is ons inzicht. Dat zal dienen om de leer duidelijker te maken en ons helpen om het woord der waarheid recht te snijden, welks is het evangelie UWER zaligheid.

Met dit alles in gedachten laat ons het getuigenis van de bijbel, in het boek Handelingen, onderzoeken of het visioen heeft plaats gevonden ten tijde van Handelingen 9 of dat het getuigenis in de bijbel, van het visioen, ons zegt dat het plaats heeft gevonden op een ander tijdstip, tijdens een ander bezoek van Paulus aan Jeruzalem.

De veronderstelling was: Dat Paulus verlangd zou hebben om zijn bediening te beginnen in Jeruzalem, en, drie jaar nadat hij was gered naar Jeruzalem ging om zijn bediening daar te beginnen en, in plaats daarvan werd hij “ver tot de heidenen” gezonden. Wat is het bewijs hier voor? Paulus zou dan niet “ongehoorzaam zijn geweest aan dat hemels gezicht”, en als hij dat

visioen dus in Handelingen 9 zou hebben gekregen dan zou hij het hebben gehoorzaamd. Laat ons het verslag in de bijbel controleren.. Hier is Paulus zijn verslag van het visioen:

“Hand.22:17: En het gebeurde mij, als ik te Jeruzalem wedergekeerd was, en in den tempel bad, dat ik in een vertrekking van zinnen was;

“Hand.22:18: En dat ik Hem zag, en Hij tot mij zeide: Spoed u, en ga in der haast uit Jeruzalem; want zij zullen uw getuigenis van Mij niet aannemen.

Ten eerste dit, het verslag van Lukas van de reis van Paulus naar Jeruzalem, in Handelingen 9 staat: “te Jeruzalem gekomen zijnde”, niet “te Jeruzalem wedergekeerd”.

“Hand.9:26: Saulus nu, te Jeruzalem gekomen zijnde, poogde zich bij de discipelen te voegen; maar zij vreesden hem allen, niet gelovende, dat hij een discipel was.

In Handelingen 9 kwam Paulus naar Jeruzalem, maar Paulus zegt dat hij zijn visioen kreeg toen hij tot Jeruzalem WEDERGEKEERD was.

“Hand.9:27: Maar Barnabas, hem tot zich nemende, leidde hem tot de apostelen, en verhaalde hun, hoe hij op den weg den Heere gezien had, en dat Hij tot hem gesproken had; en hoe hij te Damaskus vrijmoediglijk gesproken had in den Naam van Jezus.

Paulus geeft zijn eigen getuigenis over het begin van zijn bediening in de brief aan de Galaten:

“Gal.1:11: Maar ik maak u bekend, broeders, dat het Evangelie, hetwelk van mij verkondigd is, niet is naar den mens.

“Gal.1:12: Want ik heb ook hetzelfde niet van een mens ontvangen, noch geleerd, maar door de openbaring van Jezus Christus.

Kom nu mee naar vers 15:

“Gal.1:15: Maar wanneer het Gode behaagd heeft, Die mij van mijner moeders lijf aan afgezonderd heeft, en geroepen door Zijn genade,

“Gal.1:16: Zijn Zoon in mij te openbaren, opdat ik Denzelven door het Evangelie onder de heidenen zou verkondigen, zo ben ik terstond niet te rade gegaan met vlees en bloed;

“Gal.1:17: En ben niet wederom gegaan naar Jeruzalem, tot degenen, die voor mij apostelen waren; maar ik ging henen naar Arabie, en keerde wederom naar Damaskus.

Zie wat Lukas schrijft:

“Hand.9:20: En hij predikte terstond Christus in de synagogen, dat Hij de Zoon van God is.

“Hand.9:21: En zij ontzetten zich allen, die het hoorden, en zeiden: Is deze niet degene, die te Jeruzalem verstoorde, wie dezen Naam aanriepen, en die daarom hier gekomen is, opdat hij dezelve gebonden zou brengen tot de overpriesters?

“Hand.9:22: Doch Saulus werd meer en meer bekrachtigd, en overtuigde de Joden, die te Damaskus woonden, bewijzende, dat deze de Christus is.

Het verslag in de bijbel laat zien dat Paulus niet ongeveer drie jaar wachtte om zijn bediening te BEGINNEN. Hij begon onmiddellijk te prediken. In het nu volgende vers vindt u de reden waarom Paulus in Jeruzalem kwam:

“Hand.9:23: En als vele dagen verlopen waren, zo hielden de Joden te zamen raad, om hem te doden.

“Hand.9:24: Maar hun lage werd Saulus bekend; en zij bewaarden de poorten, beide des daags en des nachts, opdat zij hem doden mochten.

“Hand.9:25: Doch de discipelen namen hem des nachts, en lieten hem neder door den muur, hem aflatende in een mand.

“Hand.9:26: Saulus nu, te Jeruzalem gekomen zijnde, ”.

Paulus gaat dus naar Jeruzalem, maar dit is in tegenspraak met de veronderstelling dat Paulus zijn visioen had in Handelingen 9 om met spoed en in der haast Jeruzalem te verlaten. Paulus zegt:

“Gal.1:18: Daarna kwam ik na drie jaren weder te Jeruzalem om Petrus te bezoeken, en ik bleef bij hem vijftien dagen.

Hij blijft dus vijftien dagen bij Petrus en maakt geen haast om Jeruzalem snel te verlaten. En buiten dat, het visioen zegt dat de reden om haast te maken was omdat ze zijn getuigenis niet zullen aannemen.

“Hand.22:18: En dat ik Hem zag, en Hij tot mij zeide: Spoed u, en ga in der haast uit Jeruzalem; want zij zullen uw getuigenis van Mij niet aannemen.

Niet alleen maakte Paulus geen haast om in Handelingen 9 te vertrekken, hij gaf zijn getuigenis aangaande de Heer:

“Hand.9:28: En hij was met hen ingaande en uitgaande te Jeruzalem;

“Hand.9:29: En vrijmoediglijk sprekende in den Naam van den Heere Jezus, sprak hij ook, en handelde tegen de Griekse Joden; maar deze trachtten hem te doden.

Als Paulus gehoorzaam was geweest aan dat hemelse gezicht dan zou hij niet, in de naam van de Heere Jezus, vrijmoediglijk hebben gesproken te Jeruzalem. Het was alleen toen de Grieksen, de Grieks sprekende Joden, hem probeerden te vermoorden dat de broeders hem naar Cesarea brachten en hem vandaar naar Tarsen zonden. Paulus zegt, alvorens hij naar Tarsen is gegaan hij door de regio's van Syrië is gegaan:

“Gal.1:20: Hetgeen nu ik u schrijf, ziet, ik getuig voor God, dat ik niet lieg!

“Gal.1:21: Daarna ben ik gekomen in de gewesten van Syrie en van Cilicie.

Bedenk dat Tarsen, in Cilicië, de geboortestad is van Paulus, en dat is de plaats waar Barnabas hem vond toen hij hem terug bracht naar Antiochië om daar een jaar te onderwijzen:

“Hand.11:25: En Barnabas ging uit naar Tarsen, om Saulus te zoeken; en als hij hem gevonden had, bracht hij hem te Antiochie.

“Hand.11:26: En het is geschied, dat zij een geheel jaar samen vergaderden in de Gemeente, en een grote schare leerden; en dat de discipelen eerst te Antiochie Christenen genaamd werden.

Er is in al deze verslagen niets dat aangeeft dat Paulus “gehoorzaam was aan een hemels gezicht” als hij er tenminste één heeft gehad ten tijde van Handelingen 9. Niets van zijn optreden, dat plaats vond over een aantal jaren, geeft aan dat het optreden van Paulus anders was dan prediken en leren onder de Joden en Grieken van het burgerschap Israëls. Eigenlijk komt het er op neer dat er gemeenten komen in Syrië en Cilicië, de regio's waarvan Paulus zei dat hij daar “gekomen was”, dit zijn blijkbaar gemeenten die gesticht zijn door Paulus want ten tijde van Handelingen 15 gaat Paulus TERUG naar die gemeenten om ze te versterken:

“Hand.15:40: Maar Paulus verkoos Silas, en reisde heen, der genade Gods van de broederen bevolen zijnde.

“Hand.15:41: En hij doorreisde Syrie en Cilicie, versterkende de Gemeenten.

Het was deze tijd dat Paulus de inzetten ontvangen heeft voor de gemeenten. Voorzover het verslag in de bijbel ons laat zien begon Paulus zijn bediening lang voordat hij, in Handelingen 9, naar Jeruzalem is gegaan. Voorzover het verslag in de bijbel ons laat zien werd Paulus niet door de Heer, in een visioen in de tempel TEN TIJDE VAN Handelingen 9, “ver tot de heidenen” gezonden.

Ook kunnen we de reis van Handelingen 12, door Paulus en Barnabas naar Jeruzalem, elimineren, en ook de reis van Handelingen 15, door Paulus en Barnabas en Titus, de Griek, naar Jeruzalem. We hebben grondig naar deze beide reizen gekeken in een eerdere studie. Er is in het verslag van deze beide reizen niets dat over een “ver tot de heidenen” visioen gaat of iets dat aangeeft dat Paulus haast maakte en met spoed naar “ver tot de heidenen” ging.

Tijdens de laatste reis naar Jeruzalem, in Handelingen 22, wordt Paulus gearresteerd, en wanneer hij weggaat gaat hij naar Rome als de “gevangene van Jezus Christus voor u, die heidenen zijt” zoals dat staat in Ef.3:1. Dus de enige andere mogelijkheid van een “ver tot de heidenen” visioen is de reis die hij naar Jeruzalem maakte in Handelingen 18. Het verslag in de bijbel geeft zeer weinig informatie over die reis. Er wordt alleen gezegd:

“Hand.18:22: En als hij te Cesarea was gekomen, ging hij op naar Jeruzalem, en de Gemeente gegroet hebbende, ging hij af naar Antiochie.

Maar het bijbelse GETUIGENIS zegt dat er iets zeer belangrijks gebeurde tijdens deze reis, en dat is gebaseerd op de houding van de mensen in de synagoge te Efeze, en de VERANDERING in hun houding tussen Handelingen 18 en 19. Toen Paulus van Europa naar Efeze kwam, in Handelingen 18, zie wat er dan gebeurt:

“Hand.18:19: En hij kwam te Efeze aan, en liet hen aldaar; maar hij ging in de synagoge, en handelde met de Joden.

“Hand.18:20: En als zij baden, dat hij langer bij hen blijven zoude, bewilligde hij het niet.

“Hand.18:21: Maar hij nam afscheid van hen, zeggende: Ik moet ganselijk het toekomende feest te Jeruzalem houden; doch ik zal tot u wederkeren, zo God wil. En hij voer weg van Efeze.

De mensen in de synagoge in Efeze, in Handelingen 18, waren zeer ontvankelijk voor Paulus zijn boodschap. Hij redeneerde met de Joden en ze ontvingen hem gaarne en wel zodanig dat ze: “baden, dat hij langer bij hen blijven zoude”. Maar Paulus verlaat Efeze en gaat naar Jeruzalem. Later komt hij terug naar Efeze. Zie nu wat er gebeurde als Paulus TERUG KOMT naar dezelfde synagoge van Handelingen 19:

“Hand.19:8: En hij ging in de synagoge, en sprak vrijmoediglijk, drie maanden lang met hen handelende, en hun aanradende de zaken van het Koninkrijk Gods.

“Hand.19:9: Maar als sommigen verhard werden, en ongehoorzaam waren, kwaadsprekende van den weg des Heeren voor de menigte, week hij van hen, en scheidde de discipelen af, dagelijks handelende in de school van zekeren Tyrannus.

In DEZELFDE synagoge, waar Paulus eerder goed was ontvangen, werden sommigen verhard, ze geloofden niet, en ze SPRAKEN KWAAD van de weg des Heeren voor de menigte. Is dit nu een totaal nieuwe groep mensen in de synagoge of zegt Paulus iets anders in Handelingen 19 dan hij heeft gezegd in Handelingen 18? Het lijkt duidelijk dat Paulus in trance WAS in de tempel te Jeruzalem en een visioen had gedurende zijn reis in Handelingen 18:

*“Hand.22:21: En Hij zeide tot mij: Ga heen; want Ik zal u **ver tot de heidenen** afzenden.*

“Hand.22:22: Zij hoorden hem nu tot dit woord toe; en zij verhieven hun stem, zeggende: Weg van de aarde met zulk een, want het is niet behoorlijk, dat hij leve.

Het woord is HEIDENEN. Geen Grieken. Ze wisten aangaande de Grieken. Maar vervreemde Heidenen? Dat was teveel voor hen. Dit alles past in elkaar. En het verklaart eveneens Fil.4:15, het is het begin van het evangelie naar “ver tot de heidenen”:

*“Fil.4:15: En ook gij, Filippensen, weet, dat in **het begin des Evangelies**, toen ik van Macedonie vertrokken ben, geen Gemeente mij iets medegedeeld heeft tot rekening van uitgaaf en ontvangst, dan gij alleen.*

Vanuit de gevangenis vertelde Paulus de Filippenzen dat ZIJ de enigen zijn die hem en zijn bediening ondersteunen, de bediening die Paulus bekend maakte aan de oudsten van de gemeente te Efeze op zijn weg naar Jeruzalem in Handelingen 20:

“Hand.20:24: Maar ik acht op geen ding, noch houde mijn leven dierbaar voor mijzelfen, opdat ik mijn loop met blijdschap mag volbrengen, en den dienst, welken ik, van den Heere Jezus ontvangen heb, om te betuigen het Evangelie der genade Gods.

Dit is de allereerste keer dat Paulus deze woorden gebruikt: “Het evangelie der genade Gods”. Daarvoor zei hij altijd: “het evangelie van Christus”. In de brief aan de Romeinen, geschreven ten tijde van Handelingen 20, zegt Paulus dat hij: “het Evangelie van Christus vervuld heeft”, Rom.15:19. Tot nu toe heeft Paulus gezegd dat de Joden een teken verlangen en de Grieken zoeken wijsheid, maar in Rom.1:14 zegt hij voor de eerste keer dat hij een schuldenaar is van onwijzen. Hij zegt dat hij een schuldenaar is van Grieken EN Barbaren, beide, de wijzen en de onwijzen. Hij heeft dat voorheen nimmer gezegd.

In de synagoge te Efeze, in Handelingen 19, is er openlijke vijandschap tegen Paulus en zijn boodschap. Dat was er niet, in dezelfde synagoge, in Handelingen 18. Paulus schreef de eerste brief aan de Korinthiërs ten tijde van Handelingen 19. Zie wat hij zegt:

“1Kor.16:8: Maar ik zal te Efeze blijven tot den pinkster dag.

“1Kor.16:9: Want mij is een grote en krachtige deur geopend, en er zijn vele tegenstanders.

Het verslag van Lukas, in Handelingen 19, laat zien dat er vele tegenstanders waren. Hiervoor had Paulus, van tijd tot tijd, enige mensen gedoopt. Mensen die hij had ontmoet in de synagogen der Joden. Maar nu zegt Paulus, in 1Kor.1:17, dat Christus hem niet heeft gezonden om te dopen.

Toen Paulus vanuit de gevangenis aan Timotheüs schreef, in 1 Timotheüs, vermaant hij Timotheüs om geen andere leer te leren en waarschuwt hem zich niet te begeven tot fabelen en oneindelijke geslachtsrekeningen. (1Tim.1:3-4). Paulus spreekt in de brief aan de Romeinen en in de eerste brief aan de Korinthiërs vaak over Mozes. Paulus spreekt over Abraham en noemt de naam Abraham 19 keer tot de tijd van Handelingen 20, maar daarna wordt hij NIET meer genoemd.

De twee verbonden in het zinnebeeld in Gal.3:24 werden gemaakt MET Abraham en zijn zaad. De Efeziërs waren VREEMDELINGEN aangaande deze verbonden. Paulus vertelde de Korinthiërs dat Christus stierf voor ONZE ZONDEN, naar de Schrift, hetwelks een verborgenheid was die was verborgen in de Schrift. Maar Paulus vertelde de Efeziërs dat de VERBORGENHEID aangaande HUN redding “onnaspeurlijk” was omdat het verborgen was in God, dus niet in de Schrift na te speuren. Ef.3:8-9.

In Handelingen 13 zei Paulus dat het woord der redding gezonden werd aan de kinderen van het geslacht van Abraham en aan hen die onder u God vrezen, Hand.13:26. Hij zei niet dat de genade van God verschenen was aan alle mensen, Titus 2:11. Paulus heeft, voor de tijd van Handelingen 20, nooit gezegd dat God wilde dat alle mensen gered zouden worden, en hij vertelde Timotheüs, in 1Tim.2:6, van het feit dat Christus “Zichzelf gegeven heeft tot een rantsoen VOOR ALLEN, zijnde de getuigenis te zijner tijd”. Hij zegt niet dat hij van dat feit voorheen reeds heeft getuigd en het is een feit dat hij dat niet heeft gezegd.

Paulus schreef aan Timotheüs, in 2Tim.1:15, dat “allen die te Azië zijn” zich van mij afgewend hebben. Dat begon in Handelingen 19. Paulus moest er op aandringen dat hij de waarheid in Christus sprak en dat hij niet loog toen hij Timotheüs vertelde dat hij een prediker en apostel en leraar der Heidenen was.

Het visioen van Paulus over: “ver tot de heidenen”, in Handelingen 18, in plaats van in Handelingen 9, maakt alle moeilijke passages duidelijk in het boek Handelingen, en in zijn

brieven aan het lichaam van Christus, gedurende de tijd dat hij handelde met degenen die IN de verbonden waren, voordat hij “ver tot de heidenen” werd gezonden die niet in de verbonden waren.